

รอยรัก ในดวงใจ

สมณลิน

รอยรัก ในดวงใจ

สมัยนลิน

สำนักพิมพ์
มางดรีม

สำนักพิมพ์
บางกอก

ลำดับที่ 82

รอยรักในดวงใจ

โดย รมย์นลิน

ราคา 240 บาท

ISBN 978-616-00-1653-2

พิมพ์ครั้งแรก : ตุลาคม 2557

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือหรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์มายดรีม : วสันต์ พร้อมมิตรญาติ

บรรณาธิการเล่ม : การบูร สุขวิไลธारा สุขาดา ใจสุข

พิสูจน์อักษร : ณัฐณี กิ่งแก้ว

ออกแบบปก : อนุรักษ์ บัวกิ่ง จัดรูปเล่ม : นิพนธ์ เลิศชัยศิริสกุล

พิมพ์ที่ : บริษัท วี.พี.พี. (1991) จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุภคชญา โลกิตสถาพร

ผู้จัดการสำนักพิมพ์ : ธีญาภัทร์ พงษ์ไชย์

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกษะไชย

ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรมเพื่อสังคม : นฤเบศ สมฤทธิ์

ที่ปรึกษาทางกฎหมาย : ธนกร กองเพ็ญ

สทพบุ๊คส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุด

ไปตามที่อยู่ด้านบน หรือโทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 21, 54

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

พืพบ
กร:ถษทททททท
www.greenread.com

อ่านได้บน

“การใช้จ่าย โดยประหยัดนั้น จะเป็นหลักประกันความสมบูรณ์
พูนสุขของผู้ประหยัดเองและครอบครัว ช่วยป้องกันความขาดแคลน
ในวันข้างหน้า

การประหยัดดังกล่าวนี้จะมีผลดีไม่เฉพาะแก่ผู้ประหยัดเท่านั้น
ยังจะเป็นประโยชน์แก่ประเทศชาติด้วย”

พระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

คำนำนักเขียน

สวัสดีค่ะ นักอ่านผู้น่ารักทุกท่านที่ได้หยิบจับผลงานของรมย์นลิน เล่มนี้ขึ้นมาอ่าน นิยายเรื่องนี้เป็น 1 ในชุด 'แผ่นดินแห่งรัก' ซึ่งเป็นเล่มที่ 4 อันเป็นบทสรุปของนิยายชุดนี้ ที่ได้นักเขียนอีก 3 ท่านมาช่วยสร้างฝันให้เป็นจริง นั่นคือ โมริสา พู่ไหม และเตชิตา

นิยายทั้งสี่เรื่องมีสายใยบางๆ เชื่อมกันและกันไว้ ซึ่งผู้อ่านจะได้ อรรถรสมากขึ้นเมื่ออ่านไล่เรียงตามลำดับ นั่นคือ *ดั่งต้องมนตร์รัก* *ในร่มเงารัก* *เพลงรักรอยฝัน* และ *รอยรักในดวงใจ* ซึ่งจะสนุกสนานไปคนละแบบกันตามสไตล์ของนักเขียนแต่ละท่าน

รอยรักในดวงใจ เป็นเรื่องราวของ เควิน หนุ่มลูกครึ่งที่ไม่ผูกพันกับประเทศไทยเพราะเกิดและโตต่างแดน แต่มีเหตุจำเป็นให้ต้องย้ายกลับมาอยู่ยังประเทศไทยอันเป็นแผ่นดินเกิดของบิดา เขาได้เรียนรู้แง่มุมต่างๆ ในชีวิตจาก พันดารา หญิงสาวผู้เป็นเจ้าของร้านอาหารเล็กๆ อย่างเรือนราชพฤกษ์ และยังเป็นเจ้าของพิพิธภัณฑ์อรรถสุนทร ซึ่งว่าที่พ่อตาของเขาต้องการที่ดินผืนนี้

ชายหนุ่มแฝงตัวเข้าไปเป็นพนักงานในพิพิธภัณฑ์อรรถสุนทร เพื่อหาจุดอ่อนและกลวิธีทำลายพิพิธภัณฑ์อันเป็นที่รักของเธอ เรื่องราวจะเป็นอย่างไรต่อ รมย์นลินคงต้องให้ผู้อ่านได้ติดตามความสนุกกันเอาเอง

และที่จะไม่เอ่ยถึงไม่ได้เลยคือผู้ที่มีส่วนในความสำเร็จของ
นวนิยายเรื่องนี้ รมย์นลินขอขอบคุณในความกรุณาของ พี่โป่ง บก.
การบูร สุขวิไลธารา (ระดับเกียรติ ตุมประธาน) รวมถึงฝ่ายต่างๆ ของ
สำนักพิมพ์มายดรีม ที่ช่วยสรรค์สร้างนิยายเรื่องนี้ให้เป็นรูปเล่มสวยงาม
ขอบคุณพ่อแม่ พี่น้อง ญาติๆ ทุกคนที่เป็นกำลังใจให้กันเสมอมา
ขอบคุณเพื่อนๆ นักเขียน และเพื่อนๆ ทุกคน

รมย์นลิน

www.satapornbooks.com

1

‘ทำเลทอง’ หรือ ‘แผ่นดินทอง’

ปลายพุทธศักราช 2548

ต้นราชพฤกษ์ใหญ่ที่ปลูกไว้นานนมริมเรือนไม้หลังน้อยยังไม่มี
วิเวาจะผลิข่อดอกออกมาให้เชยชม กระนั้นกอมะลิมากมายที่ปลูก
รายล้อมก็ส่งกลิ่นหอมจรุงใจตลอดปี เรือนไม้หลังนี้สร้างจากไม้แท้
ตีเกล็ดแฉนวนอนทั้งหลัง ทาสีฟ้าอ่อนสบายตาตัดกับขอบวงกบประตู
และหน้าต่างกระจกลีขาว ยกพื้นเล็กน้อยพอประมาณ จึงต้องมีบันได
ทาสีขาวต่อกับรั้วระเบียงทาสีเดียวกันกันเหลือย้งด้านหน้าไว้ เสาไม้สีขาว
สองต้นที่ขนานทางเข้าออกเชื่อมติดหลังคาทรงปั้นหยาสี่เทา

แม้เรือนนี้จะสร้างมาเกือบร้อยปี แต่ก็ได้รับการซ่อมแซมและ
ปรับปรุงตลอดกระทั่งถึงปัจจุบัน โดย พันดาราน เนติธร หญิงสาววัยยี่สิบห้า-
ย่างยี่สิบหก ด้วยขนาดไม้ใหญ่ไม้โตจนเกินไปและภายในกว้างขวาง
มีพื้นที่ให้ใช้สอยพอประมาณ จึงถูกดัดแปลงเป็นร้านอาหารตำรับชาววัง
มาตั้งแต่สมัยรุ่นแม่ของเธอ และเรียกเรือนหลังนี้ว่า ‘เรือนราชพฤกษ์’

ถัดจากเรือนราชพฤกษ์ คือ อาคารปูนขนาดใหญ่โตสูงสามชั้น
ทาสีเปลือกไข่กระเดียดไปทางเหลือง สถาปัตยกรรมเป็นแบบตะวันตก
กลายๆ บริเวณชั้นล่างด้านหน้าเป็นประตูไม้สักเปิดกว้างออกสองข้าง
เหนือขอบเป็นปูนปั้นลายเถากุหลาบดอกเล็กใหญ่สลับกัน ถัดไปเป็น
หน้าต่างบานไม้ปิดเปิดสับด้วยตะขอเหล็กตัวยาวที่ยังคงไว้รัสนิมจับ เพราะ

ได้รับการชดเชยดูแลอย่างดี กระนั้นก็สึกกร่อนไปบ้างตามกาลเวลา อดีตเคยติดผ้าผ่านหลากสีสันมาหลายสมัย แต่ในที่สุดก็ต้องปลดออกเมื่อถูกตัดแปลงเป็นพิพิธภัณฑ

บริเวณชั้นสองเป็นเฉลียงทอดตัวยาวตลอดแนวตั้งแต่ปีกขวาจนสุดปีกซ้าย ช่วงกลางของตัวอาคารเป็นระเบียบกว้างแบ่งสองฟากด้วยบันไดไม้สัก ขอบราวจับเป็นไม้ลูกระนาดมันเงา หากมองขึ้นไปจะเห็นว่าทอดตัวโค้งยาวราวกับพญานาคเลื้อยพาดผ่านจากชั้นสามลงมายังชั้นสอง แล้วแยกออกซ้ายขวาไปบรรจบที่พื้นชั้นล่างสุดที่เป็นกระเบื้องแผ่นสี่เหลี่ยมเล็กสีเทาสลัสน้ำตาลอ่อน เมื่อนำมาปูติดกันแลคล้ายกับลวดลายของกลีบดอกไม้

ชั้นสามนั้นภายนอกจบบนเรียบ เฉลียงของบ้านประกอบด้วยเสาทรงกลม หัวเสามีลวดลายโค้งย้อยม้วนลงมาทั้งสองข้างแบบโอเออนิก ซึ่งรับอิทธิพลมาจากสถาปัตยกรรมกรีกและโรมัน บานหน้าต่างทำจากไม้สักขัดเงาสีน้ำตาลไหม้ แบ่งเป็นช่องกระจกลีเหลี่ยมเล็กถึงหกช่องเหนือขอบโค้งเป็นปูนปั้นลายเครือเถา มุงหลังคาด้วยกระเบื้องเคลือบปลาแบบโบราณสีส้มอมแดง

แต่เดิมสถานที่แห่งนี้คือ บ้านอรรถสุนทรที่สร้างมาตั้งแต่สมัยพระพุทธเจ้าหลวงหรือพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ 5 โดยเจ้าพระยาอรรถสุนทร ประมุขของบ้านกับคุณหญิงยี่สุน อดีตนางในวังที่ท่านเจ้าพระยาได้รับพระราชทานให้แต่งงานเป็นภรรยาเอก ซึ่งอาศัยร่วมกับอนุภรรยาอีกสองคน คือ คุณถมทองและคุณสารกี ผู้เป็นยายทวดของพันดารา รวมทั้งปู่เฒ่าเฒ่าอีกมากมาย แต่ด้วยกาลเวลาที่ผ่านไปทำให้อาคารหลังนี้ใหญ่โตโอโงงเกินกว่าที่สตรีตัวเล็กๆ ผู้ได้รับมรดกตกทอดจะอาศัยเพียงลำพังและรับผิดชอบค่าใช้จ่ายไหว จึงลงทุนเงินก้อนใหญ่ปรับปรุงบ้านหลังนี้เป็นพิพิธภัณฑอรรถสุนทร ที่คงรักษาเรื่องราวในอดีต อาทิ ภาพถ่าย ข้าวของเครื่องใช้ และเครื่อง

เรือนต่างๆ ซึ่งสะท้อนวัฒนธรรมและประเพณีของบรรพบุรุษรุ่นปู่ย่า ตายายไว้ครบถ้วนให้เด็กรุ่นใหม่ได้เข้ามาศึกษาทุกวัน

อาณาบริเวณกว้างใหญ่ไพศาลร่มรื่นด้วยพันธุ์ไม้นานาชนิด ติดถนนด้านหน้าและติดแม่น้ำเจ้าพระยาด้านหลัง พื้นที่นี้จึงเป็นทำเลทองในการทำธุรกิจก็ว่าได้ แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นก็เพราะบรรยากาศที่อนุรักษ์ความเป็นไทย รวมถึงฝีมือการทำอาหารไทยของป้าเจิม แม่ครัวฝีมือฉกาจแห่งเรือนราชพฤกษ์ จึงทำให้มีลูกค้าทั้งชาวไทย และชาวต่างชาติ ทั้งชาวและชาวประจำมากมายเข้ามาเยี่ยมชมพิพิธภัณฑน์ อรรถสุนทรและลิ้มรสอาหารตำรับชาววังที่โด่งดังมานานร่วมยี่สิบปี ไม่เว้นวัน

เพลงพระราชนิพนธ์ “สายฝน” ที่เปิดคลอดังผ่านลำโพงช่วยสร้างบรรยากาศภายในร้านให้รื่นรมย์ขึ้นด้วยท่วงทำนองจังหวะวอลต์ซเบาๆ สบายๆ อีกไม่ถึงชั่วโมง เรือนราชพฤกษ์ก็พร้อมจะเปิดต้อนรับลูกค้า รายแรกของวันให้เข้ามาใช้บริการ พันดาราจึงต้องช่วยเหล่านักงาน ในร้านตรวจตราความเรียบร้อยตามจุดต่างๆ ทั้งส่วนของห้องครัว และห้องอาหาร โดยไม่ลืมยกมือประนมไหว้พระบรมฉายาลักษณ์ของ ในหลวงขณะเยี่ยมพระโอษฐ์ที่ติดไว้เหนือเคาน์เตอร์ไม้สีน้ำตาลเพื่อ เสริมสร้างกำลังใจในแต่ละวัน

“ดาว วันนี้ปิดร้านเร็วหน่อยได้ไหม อยากไปซื้อเสื้อผ้าใหม่ที่ตลาดนัดริมท่าหน้า” เสียงนั้นดังมาจาก ‘ต้นตระกูล พรบันดาล’ ชายหนุ่ม หน้าตาผ่องแผ้ววัย 25 ปี รูปร่างกะทัดรัดไม่สูงไม่เตี้ยจนเกินไป

ทั้งคู่เป็นเพื่อนซี้ที่เรียกว่ารู้ใจกันทุกเรื่องตั้งแต่เรียนมหาวิทยาลัย ต้นตระกูลยอมมาเป็นผู้ช่วยดูแลเรือนราชพฤกษ์หลังเรียนจบเพื่อแบ่งเบาภาระให้พันดาราผู้เป็นเจ้าของที่ต้องเที่ยวไปเที่ยวมาระหว่าง พิพิธภัณฑน์กับร้านอาหาร แม้จะสนิทสนมกันเพียงใด ความสัมพันธ์ของหญิงสาวกับชายหนุ่มก็ไม่มีวันพัฒนาไปได้ไกลกว่านี้ เนื่องจาก

อีกฝ่ายกลายเป็น ‘เจ็ดต้นหญ้า’ หัวหน้าชมรมชาวสีม่วงที่ตรอกข้าวสาร เกือบทุกคืน

“ร้านยังไม่ทันเปิดจะรีบปิดแล้วหรืออะ” พันดาราหันไปเหน็บเพื่อนสนิทที่กำลังจัดเอกสารรายรับรายจ่ายอยู่หลังเคาน์เตอร์

“เหมมม...ก็แค่บอกไว้แต่เนิ่นๆ” อีกฝ่ายยิ้มกว้างอย่างอารมณ์ดี หากไม่ทราบว่าจะจิตใจตันตระการเป็นเพศเดียวกัน รอยยิ้มของเขาคงหลอมละลายหัวใจสาวๆ ได้ไม่ยาก

“อยากไปก็ไปเถอะ...เย็นนี้ลูกค้าคงไม่เยอะเท่าไรเพราะเป็นวันธรรมดา นันดูแลเองได้” เธออนุญาตเพราะนานที่ปีนต้นตระการจะขอกลับเร็วกว่าปกติ

“ขอบใจมาก เดี่ยววันนี้ฉันจะตั้งใจทำงานคุณสองเพื่อชดเชยเวลาที่กลับก่อนละกัน”

พันดาราทหิบหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งจากบนเคาน์เตอร์แล้วเดินตรงไปนั่งยังโซฟาตัวเล็กๆ ริมประตูทางเข้า วงหน้ารูปไข่สวยหวาน ช่อนเบรียวก้มลงอ่านข่าวสารบ้านเมืองอย่างสนอกสนใจอันเป็นกิจวัตรประจำวันก่อนร้านอาหารจะเปิดในไม่ช้า ดวงตากลมโตใต้คิ้วโค้งสวยที่กันไว้เรียบร้อยดูน่าหลงใหลยิ่งขึ้นเมื่อเปลือกตาที่ฉาบด้วยอายแชโดว์สีทองเหลืองมุกเป็นประกายกะพริบ รับกับขนตาองุ่นดำมาสคารา ผ่าคอดผมสีฟ้ารัดเรือนผมยาวสลวยที่ตัดปลายเป็นลอนอ่อนๆ ไว้ไม่ให้กระเซอะกระเซิง เข้ากับชุดแม็กซีเดรสยาวสีเดียวกัน ลวดลายดอกไม้สีขาวที่แต้มแต่งบนเนื้อผ้าไม่ทำให้ชุดดูราบเรียบจนเกินไปนัก และยังดูเก๋ด้วยเครื่องประดับง่ายๆ อย่างลือกเกตเงินสลักลวดลายดอกไม้กับกำไลข้อมือทำจากลูกปัดสีฟ้าใส

โมบายแท่งโลหะสีเงินส่งเสียงก้องกังวานไปทั่วทั้งร้านยามบานประตูกระจกฉลุผลึกเข้ามากระทบ บ่งบอกให้ทราบว่าลูกค้ารายแรกของวันเข้ามาใช้บริการแล้ว เมื่อเห็นว่ายังเข้าตรู่อยู่พันดาราจึงปิด

หนังสือพิมพ์แล้วสอดไว้ใต้โต๊ะตัวเล็กข้างโซฟา ที่วางแจกันดอกกุหลาบ สีชมพูส่งกลิ่นหอมอวลผลสานกับไอเย็นของเครื่องปรับอากาศทั่วทั้งร้าน ก่อนจะเดินเข้าไปต้อนรับชายหนุ่มวัยสามสิบกว่าซึ่งสวมสูทสีกรมท่า ดูภูมิฐานแทน เพราะเหล่าพนักงานยังมากันไม่ครบ เนื่องจากต้อง ฝากราชการยามเช้าอันวุ่นวายไม่ต่างจากการจลาจล

“เรือนราชพฤกษ์ยินดีต้อนรับค่ะ” หญิงสาวกล่าวทักทายด้วย รอยยิ้มพิมพ์ใจพร้อมผายมือเชื้อเชิญให้เขาเข้าไปนั่งในร้านที่มีโต๊ะวางไว้ รองรับลูกค้าจำนวน 15 ตัว เธอเลือกโต๊ะไม้ตัวหนึ่งริมหน้าต่างกระจกใส ปลูก้าลูกไม้สีฟ้าอ่อน เพิ่มความสดใสด้วยแจกันดินเผาสีส้มเสียบ ช่อมะลิซ้อนเอาไว้ จากตรงนั้นมองเห็นทัศนียภาพบริเวณร้านอาหารที่ รายล้อมไปด้วยกอมะลิลา และพิพิธภัณฑลัรรดสุนทรหลังโตตระหง่าน ที่อยู่ไม่ไกล

พันดาราวางรายการอาหารเล่มบางลงตรงหน้าลูกค้าซึ่งนั่งประจำที่ เรียบร้อยแล้ว เขาเพียงเปิดดูคร่าวๆ แล้วปิดลงตามเดิม

“มีอะไรแนะนำบ้าง”

“นอกเหนือจากรายการอาหารปกติ ทางร้านของเรามีรายการ อาหารพิเศษประจำวัน ประกอบด้วยของคาว ของหวาน และเครื่องดื่ม ตำรับชาววัง อย่างเช่นวันนี้มี แสร้งว่ากุ้ง ชนมลิ้มกลิ่น และน้ำดอกอัญชัน ค่ะ” พันดารากล่าวอย่างฉะฉาน

“ผมเอาที่คุณว่านั่นละ”

เมื่อลูกค้าเลือกสรรอาหารที่จะรับประทานแล้ว เจ้าของร้าน แสนสวยจึงรีบไปสั่งบ้าเจิมในห้องครัวด้านหลังให้ประกอบอาหารรสเลิศ อย่างรวดเร็ว

เพียงไม่นานพนักงานสาวสวมชุดไทยราวสมัยรัชกาลที่ 7 ซึ่งเป็น เลื่อทรงกระบอกปักลูกไม้สีขาวคอกกลม มีระบายรอบปิดต้นแขนที่ เปิดโล่ง เข้าชุดกับผ้าซิ่นทอลายสีเขียวก้านมะลิยาระดับเข่า เก้าอี้ผมสูง

คลั่งงมงายมาลัยมะลิสด ก็ยกมารับอาหารขนาดย่อมออกมา ภายในนั้น ประกอบด้วยชุดถ้วยชามเบญจรงค์¹ สีน้ำเงินลายดอกไม้ ใบแรกบรรจุข้าวสวยหอมกรุ่นเพิ่งหุงใหม่ ๆ ใบที่สองบรรจุเสิร์ฟว่ากุ้ง อาหารที่ทำจากกุ้งนางเผาคลุกเคล้าด้วยสมุนไพรปรุงรสด้วยน้ำจิ้มรสเปรี้ยวนำ ตามด้วยรสเค็มและหวาน รับประทานเคียงกับปลาตุ๋นฟูและผักสด อีกใบเป็นจานเล็กๆ บรรจุขนมลื้มกลืนทำจากแป้งถั่วเขียวผสมน้ำลอยดอกไม้และน้ำตาล หยอดหน้าด้วยกะทิ โรยหน้าด้วยถั่วเขียวกะเทาะเปลือกคั่ว มีรสชาติหวานหอม สุดท้ายเป็นน้ำอัญชันสีม่วงเข้มแก่น้ำเงินสวยสดดูจูปไลน์ในแก้วใสทรงสูงประดับด้วยดอกอัญชันสด

เพียงไม่นานนักอาหารในลำดับก็อันตรธานไปอย่างรวดเร็ว พันดารามองจานชามว่างเปล่าด้วยความปลาบปลื้ม เธอมีความสุขทุกครั้งที่ถูกคำเอร็ดอร่อยกับอาหารที่บรรจงเลือกสรรมาในแต่ละวัน

ชายวัยกลางคนซบปากเรียบร้อยด้วยผ้าผืนเล็กที่วางไว้บริการ พลางกวักมือเรียกหญิงสาวมาเก็บเงิน

“ทั้งหมด 250 บาทค่ะ” พันดารากล่าวพลางยื่นใบเสร็จให้ตรวจสอบ

“อาหารร้านคุณอร่อยใช้ได้เลยนะ” เขากล่าวชม

“ขอบคุณค่ะ เราคัดสรรวัตถุดิบชั้นดีและใช้สูตรตำรับอาหารชาววังโบราณมาผสมผสานค่ะ” เธอตอบพร้อมยิ้มหวาน

¹ เบญจรงค์ งานด้านศิลปหัตถกรรมของไทยที่มีมาแต่สมัยโบราณ เครื่องถ้วยเบญจรงค์ของไทยในอดีตสิ่งแรกที่ประเทศจีนตามความคิดและลวดลายของไทย เครื่องเบญจรงค์ใช้สีวาดระบายเพียง 3 สี ต่อมาได้พัฒนาเป็น 5 สี คือ สีขาว สีเหลือง สีดำ สีแดง และสีเขียว (คราม) ดังนั้นชื่อ ‘เบญจรงค์’ จึง หมายถึง เครื่องเคลือบที่มีการวาดสีลงไป 5 สี ปัจจุบันมีการใช้สีมากกว่า 30 สี ลวดลายที่เป็นที่รู้จัก ได้แก่ ลายกนก ลายพุ่มข้าวบิณฑ์ ลายเทพพนม ลายนรสิงห์ รวมถึงลายดอกไม้ ลายสัตว์ลายจากเรื่องราวเกียรติ

“ความจริงฝีมือดีขนาดนี้คุณน่าจะไปเปิดภัตตาคารใหญ่ๆ ตามโรงแรมห้าดาวใจกลางเมืองนะ ไม่น่ามาเปิดเป็นร้านอาหารเล็กๆ แบบนี้เลย”

ถ้อยคำนั้นฟังผิวเผินอาจเป็นการชื่นชม แต่พันดาราไม่คิดเช่นนั้นเลยสักนิด หญิงสาวสัมผัสได้ถึงความผิดปกติจึงหุบยิ้มแล้วจ้องชายตรงหน้าทีล้วงธนบัตรสีม่วงออกมาวางพร้อมเช็คนาคาร์อีกหนึ่งใบ “เงินนี้สำหรับค่าอาหาร ส่วนเช็คนี้อันสำหรับมัดจำค่าที่ดินผืนนี้”

นั่นปะไร! คิดไว้แล้วไม่มีผิด หญิงสาวถอนหายใจยาวๆ แล้วดึงธนบัตรสีม่วงมาเพียงอย่างเดียว

“เงินขอรับแค่ค่าอาหารเท่านั้น ส่วนเช็คนี้อ...เชิญเอากลับคืนไปให้เจ้านายของคุณเถอะค่ะ” เธอปฏิเสธอย่างละมุนละไมทั้งที่ใจลึกๆ เบียดมโหฬาร เนื่องจากนี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่บริษัทภิรมย์ชัยส่งตัวแทนมาติดต่อขอซื้อที่ดินผืนนี้

ที่ดินฝั่งพระนครที่ด้านหน้าติดถนน ด้านหลังติดแม่น้ำเจ้าพระยามองเห็นวัดอรุณราชวรารามราชวรมหาวิหารจากฝั่งตรงข้ามของสายธารานับเป็นทำเลทองสำหรับมหาเศรษฐี หลายต่อหลายเจ้าพยายามเที่ยวไล่เที่ยวซื้อเธอให้ขายที่ดินผืนนี้เพื่อนำไปสร้างโรงแรม บริษัท หรือศูนย์การค้า แต่ก็โดนปฏิเสธและไล่ตะเพิดกลับไปทุกราย

ไม่มีทางที่พันดาราจะยกที่ดินอันเป็นทรัพย์สมบัติของบรรพบุรุษให้ใครหน้าไหน เพราะนี่คือมรดกที่บอกเล่าเรื่องราวของชนรุ่นหลังให้รุ่นลูกรุ่นหลานได้ศึกษาความเป็นไปของบรรพชนในอดีตว่าใช้ชีวิตกันมาอย่างไร ในสายตาหญิงสาว ที่ดินผืนนี้จึงเปรียบดั่งแผ่นดินทอง ไม่ใช่ทำเลทองที่คนเห็นแก่ตัวมักประเมินจากมูลค่าทางธุรกิจหาใช้คุณค่าทางจิตใจ และบริษัทภิรมย์ชัยก็หน้าด้านหน้าหนากว่าทุกๆ บริษัทที่เธอเคยพบเจอ เพราะไม่ว่าจะปฏิเสธเสียงแข็งเท่าไรก็ยังสู้สุดส่าห์ส่งคนไม่ซ้ำหน้ามาเจรจาขอซื้อที่ดินได้ไม่เว้นวัน

“ไม่เอาน่าคุณ ดูจำนวนเงินในเช็คเสียก่อน เพื่อคุณจะได้เปลี่ยนใจนะ” เขาพูดพลางพยายามดันเช็คที่เขียนมูลค่ามัดจำที่ดินผืนนี้ไว้ 10 ล้านบาทให้เจ้าของร้านแสนสวยประเมิน “ถ้าคุณตกลง เราจะเซ็นสัญญากัน และเงินอีก 190 ล้านบาทจะถูกโอนเข้าบัญชีคุณในทันที”

“จะร้อยล้านพันล้านฉันก็ไม่ขาย...กลับไปเถอะค่ะ” เธอร้องบอกเสียงดัง

“คุณจะไปไหนไปเพื่ออะไร ที่ดินผืนนี้มันใหญ่โตเกินกว่าผู้หญิงตัวเล็กๆ อย่างคุณจะทำไหว เทพไทต้องการนำพื้นที่ตรงนี้มาสร้างเป็นโรงแรมห้าดาวเพื่อรองรับลูกค้าต่างชาติที่เข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทย แถมยังอนุญาตให้คุณเปิดภัตตาคารในโรงแรมโดยไม่คิดค่าเช่า ถือว่าคุณได้ทั้งขึ้นทั้งล่องเลยนะ ได้ทั้งเงิน ได้ทั้งเปิดภัตตาคารตามความชอบเหมือนเดิม จะได้ไม่ต้องคอยแบกรับภาระค่าใช้จ่ายในการบำรุงรักษาตึกเก่าๆ กับร้านอาหารเล็กๆ แบบนี้ ทำให้ดีแค่วันไหนกำไรต่อเดือนก็คงไม่กี่หมื่นเท่านั้น”

“พูดจาทุเรศจริง ทำแบบนี้มันก็อัฐยายซื้อขนมยายนะสิ” ต้นตระการทนฟังอยู่นานก่อนเดินเข้ามาช่วยเพื่อนสาว “คุณกลับไปเถอะ อยากรู้เสียเราก็ไม่ขายที่ดินผืนนี้เด็ดขาด แล้วนี่...เงินทอน 250 บาท ขอบคุณที่เข้ามาใช้บริการ” เขาพูดพลางเอาเงินทอนวางโครมลงบนโต๊ะแล้วจุดข้อ่มือเล็กๆ ของพันดาราให้เดินหนี

“เฮ้! มาคุยกันให้รู้เรื่อง...” อีกฝ่ายร้องเรียกแล้วตั้งท่าจะตาม แต่ต้นตระการหันขวับไปจ้องหน้าเขาเรื่องราวกับพร้อมจะตอบโต้หากยังไม่เลิกราวี้ คนช่างตื้อเกิดอาการกลัวเลยต้องรีบถอยทัพกลับไปแทบไม่ทัน

ครั้นเห็นว่าสถานการณ์กลับคืนสู่ภาวะปกติตามเดิม เจ้าของร่างบอบบางในชุดแม็กซี่เดรสสีฟ้าก็ทรุดลงนั่งบนโซฟาตัวเล็กด้วยความวิตุนหระอาใจในพฤติกรรมของอีกฝ่าย เพื่อนสนิทรีบรุดเข้ามาตบไหล่

เบาๆ ให้กำลังใจเพราะทราบดีว่าพันดาราเมื่อจะรับมือคนพวกนี้เหลือเกิน
 “ช่างมันเถอะดาว” ต้นตระการเอ่ยพลอบ “เดี๋ยวมันเบื่อก็เลิก
 ไปเอง”

“ขอบใจนะ” พันดาราส่งยิ้มจางๆ ให้ต้นตระการ

“ไม่เป็นไร แต่อย่าให้กะเทยต้องเก๊กแมนบ่อย เดี่ยวกลับไปซื้อ
 จริงๆ เสียสถาบันหมด” ชายใจสาวพูดพลางหัวเราะคิกแล้วรีบเดิน
 กลับไปทำงานต่อหลังเคาน์เตอร์ ทั้งให้เพื่อนสาวได้แต่ทอดถอนใจ
 ตามลำพัง

ดวงหน้าหวานป้ายมอมออกไปยังอาคารสี่เปลือกโซ่ที่ตั้งตระหง่าน
 อยู่ในระยะสายตา ด้วยความมุ่งมั่นในหัวใจว่าจะต้องปกป้องที่ดินเกิด
 ผืนนี้ไว้ให้ได้ ต่อให้ต้องแลกด้วยชีวิตก็ตาม เพราะทุกๆ ตารางนิ้วของ
 สถานที่แห่งนี้อัดแน่นไปด้วยเรื่องราวในอดีต ที่ตา ยาย และมารดา
 ของเธอมักบอกเล่าให้ทราบถึงความเป็นมาเป็นไปตั้งแต่จำความได้

นอกเหนือจากนี้เธอยังมีความผูกพันอย่างประหลาดกับสถานที่
 แห่งนี้ โดยที่พันดาราอธิบายออกมาเป็นคำพูดไม่ได้ว่าทำไมจึงเป็นเช่นนั้น
 รวบรวมมีสายใยบางๆ ร้อยชีวิตเธอเอาไว้กับบ้านอรรถสุนทรในอดีต จน
 ไม่ปรารถนาจะละทิ้งไปไกลห่าง อยากจะอยู่ที่นี้ไปจนวันตายเลยทีเดียว

เสียงเพลงชาติจากโทรทัศน์เครื่องเล็กซึ่งติดไว้บนผนังฝั่งเคาน์เตอร์

ที่เพิ่งจบลงบ่งบอกให้ทุกคนทราบว่าถึงเวลาปิดเรือนราชพฤกษ์แล้ว
 เจ้าของร้านแสนสวยช่วยลูกน้องสี่คนเก็บกวาดเช็คตู้เศษอาหารและ
 เศษฝุ่นตามพื้นจนสะอาดหมดจด แล้วช่วยกันยกเก้าอี้ขึ้นพาดคว่ำไว้
 บนโต๊ะแต่ละตัว

ในห้องครัวได้ป่าเจิมช่วยจัดการล้างถ้วยโถโอชามแล้วเก็บให้
 เข้าที่เข้าทางจนเรียบร้อย ครั้นทุกคนเห็นว่าจัดการหน้าที่ต่างๆ เสร็จสิ้น
 ดีแล้วก็พากันกล่าวลาพันดาราเพื่อกลับบ้านของตัวเองในเวลาเย็นย่ำได้ที่

พันดาราทอบบัญชีรายรับรายจ่ายในแต่ละวันกับสัมภาระบางส่วนไว้พาลงปิดประตูร้าน โดยไม่ลืมไขกุญแจลงกลอนเพื่อความปลอดภัยต่อทรัพย์สิน

แม้วันนี้ลูกค้ามีไม่มากแต่ก็ไม่ใช่น้อย เพราะหมุนเวียนลับเปลี่ยนมาตลอดวัน ยิ่งต้นตระการชอกลับบ้านก่อนร้านเปิดสองชั่วโมง ภาระหน้าที่ต่างๆ จึงตกมาที่พันดาราเต็มๆ กระนั้นเธอก็ไม่คิดจะบ่นหรือท้อใจ เพราะการได้เห็นลูกค้ารับประทานอาหารในเรือนราชพฤกษ์อย่างมีความสุขก็ทำให้หายเหน็ดเหนื่อยแล้ว สองเท้าเล็กๆ พาร่างบอบบางในชุดแม็กซี่เดรสสีฟ้ายาวจดเข่าเดินลัดสนามหญ้าเขียวชอุ่มไปยังอาคารหลังใหญ่

ลุงชม ผู้ดูแลพิพิธภัณฑสถานอรรถสุนทรกำลังลงสลักกลอนประตูไม้สักเพื่อปิดทำการพิพิธภัณฑสถานพอดี

“ลุงชม...วันนี้ลูกค้าเยอะไหมคะ” เธอเอ่ยถามชายสูงวัยอายุรุ่นราวคราวพ่อ “ขอโทษนะคะ...วันนี้ที่ร้านอาหารยุ่งุ่นวายนิดหน่อย หนูเลยไม่ได้เดินมาช่วยดูแลความเรียบร้อยที่นี่”

“ไม่เป็นไรครับคุณดาว...วันนี้ก็มีลูกค้าเรื่อยๆ แต่เป็นชาวต่างชาติมากกว่าคนไทย” ลุงชมกล่าวพลางยิ้มกว้างจนเห็นฟันเหลืองๆ ครอบ 32 ซี่ ร่องรอยบนใบหน้าหยาบกร้านบ่งชี้ว่าอีกฝ่ายตราตรึงทำงานหนักมานานนม

กว่าก่อนชีวิตของชายสูงวัยตรงหน้าคือการเป็นคนสวนในบ้านอรรถสุนทร ตั้งแต่สมัยผู้เป็นมารดาของเธอยังสาว ก่อนผันตัวเองมาเป็นผู้ดูแลพิพิธภัณฑสถานอรรถสุนทรในรุ่นของพันดารา เนื่องจากหญิงสาวเห็นอีกฝ่ายเป็นคนเก๋คนแก่ที่ไว้วางใจได้ จึงเลี้ยงดูดูแลญาติผู้ใหญ่คนหนึ่งและให้ความเคารพอย่างไม่ถือชนชั้น

“ขอบคุณสำหรับวันนี้แหละคะ ลุงชมไปพักผ่อนเถอะค่ะ” พันดารา กล่าว

“ครับ” ชายสูงวัยรับคำพลางเดินตรงไปยังบ้านไม้หลังน้อยขนาด

หนึ่งห้องที่ปลูกติดริมน้ำบริเวณด้านหลังพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ สุมทุมพุ่มไม้ให้นาตาช่วยบดบังให้สถานที่พักอาศัยของเขามีความเป็นส่วนตัวค่อนข้างมากและไม่เป็นที่สังเกตของลูกค้ายที่เข้ามาใช้บริการ

ไม่ต่างจากพันดาราที่อาศัยอยู่ในห้องเล็กๆ ที่ชั้นล่างด้านหลังอาคารขนาดใหญ่ แต่เดิมห้องนี้มีไว้ให้บ่าวไพร่พักอาศัย ทว่าหญิงสาวไม่คิดมาก นำมาปรับปรุงเป็นห้องนอนของตัวเองจนสวยงามจำเริญแต่แทบไม่ได้ แค่ห้องนี้มีความเป็นส่วนตัว ขนาดกะทัดรัดง่ายต่อการทำความสะอาด และซุกหัวนอนได้ก็เพียงพอต่อความต้องการของเธอแล้ว

สตรีร่างเล็กวางกระเป๋าสะพายสีขาวยุ้งแบบถักลงบนเตียงนอนขนาดย่อมที่ตั้งอยู่กลางห้อง ม่านสีชาวยุ้งรูปดอกไม้ต่างบานเดี่ยวที่อยู่ตรงหัวเตียง วอลล์เปเปอร์สีน้ำตาลลายทางสีขาวยุ้งทำให้ผ้าปูสีครีมลายดอกไม้เล็กๆ ดูสว่างขึ้นกว่าเดิม ภายในห้องนอนนี้มีโต๊ะไม้มะฮอกกานีสีเข้มกับชั้นหนังสือขนาดใหญ่สูงเทียมศีรษะอยู่ทางด้านซ้าย ตู้เสื้อผ้าตั้งติดประตูห้องนำทางด้านขวา ปลายเตียงมีตู้เย็นสีชาวยุ้งกับเคาน์เตอร์ตั้งไมโครเวฟและกระโถนไฟฟ้าสำหรับทำอาหารรับประทานยามค่ำคืนที่ออกไปไหนมาไหนไม่สะดวก

เมื่อชำระล้างร่างกายและผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดนอนแบบกระโปรงยาวเรียบร้อย พันดาราที่รับประทานข้าวผัดหมูกับต้มจืดผักกวมที่ป่าเลิมจัดแจงใส่ปิ่นโตมาให้เป็นอาหารเย็น ก่อนจะเริ่มตรวจสอบบัญชีรายรับรายจ่ายของร้านต่อ กว่าทุกอย่างจะแล้วเสร็จนาฬิกาเรือนน้อยบนโต๊ะก็บงบอกเวลาสามทุ่มสี่สิบห้าแล้ว หญิงสาวจึงยุติทุกอย่าง ตั้งทำจะเดินไปปิดสวิทช์ไฟเตรียมเข้านอน ทว่าโทรศัพท์มือถือถือในกระเป๋าสะพายกลับร้องดังขึ้น

“ว่ายังไงลูก...วันนี้งานยุ่งมากไหม” เสียงผู้เป็นมารดาจากปลายสายพราวเอาความอ่อนล้าจากการทำงานของผู้เป็นบุตรไปเสียหมดสิ้น

“นิดหน่อยค่ะ...หนูนึกว่าแม่จะหลับไปแล้วเสียอีก”

“ยังหรอ กจะ...แม่กำลังคิดวิธีทำไร่นาสวนผสมเพิ่มอยู่ แล้วนี่ก็ขึ้นไต้หวันนี่ลูกสาวแม่หายไปทั้งวัน เลยโทร. มาถามข่าวคราวที่ร้านอาหารเสี่ยหน้อย” น้ำเสียงของ ‘รัตติกาล เนติธร’ ค่อนข้างสติสกว่าลูกสาวอาจเพราะการใช้ชีวิตในย่านชานเมืองแวดล้อมด้วยธรรมชาติทำให้จิตใจผ่อนคลายกว่าการอยู่ในตัวเมืองกรุงเทพมหานคร เธอจึงไม่เคร่งเครียดกับการแก่งแย่งชิงดีและการแข่งขันทางสังคมที่มีอยู่ตลอดเวลา

ครอบครัวของพันดาราประกอบไปด้วยแม่รัตติกาล คุณตาภูริช และคุณยายทับทิม ส่วนบิดานั้นทอดทิ้งไปตั้งแต่ก่อนเธอเกิดด้วยซ้ำ กระนั้นหญิงสาวก็ไม่รู้สึกโกรธเกลียดพ่อผู้ให้กำเนิดแต่อย่างใด เพราะแม่สอนไว้ว่าอย่างไรเสียอีกฝ่ายก็เป็นผู้มีพระคุณที่ทำให้เกิดมา

แรกเริ่มทุกคนอาศัยอยู่ในบ้านอรรถสุนทรพร้อมหน้าพร้อมตา ทว่าด้วยวัยอันล่วงเลยของผู้อาวุโสทั้งสองทำให้ผู้เป็นมารดาไม่ปรารถนาจะให้พวกท่านอดสู้อยู่ในอาคารใหญ่โตแต่เสียบเหงา และเกรงว่าจะดูแลไม่ทั่วถึง จึงพากันโยกย้ายไปทำไร่นาเนติธร ไร่นาสวนผสมที่ชานเมืองซึ่งอากาศปลอดโปร่งและสดชื่นแจ่มใส ดีต่อสุขภาพกายและสุขภาพจิตกว่าในเมืองหลวงที่อุดมไปด้วยควันพิษจากรถราและสารเคมีในข้าวปลาอาหาร ซึ่งอาจบั่นทอนชีวิตให้มอดม้วยเร็วกว่าที่ควรเป็น

แม้ครอบครัวจะพากันไปอยู่ไกลห่าง แต่พันดาราไม่ปรารถนาจะไปไหนไกลจากบ้านอรรถสุนทรด้วยความรู้สึกผูกพันอย่างประหลาด จึงยืนยันจะอยู่ต่อและขอรักษามรดกทางวัฒนธรรมที่อวลอยู่ในสถานที่แห่งนี้ด้วยการดัดแปลงเป็นพิพิธภัณฑ์ และขอสานต่อกิจการร้านอาหารเรือนราชพฤกษ์ของรัตติกาล

ไร่นาเนติธรดำเนินโครงการตามแนวพระราชดำริทฤษฎีใหม่ของพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช รัชกาลที่ 9 อย่างครบถ้วน มีทั้งสวนผลไม้ สวนผัก นาข้าว บ่อปลา และเลี้ยงสัตว์

อย่างละเอียดละน้อย จากนั้นรัตติกาลก็ให้ลูกจ้างส่งผลผลิตให้เรือน-
ราชพฤษ์ของลูกสาว อาหารที่ร้านจึงปราศจากสารพิษและประหยัด
ค่าใช้จ่ายได้มากโข

“วันนี้บริษัทภริมย์ซึ่ยกก็ส่งคนมาเจรจาขอซื้อที่ดินอีกแล้วละ” เธอเล่า
เหตุการณ์เมื่อตอนเช้าให้อีกฝ่ายฟัง “แต่หนูไม่มีวันยอมขายหรอก”

“แม่รู้จ้ะ...แม่รู้ว่าลูกจะปกป้องบ้านของเราได้” รัตติกาลมั่นใจ
ในตัวลูกสาวมากพอ “ถ้ามีอะไรให้แม่ช่วยก็บอกนะ”

“ไม่เป็นไรค่ะ...หนูรับมือไหว”

“นี่ก็สี่ทุ่มแล้ว ลูกเข้านอนเถอะ ประเดี๋ยวพรุ่งนี้จะตื่นสาย
เสียเปล่าๆ”

“ค่ะ...หนูรักแม่นะคะ”

“จ้ะ แม่ก็รักลูกนะ”

ไฟหน้าจ้อโทรศัพท์มือถือดับไปแล้ว แต่ความคิดถึงยังคงคุุ่นไม่สร้าง
มือบางล้วงเอาลิ้นอกเกตเงินที่ห้อยคอตลอดเวลาออกมาเปิดเหมือนที่
ทำทุกค่าคืนก่อนนอน ภายใต้นั้นมีรูปถ่ายขาวดำของรัตติกาลกับผู้เป็น
บิดายืนเคียงข้างกัน

“ราตรีสวัสดิ์ค่ะ...คุณพ่อคุณแม่” พุดพลาเงปิดลิ้นอกเกตแล้วล้มตัว
ลงนอนบนเตียงหนานุ่ม

ค่าคืนนี้ไร้ศศิธรบนฟ้ากว้าง มิหนำซ้ำหมู่ดาวยังโดนกลบด้วย
แสงไฟฟ้าจากทั่วทุกสารทิศในกรุงเทพมหานคร จนแลอ้างว่างไม่น้อย
ยินเพียงเสียงรถราจากท้องถนนหนทางกับเสียงเรือจากแม่น้ำเจ้าพระยา
ที่แว่วมาไม่ให้อาณาบริเวณนี้เงียบเหงาเกินควร

พนักงานรักษาความปลอดภัยสองคนที่พันดาราจ้างมาดูแล
เข้าประจำที่ตรังรั้วเหล็กหน้าพิพิธภัณฑ์อรรถสุนทรคนหนึ่ง และริมทำน้ำ
คนหนึ่ง จึงไม่มีใครทันสังเกตเห็นร่างโปร่งแสงของบุคคลลึกลับที่ปรากฏ
ขึ้นตรงสนามหญ้า กระทั่งเด่นชัดเป็นตัวเป็นตน

สตรีสูงวัยเรือนร่างเล็กบาง สวมเสื้อแพรไหมสีเขียวโศกแขนยาว พองฟู จับจีบเข้ารูปที่เอว คาดด้วยเข็มขัดทองอร่ามตา ทุ่งโจงกระเบน ลายดอกพิกุลสีเม็ดมะปรางสุก สวมสร้อยทองลวดลายโบราณเส้นโต เช่นเดียวกับข้อมือที่สวมกำไลทองวงเล็ก บนหัวนางข้างซ้ายสวมแหวน ทรงนพเก้า² เก้าฝั่มเป็นมวยมุ่นไว้ตรงท้ายทอยตามแบบสตรีตะวันตก วงหน้ารูปไข่แม้จะมีริ้วรอยแห่งวัยบ้าง ทว่าก็มีอาจบดบังความงามที่เคย เฉิดฉายในอดีตได้ ดวงตาคมลึกฉายแววความเข้มงวดเจ้าระเบียบ ริมฝีปากบางหุบสนิทบ่งบอกถึงความถือตัวอยู่ไม่น้อย

หล่อนทอดมองไปยังอาคารเก่าหลังใหญ่ที่ตั้งตระหง่านเบื้องหน้า ด้วยความคำนึงถึงอดีตที่ผ่านมาผันมานานแสนนาน... ในช่วงเวลาทั้งก่อน และหลังเสียชีวิต!

บ้านอรรถสุนทรแห่งนี้เปี่ยมไปด้วยเรื่องราวมากมายที่คุณหญิง ยี่สุนไม่มีวันลบลืมจากความทรงจำ เพราะที่นี่เป็นเรือนหอที่เจ้าพระยา-อรรถสุนทรสร้างขึ้นบนเนื้อที่ดินกว่าสิบไร่ ซึ่งได้รับพระราชทานจากเสด็จ หลังกราบพูลลามาแต่งงาน แม้สถานที่นี้จะเป็นอนุสรณ์แห่งความรัก แต่ก็เป็นอนุสรณ์แห่งความเจ็บปวดเช่นกัน เมื่อสามีที่เคยสัญญาไว้ เป็นมันเป็นเหมาะว่าจะรักเดียวใจเดียวพาอนุภรรยาเข้ามาอาศัยร่วม ชายคาบ้านถึงสองคน ความสุขที่เคยคิดว่าจะได้รับหลังชีวิตแต่งงาน กลับตาลปัตรเป็นความทุกข์ระทมแสนสาหัสยิ่งขึ้นเมื่อประมุขของบ้าน ประสบอุบัติเหตุทางน้ำเสียชีวิต

จากนั้นไม่นานสวัสดิ์ก็กับพุดซ้อนผู้เป็นบุตรและธิดาของหล่อน

² แหวนทรงนพเก้า หรือ แหวนทรงนพรัตน์ ทำด้วยทองคำเนื้อสูงและฝังพลอย มงคล 9 ชนิด ได้แก่ เพชร ทับทิม มรกต บุษราคัม ไพลิน โกเมน มุกดา เพทาย และไพฑูรย์ ด้วยความเชื่อว่า นพรัตน์มีอำนาจพิเศษนำพาสิริมงคล มาสู่ตน อัญมณี แต่ละชนิดเป็นสัญลักษณ์แทนดาวเคราะห์ในจักรวาลพิภพ ใช้สวมในงาวมงคล เท่านั้น ปกติให้สวมที่นิ้วชี้มือขวา

ก็ลาโลกไปในปีที่ไล่เลี่ยกัน อาจดูเหมือนนั้นเป็นจุดจบของเรื่องราว แต่แท้จริงแล้วเป็นเพียงจุดเริ่มต้นที่ทำให้วิญญาณหล่อนไม่อาจไปผุดไปเกิดได้ เพราะยังรู้สึกผิดและติดค้างที่เป็นต้นเหตุทำให้หลายคนในบ้าน อรรถสุนทรต้องตายด้วยน้ำมือตนเอง ทั้งสวัสดิ์ลูกชายคนเดียว พุดซ้อน ลูกสาวคนเดียว แสงเทียนลูกสาวของถมทอง และยังมี...

“อิฉันคิดไว้แล้วเชื่อว่า...คุณหญิงต้องมาอยู่ที่นี้”

ร่างเลือนรางของวิญญาณอีกตนค่อยๆ ปรากฏขึ้นในท่าหนึ่ง พับเพียบตรงปลายเท้าผู้เป็นนาย พะยอม ต้นห้องคนสนิทของคุณหญิง ยี่สุนที่สิ้นชีวิตไปแล้วยังไม่วายตามรับใช้นายดุจบ่วงกรรมพันผูกไม่หมดไม่สิ้น หล่อนเป็นสตรีรูปร่างดี มีน้ำมีนวล ดวงหน้าสะอาดสะอ้าน แม้มีริ้วรอยตามวัยที่ร่วงโรยไปตามกาลเวลาบ้างแต่ก็ดูสดใส ไว้ผมบ๊อบสวมเสื้อทรงกระบอกทอจากผ้าตัวนสีกลีบบัวคลุมถึงสะโพก มีระบายรอบคอ และมีระบายสองชั้นรอบแขน ริมเลื้อด้านซ้ายล่างผ้ายาวราวหนึ่งศืบ มีชายห้อยสำหรับผูกเป็นโบ รับกับผ้าฉิ่นทอลายยาวระดับเข่า สีเลือดหมู การแต่งตัวดูทันสมัยกว่าสตรีสูงศักดิ์เล็กน้อย แต่ก็ยังโบราณสำหรับยุคนี้

“วันนี้ก็มีคนมาติดต่อขอซื้อที่ดินผืนนี้อีกแล้วเจ้าคะ” พะยอมกล่าวต่อหลังเห็นว่าคุณหญิงยี่สุนยังไม่ตอบคำใดกลับมา “อิฉันละกลัวกลัว... เกิดคุณพันดาราใจอ่อนเข้าสักวัน บ้านหลังนี้คงต้อง...” ผู้น้อยยังคำพูดไว้เมื่อน้ำลายในคอเหนียวหนืดในฉับพลัน

“คงต้องถูกรื้อทิ้ง” คุณหญิงยี่สุนต่อประโยคให้จนจบ หลุบตาคลม ลีกลงต่ำเพื่อมองบ่าวคนสนิทที่นั่งพับเพียบเรียบร้อยบนพื้น “อย่ากลัวไปเลยพะยอม...ฉันมั่นใจว่าแม่พันดาราไม่มีวันยอมให้เหตุการณ์เช่นนั้นเกิดขึ้นเป็นแน่แท้”

“เหตุใดคุณหญิงจึงมั่นใจเช่นนั้นเล่าเจ้าคะ”

คำถามของพะยอมไม่ได้รับคำตอบ

ไม่มีวลีใดนอกจากริมฝีปากเรียวบางของสตรีสูงศักดิ์ที่ค่อยๆ
เยื้องย่างไปยังหลังตัวอาคาร ทำให้บ่าวรับใช้ผู้ซื่อสัตย์ต้องกระวีกระวาด
ตามไปติดๆ ผ่านม่านสีขาวยระอาตตรงหน้าต่างห้องนอนของพันดารา
พลิวไหวตามแรงลมที่โหมพัดผ่านมุ้งลวด เผยให้เห็นร่างโปร่งแสงของ
วิญญานสองตนกำลังเคลื่อนกายผ่านซ้าๆ

สตรีสูงวัยผู้มีดวงหน้ารูปไข่ฉาบความเคร่งขรึมดูต้นในที่เหลียวมอง
ทนายาคคนสุดท้ายของตระกูลที่กำลังหลับใหลบนเตียงนอนแล้วยิ้มน้อยๆ
ไม่มีวันที่พันดาราจะลาจากบ้านอรุณสุนทรอีกครั้ง... ไม่มีวัน!

2

พูดไปสองไพเบี้ย นิ่งเสีย...ก็จบ!

ดีกระฟ้าย่านสีลมเรียงรายเป็นทิวแถวเหมือนของเล่นขนาดยักษ์

ที่ใครสักคนจับวางตามอำเภอใจ ถนนสายใหญ่หลายสายที่ทอดยาวเชื่อมต่อด้วยตรอกซอยอีกนับไม่ถ้วน แน่นขนัดไปด้วยรถราแม้จะเป็นยามบ่าย ไม่ใช่ช่วงเวลาเร่งด่วนหรือหลังเลิกเรียนเลิกงานก็ตาม เนื่องจากบริเวณนี้เป็นย่านธุรกิจสำคัญของกรุงเทพมหานคร จึงคลาคล่ำไปด้วยบริษัท ศูนย์การค้า ธนาคาร โรงแรม และที่พักอาศัยตลอดสองฟากฝั่งถนน และบริษัททริมย์ซียก็มีสำนักงานใหญ่ ณ ที่นี้เช่นกัน

บริษัททริมย์ซีย เป็นหนึ่งในหลายตึกที่ตั้งตระหง่านกลางพื้นที่ธุรกิจย่านสีลม มีความสูงกว่า 30 ชั้น กรูกระจกสะท้อนแสงสีเทาเข้มทำให้อาคารหลังนี้สง่าและโดดเด่นไม่น้อย ธุรกิจในเครือทริมย์ซียมีมากมาย อาทิ ห้างสรรพสินค้าชื่อดัง โรงแรมระดับห้าดาวหลายสาขาในประเทศไทย จึงเป็นที่รู้จักในสังคมทุกชนชั้น

พนักงานหลายร้อยชีวิตทำงานในบริษัทนี้ต่างหักทลายสตรีคนหนึ่งที่เดินกรีดกรายเข้ามา เธอสวมเดรสรัดรูปสีเข้มสอดเข้าสีเพลิง เรือนผมสีน้ำตาลมะฮอกกานีที่ลงทุนย้อมจากร้านเสริมสวยชื่อดังไหววยวบยาย ยามหล่อนพาเรือนร่างสะอิดสะเอื้องย่างไปตามทางเดิน ดวงหน้าสะสวยแต่มีแต่งเครื่องสำอางคุณภาพดีจนจัดจ้าน แต่ก็ไม่มากมายจนเกินงาม ริมฝีปากสีแดงสดสะกดทุกสายตาให้จذبจ้อง โดยเฉพาะหนุ่มๆ

กระนั้นเจ้าตัวก็เหมือนจะไม่แยแสสีหน้าหิวกระหายของพวกเขา มีหน้าซำยังดีใจเสียด้วยซ้ำที่ปิ่นหัวพวกผู้ชายในบริษัทได้อีกครา

“คุณพลอยใส! ตอนนี้ท่านกำลังคุยธุระ เกรงว่าต้องรอ...” ลีรินธา เลขานุการหน้าห้องประธานบริษัทรีบร้องดักหญิงสาวในชุดสวยไว้ทันควัน

“เธอก็รู้...ฉันไม่รู้จักคำว่า ‘รอ’ ถอยไป” พุดจบกก็ผลักอีกฝ่ายออกไปให้พ้นทาง โดยไม่สนใจว่าคนตรงหน้าจะอายุมากกว่าตนเองหรือไม่

ประตูไม้ถูกระจกถูกผลักเข้าไปในห้องประธานบริษัทอย่างแรง เป็นจังหวะที่เพิ่มเอกสารสีดำขนาดใหญ่พุ่งตรงมาเฉียดศีรษะพลอยใสไปเพียงเส้นยาแดงผ่าแปด ก่อนจะกระแทกกับผนังแล้วตกลงตรงปลายสันสูงสีดำของหลอน เลี้ยววินาทีให้หลังผู้จัดการทั่วไปของบริษัทก็ตาลีตาเหลือกออกจากห้อง โดยไม่ลืมเก็บเอกสารตรงเท้าหญิงสาวใส่แฟ้มที่กึ่งหრა

พลอยใสถอนหายใจเบาๆ แล้วโผล่เข้าสวมกอดชายสวมสูทสีดำที่ยืนกอดอกอย่างใช้ความคิดตรงหน้าต่างกระจก แม้อายุของเขาจะกว่าห้าสิบแล้ว แต่เรือนผมยังดำขลับและจัดทรงเรียบร้อย บุคลิกภาพดูดีและแข็งแรงจนหนุ่มๆ บางคนยังอาย

“มีเรื่องอะไรที่ทำให้คุณพ่อโมโหได้ขนาดนี้คะ”

“ยายพลอย...อย่าเพิ่งเข้าชี้ตัวตอนนี้ พ่อกำลังเครียด ต้องใช้ความคิด” ผู้อาวุโสเอ่ยบอกพลางแก้มือเล็กๆ ออกอย่างนี้ร่ำคาถา

“แหม หนูแค่อยากช่วยแบ่งเบาภาระคุณพ่อก็เท่านั้น ถึงจะช่วยอะไรไม่ได้มาก แต่ก็ดีกว่าเก็บไว้ให้เครียดจนไม่เกรนกำเริบนะคะ” พลอยใสยิ้มร่าอย่างอารมณ์ดีต่างกับผู้เป็นบิดา

“พ่อต้องการที่ดินผืนหนึ่ง แต่เจ้าของที่ดินไม่ยอมขายให้เสียที”

คิดๆ แล้ว เทพไท่ ภิรมย์ชัย ประธานบริษัทภิรมย์ชัยก็อดโมโหไม่ได้ เมื่อเงินสดกว่าสองร้อยล้านที่เขาเสนอให้เจ้าของพิพิธภัณฑ์อรธ-สุนทรไม่มีค่าอะไรเลย พยายามเพิ่มมูลค่าก็แล้ว พยายามส่งคนไปเจรจา

ก็แล้ว แต่ก็ไม่มีใครเจรจาซื้อที่ดินผืนนั้นสำเร็จกลับมาได้สักรายเดียว ไม่เข้าใจว่าไอ้ตึกเก๋ๆ กับร้านอาหารระจอกๆ นั้นควรค่าแก่การอนุรักษ์อย่างไร

“ก็แค่ที่ดินผืนเดียว คุณพ่อจะสนใจทำไม มีที่ดินเปล่าอีกมากมาย ที่เจ้าของพร้อมจะขาย” ผู้เป็นลูกเอ่ยตอบ

แม้ พลอยใส ภิรมย์ชัย จะเป็นทายาทเพียงคนเดียวของเทพไท ที่เกิดจาก แพร่ใหม่ ภิรมย์ชัย ภรรยาแสนสวย แต่หล่อนก็ไม่ประสีประสา เรื่องธุรกิจสักอย่าง ทั้งที่เพิ่งเรียนจบสายตรงการบริหารธุรกิจ เนื่องจากเกิดมานอกวงเงินทองและได้รับการตามใจมาตั้งแต่เด็กจนเคยตัว งานบ้านงานเรือนไม่เคยจับ นับประสาอะไรกับอาชีพการงาน อีกทั้งทรัพย์สินสมบัติที่ผู้เป็นบิดาหาไว้ให้ก็เพียงพอให้ใช้ชีวิตอย่างสุขสบายไปทั้งชาติ

“ลูกไม่รู้อะไร ที่ดินผืนนั้นสวยมาก ตัดถนนและแม่น้ำเจ้าพระยา เรียกได้ว่าใครได้ไปมีแต่คุ้มกับคุ้ม พ่ออยากจะทำเอามาสร้างเป็นโรงแรมอีกสาขาเพื่อรองรับนักท่องเที่ยวต่างชาติ” เทพไทเอ่ยบอกลูกสาวพลาง ถอนหายใจยืดยาวเพื่อระบายความกั๊กกั๊ก ก่อนจะเบนสายตามองออกไปนอกกระจก เห็นรางคู่ของรถไฟฟ้าบีทีเอสทอดตัวเลียบยาวขนานไปกับถนนย่านสีลม

“โอ๊ย! ที่ดินตัดถนนตัดแม่น้ำเจ้าพระยามีอีกถมเถ คุณพ่อจะไปสนใจใยดีกับที่ดินผืนเดียวทำไม” พลอยใสพูดไปเรื่อยเรื่อยเพราะหล่อนไม่เข้าใจว่า ‘ท่าเลทอง’ ของกรุงเทพมหานครนอกจากต้องประกอบไปด้วย การคมนาคมสะดวก ยังต้องเป็นแหล่งท่องเที่ยวกลางย่านชุมชนด้วย

“แต่ถ้าคุณพ่ออยากได้จริงๆ หนูจะช่วย” รุ่งๆ พลอยใสก็เอ่ยขึ้นมา ด้วยสีหน้ามั่นใจ

“อย่ามาตลกกับพ่อ...ยายพลอย”

“ถ้าหนูทำได้คุณพ่อต้องซื้อรถไฟฟ้าคันรุ่นใหม่ให้หนู...ตกลง

“ไหมคะ” หล่อนไม่เคยทำอะไรให้ใครฟรีๆ แม้แต่บุพการีแท้ๆ ก็ตาม

“อะไรกัน! แล้วรถบีเอ็มดับเบิลยูที่พ่อเพิ่งซื้อให้ปีก่อนล่ะ มันก็ยังใช้งานได้อยู่ไม่ใช่หรือ” เทพไทรืบทักท้วงทันที

“อ๊อ! คำนั่นมันใหญ่เทอะทะ ขับก็ลำบาก จอดก็ลำบาก” พลอยใส่โอดครวญ “แล้วตกลงคุณพ่อตกลงกับข้อเสนอนี้ไหมคะ”

“เอาก็เอา” เทพไทรยอมรับปาก ต่อให้ไม่ไว้วางใจความสามารถของลูกสาวแต่ก็กลัวพอจะลองเสี่ยง แม้จะต้องเสียทั้งค่ารถยนต์ ค่าที่ดิน และค่าก่อสร้างนับร้อยล้านพันล้านก็คุ้มค่า เพราะถ้าได้ที่ดินผืนนั้นมา จะมานำต่อยอดเอากำไรคืนกลับมาได้มหาศาล “บอกไว้ก่อนว่า...พ่อเคยส่งลูกน้องไปเจรจาเป็นสิบๆ คนก็ยังไม่สำเร็จ ฉะนั้นพ่อไม่คิดว่าลูกจะจัดการกับปัญหานี้ได้ง่ายๆ”

“แล้วใครบอกคุณพ่อว่าหนูจะทำเองล่ะคะ” พลอยใส่กล่าวพลางยกไหล่อย่างอารมณ์ดี

“อ้าว! เจ้าลูกคนนี่ ถ้าลูกไม่ทำแล้วใครจะทำ” ผู้เป็นบิดาผงนึ่งงักริมฝีปากเรียบบางฉาบลิปสติกแยมยืมแทนคำตอบ พลางปรบมือสองสามครั้งดังๆ บานประตูก็ถูกผลักเข้ามาโดยชายหนุ่มรูปร่างสูงโปร่ง ผมน้ำตาลประกายทอง โครงหน้าคมคายของเขาบ่งบอกให้ทราบถึงเชื้อชาติผสมระหว่างไทยกับตะวันตก เสื้อเชิ้ตแขนยาวสีขาวลายทางกับกางเกงยีนทำให้บุคลิกภาพของชายหนุ่มดูดียิ่งขึ้น เขายกสองมือขึ้นประนมไหว้ผู้อาวุโสอย่างนอบน้อม

“เควิน! กลับมาจากญี่ปุ่นแล้วหรือ” เทพไทรทักว่าที่ลูกเขยของตน “ครับ...คุณอา ผมเพิ่งกลับมาถึงเมื่อคืน” เขากล่าวพร้อมยิ้ม ทำให้ดวงตาสีฟ้าอมเทาดูสดใสขึ้นกว่าเดิม

“อาเพิ่งได้ข่าวจากยายพลอยเมื่อวานคืนว่า...เราได้รับความไว้วางใจจากประธานบริษัทริเบิล พี ทรอปีคอล โปรดักส์ให้ไปเจรจาธุรกิจกับบริษัทต่างๆ ในญี่ปุ่นจนประสบความสำเร็จนี้ แบบนี้ท่านคงเลื่อนขั้นจาก

รอรผู้จ้ดการเป็นผู้จ้ดการให้แน่ๆ ยลนดีด้วยนะ”

“ขอรคุณคร้บคุณอร...พอดิที่่านประธาณขอรผมด้งการเป็ดตลาดผลดิถัณท์ผลไม้เมือร้อนแปรรูปรที่นั่นเพือเพิมยอด้ขายและซื้อเสียงแต่ผู้จ้ดการดิตรุระล้าคัณุ ท้านก็ลยส่งผมไปแทนท้าันเอง ไม่เกือกับขอรไม้อใจจะไรหอรอกคร้บ” ขายหน้มกล้าวอย่างนอรบหน้อมถ้อมถน ทั้งที่ขอรจริงก็ทรบคัถยภาพขอรตนเองดิว่าไม่แพ้อิคร

คนอย่าง ‘เควิลน พชรพลไฟศาล’ หน้มลูกคร้งไทย-อรเมริกััน วัย 27 ปี หากได้ล้งมือท้าอะไรแล้วไม่มีค้าวไม่ล้าเรจ ขอรทะเลยอทะยานมู้งหวังเพียงการเอาชนะเก็ดจากสภาพเวดล้ลมที่เตบโถมา เนื่องจากบิดาเป็นขอรไทยที่พร้บกับมารดาขอรอเมริกันถอนไปดุงานให้บริษัท จี้งแต่งงานตั้งรกรากที่สหรัฐอเมริกา

ขายน้มด้รับการเลียงดูและปลูถฝ้งให้ช่วยเหลือตัวเองเพราะด้งเดชิฎกับล้งคมที่เตมไปด้วยการแข่งขันสูง กระทั่งได้โยกย้ายกลับมารที่ประเทไทยเมือปลายพุทธศักราช 2544 จากเหตุวินาศกรรมตีกแฟดเวิลด์เทรตเซ็นเตอร้อในนครนิวยอร์ก เพือขอรปลอดถัยขอรครอบคร้วได้ไม่ถาน ฉะนั้นเควิลนจี้งแทบไม่มีความผุกพันกับผิณแผ่นดินเก็ดขอรผู้เป็นพ่อลย แม้อจะมีสายเลือดเป็นไทยคร้งหนึ่งก็ตาม

ถอนั้นบริษัททริเปิล พี ทรอบิคอล โปรดัคส์ ผู้จ้าหน้ายผลไม้อเมือร้อนแปรรูปรรายใหญ่ขอรประเทไทย คือ ทางเลือกดีที่ล้สุดขอรเควิลนในช่วงหางานท้าหลังย้ายถึนฐานมารจากสหรัฐอเมริกา ขอรเชือยขอรถัด้านการบิรหารธุรกิจ การตลาด และจิติวิทยาท้าให้เขาไ้เต้าจากพ้กงานฝ้ายขายข้้นมารเป็นรอรผู้จ้ดการบริษัทได้ในระยเวลาไม่เกือปี

“นี่ละค้อ...ผู้ช่วยคนล้าคัณุขอรหน้ที่จะมารช่วยจ้ดการงานขอรคุณพ้อให้เรียวร้อย” พลอยใสพุดพลางผิเข้าควงแขนขายน้มแล้วเอาหน้าขบไ้ล่กวางอย่างรักอิคร ตามประสาคนรักที่คอบกันถานถานกว่าลลามี

“ยายตัวลล...ขี้โกจจจจ” เทพไฟลยหน้าระอ

“เอ๊ะ...ผมต้องตกข่าวแน่ๆ เพราะไม่เข้าใจสิ่งที่พวกคุณพูดกันเลย”
เควินนึกสงสัย

“ก็ขายพลอยนะสิ...จะให้เรามาช่วยอาศัยที่ดินผืนหนึ่ง เจ้าของที่ดิน
หินมาก อาทังส่งคนไปเจรจาไปแล้ว เพิ่มราคาให้ก็แล้ว แต่ยังไม่ยอมขาย
อยู่ดี อาจมีปัญหาจริงๆ” ผู้อาวุโสบอกด้วยสีหน้าหนักใจ

“อ้อ...เรื่องแค่นั้นเอง ไม่น่าจะยากเกินฝีมือผม” เขากล่าวอย่างมั่นใจ

“คุณพ่อวางใจได้เลยค่ะ เควินจบทั้งบริหารธุรกิจ การตลาด และ
จิตวิทยา หนูรับรองว่าเขาจะต้องหาวิธีโน้มน้าวใจเจ้าของที่ดินรายนั้น
ได้แน่นอน” หล่อรีบอวดศักยภาพของคนรัก “แต่คุณพ่ออย่าลืมของ
รางวัลของหนูก็แล้วกัน”

“ถ้าทำได้จริงพ่อจะซื้อให้ในวันนั้นเลย” เทพไทรรับคำปลงหันไปหา
ว่าที่ลูกเขย “แล้วเราละ...อยากได้อะไรตอบแทนไหม”

“ไม่เป็นไรครับคุณอา...ผมทำให้ฟรีๆ” เควินตอบด้วยรอยยิ้ม
ประหนึ่งมีน้ำใจ แต่ลึกๆ แล้วหวังทำคะแนนให้ว่าที่พ่อตาเห็นความ
สามารถของตนเอง รับรองว่าหลังแต่งงานกับพลอยใสเขาคงได้อะไร
มากกว่าของตอบแทนเล็กๆ น้อยๆ พรรคนี้

บางทีบริษัทกรมัยชัยอาจตกเป็นของลูกเขยฝีมือดีมากกว่าลูกสาว
คนเดียวที่ไม่เอาไหนเลย ถึงเวลานั้นเขาจะทิ้งตำแหน่งรองผู้จัดการบริษัท
ทริเปิล พี ทรอปีคอลล โปรดัคส์ มาเป็นประธานบริษัทกรมัยชัย!

‘เจ้าของที่ดิน คือ คุณพันดารา เนติธร ประกอบธุรกิจร้านอาหาร

เรือนราชพฤกษ์กับพิพิธภัณฑ์อรรถสุนทร’

นี่คือข้อมูลคร่าวๆ ที่เควินได้รับมาจากเทพไท กระนั้นก็เพียงพอ
ต่อความต้องการของชายหนุ่มที่กำลังยืนอยู่หน้าร้านอาหารดำรับชาววัง
ที่ว่าในเวลาบ่ายคล้อย แท้ในรองเท้าหนังสีดำขัดมันค่อยๆ สาวขึ้นไปบน
บันไดสีขาว ลงน้ำหนักมันคงดูเดียวกับความมันนอกมันใจที่เขาพกพา

มาด้วย

ภายในเรือนราชพฤกษ์มีลูกค้าหน้าตากำลังรับประทานอาหารอย่างเอร็ดอร่อย ดวงตาสีฟ้าอมเทาคววมองหาที่นั่งว่างๆ จนกระทั่งพบโต๊ะตัวหนึ่งตั้งติดเคาน์เตอร์ไม้สีน้ำตาล จึงตรงเข้าไปจับจองอย่างว่องไว ไม่นานเกินรอพนักงานสาวสวมชุดไทยอันเป็นเครื่องแบบของร้านก็นำรายการอาหารเล่มบางมาส่งให้ชายหนุ่ม

เควินเปิดดูรายการอาหารคร่าวๆ ก็ส่งคืนเสมือนไม่สนใจนัก

“มีกาแฟร้อนไหม” เขาถาม

“ร้านเราไม่ขายกาแฟ น้ำอัดลม และเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ค่ะ”
 หล่อนแจ้งให้ทราบ “มีจำพวกชา น้ำผลไม้ และ น้ำสมุนไพรค่ะ”

“เอาชามาละกัน” ตอบจบก็เริ่มสอดสายสายตาหาเจ้าของร้านที่แว่วว่ามักมาเฝ้าร้านอาหารอยู่เป็นประจำ

“รับเป็นชาประเภทไหนดีคะ ชาร้อนหรือชาเย็น” พนักงานสาวชักใช้
 “ชาร้อน”

“แล้วชาร้อนจะรับเป็นชาดอกไม้ ชาผลไม้ หรือชาสมุนไพรคะ”

“ชาดอกไม้”

“แล้วชาดอกไม้จะรับเป็นดอกอะไรดีคะ มีพวก...”

“ชาอะไรก็ได้เอามาเถอะ” เควินตัดรำคาญ ทำเอาพนักงานสาวรีบเงินไปจัดการในห้องครัวให้อย่างว่องไว

ไม่นานชุดกาน้ำชาเบญจรงค์ทรงชมพูลายพุ่มขดสีแดงสลัปสีทองอันประกอบด้วยกา ถ้วย และจานรองก็ถูกวางลงบนโต๊ะที่ปูด้วยผ้าลูกไม้สีฟ้าอ่อน

ชายหนุ่มรินน้ำชาลงถ้วยช้ำๆ อย่างไม่เร่งรีบ ตะกอนชาและดอกมะลิแห้งช่วยเพิ่มกลิ่นหอมจนต้องยกถ้วยขึ้นดมดมก่อนจิบทีละน้อย ชามะลิของเรือนราชพฤกษ์รสชาติกลมกล่อมและละมุนละไมต่างจากร้านอื่นๆ ที่เขาเคยลิ้มรสมาก่อนหน้า ระหว่างดื่มด่ำกับรสชาติดี

สายตาของเควินก็คอยสอดสายหาบุคคลที่ต้องการไปด้วย ‘พันดารานะติธร’ เจ้าของร้านหัวแข็งคนนั้นคงเป็นยายแก่อายุร่วมร้อยกระมัง จึงได้ยึดติดกับสถานที่เก่าๆ อาหารเก่าๆ ที่โบราณค้ำกับยุคสมัยแบบนี้

จนแล้วจนรอดกว่าหนึ่งชั่วโมงที่ผ่านมาเควินก็ไม่เห็นวีแวนเจ้าของร้านเรือนราชพฤกษ์เสียที มีแต่พนักงานสาวสวมชุดไทยคอยต้อนรับและดูแลลูกค้าที่สลับสับเปลี่ยนเข้ามาใช้บริการไม่ขาด ไม่มีใครที่ดูภูมิฐานหรือมีอายุพอให้สันนิษฐานว่าเป็นบุคคลที่กำลังตามหาสักคนเดียว ครั้นจะซักถามก็เกรงเหยื่อไหวตัวทัน จึงเรียกบริกรหญิงคนหนึ่งมาเก็บเงินค่าชามะลิแล้วลุกออกไป

ไม่เจอวันนี้ก็ต้องเจอวันหน้า...คิดหรือว่าคนอย่าง เควิน พชรพลไพศาล จะยอมแพ้ง่ายๆ!

ยังพอมีเวลาอีกราวสองถึงสามชั่วโมงก่อนพิธีภัณฑ์อรรถสุนทรจะปิด ชายหนุ่มจึงเดินสำรวจสถานที่โดยรอบอย่างคร่าวๆ ซึ่งแหวดล้อมด้วยต้นไม้ขนาดใหญ่ เห็นทำน้ำอยู่ไกลๆ แต่ไม่ได้ตรงเข้าไปดูด้วยความขี้เกียจ ไม่ได้มีอารมณ์สุนทรีย์มากพอจะชื่นชมความร่มรื่นหรือความงามของที่ดิน ซึ่งสภาพหน้าก็ต้องเป็นโรงแรมระดับห้าดาวในเครือบริษัทภริยาช้อยอยู่ดี จากนั้นก็แสวงเข้าไปพูดคุยเรื่องนั้นเรื่องนั้นก็บลุ่ชมผู้ดูแลพิธีภัณฑ์คนเก่าคนแก่ เพื่อเก็บข้อมูลเอามาดำเนินแผนการก่อนจะเดินออกมาหยุดตรงสนามหญ้าเขียวชอุ่มพร้อมเมยมองอาคารเก่าเบื้องหน้าด้วยความคิดบางอย่าง

จริงๆ เขาก็นึกเสียดายอาคารเก่าๆ รูปทรงโบราณหลังนี้เหมือนกันที่จะต้องถูกทุบทิ้งเพื่อสร้างโรงแรมหรูกลางกรุงเทพมหานคร ทว่าหากเทียบกับผลตอบแทนที่จะได้รับกลับมาจากเทพไท เควินคิดว่าสถานที่แห่งนี้ไม่ได้สำคัญอะไรนัก เพราะอาคารก่ออิฐถือปูนแบบตะวันตกกลายเป็นแบบนี้ไม่ได้มีหลังเดียวในประเทศไทยเสียหน่อย คิดได้ดังนั้นก็ตั้งใจจะเดินไปยังลานจอดรถเพื่อกลับบ้าน ทว่าโทรศัพท์มือถือใน

กระเป๋ากางเกงรูดงัดจนต้องหยิบขึ้นมาดู เมื่อพบว่าเป็นที่พ่อดาทากีรีบ
รับสายโดยไว

“ครับ คุณอา ผมมาถึงได้ล้กัฟักแล้วครับ ตอนนี้งำลังจะกลับ”

“เราได้อยู่กับเจ้าของที่ดินหรือยัง” เทพไทรีบซ้กัถาม” ตกลงซ้ือ
ที่ดินผืนนั้นได้ไหม”

“ใจเย็นๆ ครับคุณอา...เรื่องแบบนี้ต้องใช้เวลา แต่ผมรับรองว่า
ไม่นานเกินรอที่ดินผืนนี้จะต้องเป็นของคุณอาแน่นอน การสู้กับพวกคน
ใจแข็ง เราต้องนิ่งและค่อยๆ ทะล่อมให้ตายใจ”

“โอเค อาจะรอ”

ปลายสายวางสายไปแล้ว เควินจึงเก็บโทรศัพท์มือถือเข้ากระเป๋ากาง
เกงตามเดิม แล้วเหลียวไปมองพิพิธภัณฑ์อรรถสุนทรอีกครั้งก่อนจะ
เดินไปยังลานจอดรถ เพียงเสี้ยววินาทีที่เขาหันหลังกลับไป ดวงวิญญาณ
เลื่อนรางของสตรีสูงวัยก็ปรากฏตรงหน้าต่างชั้นสองของตัวอาคาร ดวงตา
คมลึกของคุณหญิงยี่สุนฉายความไม่พึงพอใจบุรุษที่เพิ่งลาจากเป็น
อย่างมาก กระนั้นใบหน้าของหล่อนก็ยังคงเรียบเฉยอย่างไว้ทำที่ตามวิสัย
ผู้ดีที่ได้รับการอบรมมา

“พะยอม...จับตาดูเจ้าหนุ่มผมของคนนั้นไว้” หญิงสูงวัยเอ่ยบอก
ป่าวคนสนิทที่ค่อยๆ ปรากฏร่างขึ้นมายืนเยื้องห่างๆ อย่างรักษาระยะ

“ทำไมเล่าเจ้าคะ”

“ฉันไม่ถูกชะตากับเจ้าหนุ่มคนนั้นเท่าไรนัก บางทีอาจจะสร้าง
ปัญหาให้เราได้ในภายภาคหน้า”

“คนไหนๆ ให้หนูดูหน่อย!!!”

จู่ๆ เพียร กุมารทองตัวอ้วนกลมวัยเจ็ดขวบ เกล้าผมจุกปักปิ่น
มุกรูปกัันหอย นุ่งโจงกระเบนลายกนกสีทอง ก็ปรากฏร่างขึ้นมาพร้อม
กระโดดโหยงเหยงอยู่ตรงขอบหน้าต่าง ทำให้กำไลข้อเท้าติดกระพรวน
สองข้างส่งเสียงดังกรู้งกริ่ง ครั้นทำอย่างไรก็มองไม่เห็นเสียที ผีเด็กน้อย

จึงพยายามปีนขึ้นไปบนขอบหน้าต่าง พะยอมเห็นดั่งนั้นก็รีบดึงสายสังวาลให้กุมารน้อยลงมา เล่นเอาเจ้าตัวจ้อยเกือบหายหลังล้มกิ้งกิ้งเป็นลูกขนุน

“ลามปามใหญ่แล้วเจ้าเพี้ยน!” หล่อนส่งเสียงดู “ทำตัวเสมอคุณหญิงได้อย่างไร” พะยอมพยักพเอ็ดให้เพียรรู้สึกตัวว่าคุณหญิงยี่สุนยืนอยู่ตรงหน้าต่าง จึงไม่สมควรที่ผู้น้อยจะไปปิ่นปายคำศีรษะ

“หนูขอโทษ” พุดจบก็รีบวิ่งผลุบไปหลบหลังพะยอมเมื่อเห็นสายตาคุณหญิงยี่สุนที่ซม้ายมองมาอย่างดุตัน

“คุณหญิงอย่าใส่ใจเลยเจ้าคะ เจ้าหนุ่มคนนั้นนี้อาจไม่มาที่นี้อีกก็ได้ คงเป็นนักท่องเที่ยวๆ ไป” บ่าวรับใช้ผู้ซื่อสัตย์พยายามสร้างความสบายใจให้ผู้นาย

“ไม่! เจ้าหนุ่มผู้นั้นจะมาอีกในวันรุ่งขึ้น” เสียงหนึ่งดังขึ้นจากอีกด้านที่ไกลออกไปเล็กน้อย

ณ มุมระเบียงทางเดินปรากฏวิญญูณอีกดวงสวมเสื้อผ้าฝ้ายคอกกลมสีขาวกับกางเกงขาวสีเทา คาดผ้าขาวม้า ชายผู้นั้นนั่งหมอบอย่างทราบสถานภาพตนเองว่าต่ำต้อย

ผาด บ่าวรับใช้ในบ้านอรรถสุนทรเมื่อครั้งอดีตกาล เขามีญาณพิเศษ หยั่งรู้อนาคตอันใกล้ น่าเสียดายที่ไม่อาจใช้ความสามารถนี้เพื่อตนเองได้ มิเช่นนั้นคงไม่มีวันก่อกรรมทำเข็ญขนาดใหญ่ที่ทำให้ผูกติดกับสถานที่นี้ไปอีกนานแสนนาน โดยทำให้อบเซยคนรักของสวรรค์กับมารดาของหล่อนต้องจมน้ำตายไปอย่างน่าสังเวชไม่ต่างจากตัวเอง แม้จะได้รับการไอลิกรรมแล้วก็ไม่ได้หมายความว่าภาระผูกพันที่มีต่อวิญญูณนี้จะสูญสิ้น

และคุณหญิงยี่สุนกับพะยอมก็ยังติดค้างในผลกรรมนี้เช่นกัน

รถยนต์คันนี้ก็ค่อยๆ แล่นออกจากลานจอดรถของพิพิธภัณฑ์อรรถสุนทร เควินหักพวงมาลัยกำลังจะเลี้ยวออกนอกรั้วก็บังเอิญเหลือบไปเห็นหญิงสาวรูปร่างหน้าตาดีที่กำลังเดินถือข้าวของอยู่ตรงบาทวิถีกับ

ชายหนุ่มอีกคน ดวงหน้าหวานสวยของเธอสะกดตาสะกดใจเขาแต่แรกเห็น ทำให้ต้องชะงักและชะลอรถทั้งที่เลี้ยวออกสู่ถนนใหญ่ได้ตั้งนานแล้ว กระทั่งรถอีกคันที่ขับตามมาต้องบีบแตรไล่เขาจึงสะดุ้งตกใจรีบขับออกไปทันที

“ยายดาว! เจ้าของรถคันนั้นหล่อชะมัดเลย” ต้นตระการร้องบอกเพื่อนสาว ความหล่อเหลาของเควินทำให้หลุดจจริตหญิงดีต้นแขนพันดารา ดั่งตูปตูป

“ไหน” หญิงสาวหันไปถามเพื่อนสนิทพลงชะเง้อคอมองหา ทว่ารถยนต์คันนั้นก็แล่นจากไปไกลเสียแล้ว

“โอ๊ย! ยายเต่าล้านปี กว่าเธอจะหันมาเขาก็ไปแล้วะ”

“ถ้าเช่นนั้นก็ช่างเถอะ คงไม่ได้เจอกันอีกแล้วละ” เธอดับฝันต้นตระการ “ไป...รีบกลับร้านได้แล้ว เสียเวลาไปซื้อดอกไม้มาร้อยมาลัย จัดจานอาหารวันพຽງนี้ที่ปากคลองตลาดตั้งนาน ปานนี้พวกพนักงานจะดูแลร้านกันดีไหมก็ไม่รู้” เป็นเรื่องปกติที่ชีวิตเราจะมีผู้คนเวียนวนผ่านไปผ่านมา พันดาราจึงไม่อยากจะสนใจว่าหนุ่มหล่อของเพื่อนรักเป็นใคร เพราะคงไม่ได้เจอกันอีก

ทำรู้เฒ่า...วันพຽງนี้เขาจะมาปรากฏตัวอีกครั้งตรงหน้าเธอ!

3

ไม่เข้าถ้าเสีย หรือจะได้ลูกเสีย

กลีบกุหลาบสีชมพูสดจำนวนมากถูกรบรจขพับร้อยสลัปลับหว่าง
กับดอกพุดตูมๆ สีขาวสะอาดและดอกเบญจมาศน้ำสีเขียวด้วยเข็ม
เล่มยาวในมือบาง จากนั้นก็ค่อยๆ ถูรูตลงไปจนเกิดการรกลายสวยงาม
กว่าจะได้มาลัยแบบนี้³ มาแต่ละพวงนั้น พันดาราต้องตื่นตั้งแต่ตีสี่ อานน้ำ
แต่งตัว และเข้ามานั่งร้อยมาลัยในเรือนราชพฤกษ์ตั้งแต่ฟ้ายังไม่ทันสว่าง
เพื่อให้ทันก่อนร้านเปิดในช่วงสาย เธอใช้ความตั้งใจเป็นอย่างมากด้วยหวัง
ให้งานออกมาดีและสวยงาม คู่มค่ากับที่รำเรียนวิชามาตั้งแต่ยังเยาว์วัย
จากผู้เป็นมารดาซึ่งอุตสาหะสอนสั่งด้วยตนเอง หญิงสาวปรารถนาจะนำ
มาลัยแบบจำนวนมากที่กองพะเนินเทินทึกในถาดเงินรองใบตองไป
ตกแต่งสำหรับอาหารวันนี้ให้ดูพิเศษกว่าทุกๆ วัน

ดอกไม้มากมายที่นำมาร้อยมาลัยสะอาดปราศจากสารเคมีตกค้าง
เนื่องจากซื้อหาจากหลานสาวป่าเจิมที่ทำสวนดอกไม้อยู่แถวจังหวัด
ปทุมธานี และนำดอกไม้สดขนมาขายทุกวันทั้งที่ปากคลองตลาดไม่ได้ขาด
อาจเสียเวลาในการประดิษฐ์ประดอยดอกไม้เหล่านี้ให้เป็นมาลัยสวยงาม

³ มาลัยแบบ เป็นมาลัยประเภทหนึ่ง แบ่งเป็นมาลัยแบบยกดอกด้านเดียว เหมาะ
สำหรับเป็นรัดข้อ รัดพานดอกไม้ มาลัยแบบยกดอกสองด้าน เหมาะสำหรับทำมาลัย
คล้องคอ มาลัยขำร่วย และสุดท้าย มาลัยแบบยกดอกแบบตัวหนอน

แต่เพื่อความพึงพอใจของลูกค้า พนักงานก็พร้อมยอมทำ และเพราะความแปลกใหม่ไม่ซ้ำซากจำเจนี่เองที่ทำให้ลูกค้ามากมายติดอกติดใจร้านอาหารเรือนราชพฤกษ์ มีรายการอาหารใหม่ๆ มาให้ลองลิ้มชิมรสทุกวันไม่พอยังมีการสรรหาล้างสวยๆ งามๆ มาประดับประดาสร้างอรรถรสให้เจริญตา เจริญใจ และเจริญอาหาร

ครั้นเห็นว่าได้มัลลย์เบนมากพอแล้ว พนักงานก็ยกถาดมัลลย์เบนกองพูนนำเข้าไปเก็บไว้ในห้องครัว ภายในนั้นมีป่าเจิมกำลังจัดเตรียมวัตถุดิบสำหรับการปรุงอาหาร โดยมีพนักงานสาวสองคนที่มาแต่เช้าตรู่คอยเป็นลูกมือช่วยหยิบจับข้าวของระหว่างรอร้านเปิด

หญิงสูงวัยร่างท้วมย้อมผมหงอกเสียดำล็บและดัดลอนเล็กๆ พูหัวศีรษะจนแลสาวกว่าวัย หันมาส่งยิ้มทักทายอีกฝ่ายด้วยสีหน้าอึดเอิบใจ

“คุณหนูนี่ฝีมือร่อยมาลัยไม่แพ้ใครจริงๆ นะคะ”

ไม่ใช่ครั้งแรกที่พนักงานได้แสดงวิชาโบราณที่รำเรียนจากรัตติกาลให้ใครหลายคนประจักษ์ถึงความสามารถที่ซ่อนเร้นในตัวสตรียุคใหม่

“แหม ป่าเจิมก็มีฝีมือในการทำอาหารไทยไม่แพ้ใครเช่นกันค่ะ หนูยกให้เป็นแม่ครัวแห่งยูทธจักรเลย” คนขี้เล่นประสานมือเหมือนจอมยุทธ์น้อยคารวะเจ้าสำนักในภาพยนตร์จีนกำลังภายใน เรียกเสียงหัวเราะครืนใหญ่จากทุกคนในที่นั้น

“อู๊ย! คุณหนูนี่เล่นอะไรเป็นเด็กๆ” ผู้อาวุโสขำขันโบหน้ายับย่นด้วยริ้วรอยแห่งวัย “จริงสิ ป่าเตรียมเครื่องสำหรับทำรายการอาหารพิเศษวันนี้เรียบร้อยแล้วนะคะ ถ้าลูกค้าสั่งเมนูนี้กึ่งนาง กระทงทอง และน้ำใบเตยก็ทำได้เลยคะ”

“รับทราบค่ะ” เธอเอ่ยพลางยกมือทำวันทยหัตถ์เข้าป่าเจิมที่หัวเราะดังไล่หลังขณะเดินออกจากห้องครัว

เหมือนเช่นทุกวันที่พันดาราไม่มีวันลืมไหว้พระบรมฉายาลักษณ์ของในหลวงที่ติดไว้เหนือเคาน์เตอร์ไม้สีน้ำตาลเพื่อเสริมสร้างกำลังใจเพียงแต่วັນนี้มีมาลัยชายเดี่ยว⁴ ทำจากมะลิสดและห้อยอุบะด้วยดอกกรัก โดยใช้จำปีติดปลายกลายเป็นพวงมาลัยสีขาวสะอาดบริสุทธิ์วางอยู่บนพานสีทอง ซึ่งตั้งไว้บนชั้นหลังเคาน์เตอร์ได้กอบพระบรมฉายาลักษณ์ด้วย หญิงสาวตั้งใจร้อยมาลัยพวงนี้มาถวายด้วยความจงรักภักดี

แม้จะเกิดไม่ทันรุ่นปู่ตายายที่ได้ตามเสด็จหรือได้เฝ้าฯ รับเสด็จในหลวง พระราชินี และพระบรมวงศานุวงศ์ไปตามสถานที่ต่างๆ ทั่วแคว้นแดนไทย แต่คุณตาภูริชกับคุณยายทับทิมผู้เคยเฝ้าฯ รับเสด็จสมัยยังหนุ่มสาวก็เล่าเรื่องพระวิริยอุตสาหะของทุกๆ พระองค์ในการเสด็จเยี่ยมเยียนราษฎรให้รัตติกาลฟังเสมอๆ และผู้เป็นมารดา ก็จะนำมาเล่าให้เธอฟังอีกที นั่นทำให้หญิงสาวได้รับการปลูกฝังให้มีความเทิดทูนในสถาบันพระมหากษัตริย์มาตั้งแต่จำความได้ เนื่องจากตระหนักดีว่าทุกๆ พระองค์ทรงงานหนักเพื่อความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นของพลกนิกรมาช้านาน

แม้จะไม่เคยมีบุญวาสนาได้เห็นในหลวง พระราชินี และพระบรมวงศานุวงศ์จริงๆ นอกจากตามข่าวสารที่ปรากฏบนหนังสือพิมพ์ นิตยสาร และโทรทัศน์ กระนั้นความจงรักภักดีในจิตใจของพันดาราก็หาได้ลดน้อยลง แต่กลับยิ่งเพิ่มพูนทุกครั้งที่ได้ยินข่าวพระราชสำนักและตระหนักในพระมหากรุณาธิคุณเสมอมา

นโยบายแห่งโลหะสีเงินส่งเสียงก้องกังวานไปทั่วทั้งร้านแจ้งให้ทราบว่ามีใครบางคนผลักบานประตูกระจกเข้ามา ไบหน้าหวานเหลียวมองหนุ่ม

⁴ มาลัยชายเดี่ยว เป็นมาลัยประเภทหนึ่ง มีลักษณะเป็นพวงกลม มีอุบะห้อยลงมาเป็นชายเพียงจุดเดียว อาจเรียกว่า มาลัยมือ หรือมาลัยคล้องแขน ถ้าใช้ในการทูลเกล้าฯ ถวายจะเรียกว่า มาลัยข้อพระกร นอกจากนี้ยังใช้บูชาพระหรือไหว้ผู้ใหญ่ที่เคารพนับถือ

ลูกครึ่งรูปร่างสูงโปร่งสวมเสื้อยืดตราคาถูกับกางเกงยีนเก่าๆ ผมสีน้ำตาล
 ปรกกายทองของเขานำมองพอกับใบหน้าคมคาย ยิ่งดวงตาสีฟ้าอมเทา
 งามประทับใจได้คือโง่งงตั้งคันศร โดยมีจุมูกโต้งๆ พาดกลางยิ่งทำให้บุรุษ
 ผู้นี้ดูดีไม่น้อยทีเดียว

“ขอโทษนะคะ...ร้านเรายังไม่เปิดค่ะ”

“ผมไม่ได้มา...” ชายหนุ่มยั้งคำพูดไว้เท่านั้นเมื่อตกตะลึงกับภาพ
 ของสตรีตรงหน้า เควินไม่คิดว่าจะได้เจอหญิงสาวแสนสวยเมื่อเย็นวาน
 ที่นี้

ที่เรือนราชพฤกษ์...ที่ที่เขาตั้งใจมาดำเนินแผนการที่วางไว้ในเช้า
 วันนี้

“ไม่ได้มา...อะไรหรือคะ” พันดารางงงสงสัย

“เอ่อ ผมหมายความว่า...ผมไม่ได้มากินอาหาร แต่ผมมาสมัครงาน
 ครับ”

“สมัครงาน?” เธอกล่าวย้า “แต่เราไม่ได้เปิดรับสมัครพนักงานเพิ่ม
 นะคะ”

“ผมรู้ครับ...แต่ผมต้องการทำงานที่นี้จริงๆ ผมชอบที่นี่” เพราะ
 สถานที่แห่งนี้จะสร้างผลกำไรให้เขามหาศาล “ให้ผมได้พูดคุยกับเจ้าของ
 ร้านสักหน่อยได้ไหมครับ” ชายหนุ่มพูดพลางขำเลียงหาสาวแก่ที่น่าจะเป็น
 เจ้าของที่ดินผืนนี้

“ฉันนี่ละคะ เจ้าของร้านนี้” พันดารากล่าว

เควินหันไปมองหน้าเธออย่างตกใจนิดหน่อย

ตอนนี้เรือนราชพฤกษ์เปิดให้บริการกว่าครึ่งชั่วโมงแล้ว ลูกค้า
 ในร้านจึงเริ่มมีบ้างประปราย แต่พันดารายังไม่ได้ออกมาช่วยพนักงานใน
 ร้านรับรองหรือบริการลูกค้า เพราะต้องพูดคุยกับชายหนุ่มที่ยีนกรานจะ
 สมัครงานให้ได้อยู่ที่มานั่งยาวหลังร้านใต้ชუმการเวก ที่เลื้อยพันไม้ระแนง

หนาแน่นจนบดบังแสงแดดยามสายได้เป็นอย่างดี

“คุณชื่อ เควิน พชรพลไพศาล อายุ 27 ปี เป็นลูกครึ่งไทย-อเมริกัน เติบโตที่สหรัฐอเมริกา แล้วย้ายกลับมาอยู่ที่ไทยตอนโต เรียนจบ บริหารธุรกิจ การตลาด และจิตวิทยา พูดได้ห้าภาษา คือ ไทย อังกฤษ จีน ญี่ปุ่น และฝรั่งเศส เคยทำงานเป็นพนักงานฝ่ายขายที่บริษัทริเบิล พี ทรอปปิคอล โปรดักส์”

หญิงสาวรับฟังข้อมูลส่วนตัวของเขาแล้วก็เบ้ามาคิดสักพัก ก่อนซักถาม “ฉันได้ยิน ว่า...บริษัทริเบิล พี ทรอปปิคอล โปรดักส์ เป็น ผู้จำหน่ายผลไม้เมืองร้อนแปรรูปรายใหญ่ของประเทศไทย ดูจากระดับ การศึกษาของคุณคงได้งานดีและเงินเดือนดีที่นั่นแน่ๆ แล้วทำไมถึง ลาออกมาล่ะคะ”

“งานดี เงินดี แต่มันไม่ใช่งานที่ผมอยากทำจริงๆ ครับ” เขาเอ่ยตอบ พลังลอบมองสตรีสะสวยตรงหน้าบ่อยครั้ง

ตอนแรกเควินนึกว่าเจ้าของที่ดินจอมเรื่องมากผืนนี้จะแก่หง่าเห็งือก ถึงได้ยึดติดที่ดินที่แห่งนี้ ไม่ยอมขายง่ายๆ ใครจะไปนึกว่าจะยังสาวและ สวยขนาดนี้ มีหน้าซำยังดึงดูดใจให้อดหลงใหลไม่ได้ตั้งแต่แรกเห็น หาก ไม่คิดว่าเขาจะมีคนรักและมาทำงานใหญ่ให้ว่าที่พ่อตา คงจะจีบพันดาร่า ไปแล้ว

ดูสิ...ทั้งรูปร่างหน้าตาก็สะสวย ยามขยับเพียงนิดเส้นผมที่รวบไว้ หลวมๆ ด้วยโบสถีมพุกก็พลิ้วไหวตริ่งใจราวตกอยู่ที่ตำนตร์สะกด หุ่น บอบบางในชุดเดรสยาวสีชวาก็สะเอดสะองสมส่วน เหมือนประติมากรรม หินอ่อนเทพีวินัสแห่งไมโลที่พิพิธภัณฑลัฎพรวรีในกรุงปารีส ประเทศ ฝรั่งเศส ที่เขาเคยเห็นตอนไปเที่ยวกับกลุ่มดาวมหาวิทยาลัยที่แอบบลิ้ม

“ผมต้องทำงานที่บริษัทริเบิล พี ทรอปปิคอล โปรดักส์ เพราะเป็น ทางเลือกเดียวสำหรับผมในช่วงเวลานั้น แต่พอผมอยู่ไทยได้สักพักใหญ่ ก็เริ่มอยากรู้้อยากเห็นว่า ทำไมและเพราะอะไรคนไทยถึงมีวัฒนธรรม

ประเพณีที่น่าสนใจ” เควินอธิบายให้หญิงสาวฟังพลางทรุดกายลงนั่งข้างๆ “เมื่อเย็นวานผมแวะมากินข้าวที่นี่ พอได้เห็นพิพิธภัณฑท์และร้านอาหารก็ ยิ่งถูกใจจนอยากมาทำงานที่นี่”

“แต่การที่คุณลาออกจากบริษัทเดิมเพื่อมาทำงานที่นี่โดยที่ยังไม่รู้ว่าจะตัวเองจะได้งานหรือไม่มันไม่ใช่เรื่องฉลาดเลยนะคะ” พันดาราไม่เห็นด้วยกับการตัดสินใจโดยปราศจากการไตร่ตรอง “อีกอย่าง...แม้เป็นพนักงานฝ่ายขายคุณก็ยังมีสิทธิ์ได้เลื่อนตำแหน่งสูงขึ้นในภายภาคหน้า แต่ถ้าคุณมาทำงานที่นี่ คุณจะเป็นได้แค่พนักงานธรรมดาๆ เท่านั้น”

“ผมไม่สนใจเรื่องพรรค์นั้นหรอกครับ ผมก็แค่คิดว่าตัวเองว่าจะยอมสละอาชีพการงานในบริษัทใหญ่โตเพื่อมาทำตามความฝันและความชื่นชอบของตัวเองได้ไหม...โดยวัดดวงกับคุณ” เควินยิ้มมีเสน่ห์ “แต่ถ้าผมไม่ได้งาน ผมก็ไม่โกรธคุณหรอกนะ ผมจะลองหางานที่อื่นทำดู ต้องมีสักที่ที่เหมาะกับผม”

“โอเคค่ะ ฉันรับคุณเข้าทำงาน”

“จริงหรือครับ”

“ค่ะ แต่ไม่ใช่ที่ร้านอาหารนะคะ เพราะที่นั้นคนเต็มแล้ว ฉันจะให้ คุณไปทำงานที่พิพิธภัณฑท์” หญิงสาวตอบพลางชี้ไปยังอาคารเก่าหลังใหญ่ที่ตั้งตระหง่านไม่ไกล

“ไม่เป็นไรครับ เท่านั้นผมก็พอใจแล้ว”

ไม่ใช่เพราะสงสารหรือเวทนาในตัวชายหนุ่ม แต่เพราะใคร่ครวญแล้วว่าศักยภาพของเควินน่าจะเพียงพอและล้นเหลือเสียด้วยซ้ำในการทำงานที่นี่ กระนั้นก็ยังไม่มากเท่าความตั้งใจที่เขาทุ่มเทเพื่องานที่รัก เหมือนกับเธอที่ชื่นชอบและภูมิใจในงานที่ทำทุกวันนี่ อีกทั้งพิพิธภัณฑท์ อรรถสุนทรก็ยังคงขาดแคลนบุคลากรที่พร้อมทั้งร่างกายแรงใจ ไม่ต้องการคนที่เข้ามาทำงานเพื่อเงินโดยปราศจากความรักในอาชีพ ลุงชมเองก็ดูแลไม่ทั่วถึงเพราะต้องประจำตรงจุดเก็บค่าเข้าชมด้านหน้า หากได้คนเก่งภาษา

และคอยแนะนำสิ่งต่างๆ ในพิพิธภัณฑ์ รวมถึงดูแลความเรียบร้อย เพิ่มมาอีกสักคนคงจะดีไม่น้อย

ใครเล่าจะล่วงรู้ความคิดของชายหนุ่มที่เดินตามพันดาราตั๋ยๆ ไปยังพิพิธภัณฑ์อรรถสุนทร เพื่อแนะนำให้เขารู้จักกับลุงชมคนดูแลเก่าแก่ เพียงแค่ชายหนุ่มใช้ทฤษฎีความกล้าเสี่ยงในการทำธุรกิจใหญ่เพื่อผลตอบแทนมหาศาล โดยอ้างว่าลาออกจากที่ทำงานเก่าเพื่อให้หญิงสาวเห็นความตั้งใจจอมปลอม เท่านั้นเธอก็รับเขาเข้าทำงาน ข้อมูลส่วนตัว เขาก็บอกตามความจริงบางส่วนกับคนแอบสืบสาวว่าเป็นใครมาจากไหน เลยไม่จำเป็นต้องปิดบังอะไรมากมาย

จะมีก็แต่คำโกหกเสแสร้งว่าอยากทำงานที่นี่ เพราะแท้จริงเขาไม่ได้อยากทำสักนิด จะสนใจไปทำไมว่าอดีตของประเทศไทยเป็นอย่างไร ในเมื่อมันผ่านมานานแล้ว และที่นี่ก็ไม่ใช่แผ่นดินเกิด แม้จะมีบิดาเป็นชาวไทยก็ตาม วัฒนธรรมและประเพณีก็ล้าหลัง เห็นเมื่อใดเป็นต้องเบื่อหน่ายเพราะล้าสมัยไม่เหมือนแดนศิวิไลซ์ที่เติบโตมาซึ่งเต็มไปด้วยเทคโนโลยีและความเจริญ นี่มันยุคสมัยไหนแล้วจะมัวยึดติดกับความโบราณคร่ำครึไปเพื่ออะไร

ครั้นพันดาราพาเควินไปแนะนำให้ลุงชมรู้จักเรียบร้อย ชายหนุ่มก็สอบถามถึงอะพาร์ตเมนต์หรือบ้านเช่าในละแวกนี้เพื่อความสะดวกในการเดินทางไปกลับ ชายสูงวัยจึงเสนอให้เขาพักด้วยกันที่เรือนหลังๆ พิพิธภัณฑ์อรรถสุนทร เพื่อจะได้แนะนำและฝึกงานให้ในระยะเริ่มต้นด้วย เควินก็ไม่ปฏิเสธและขอตัวกลับไปชนข้าวของเครื่องใช้ที่จำเป็นจากที่พักเดิมมาไว้ที่นี่ หญิงสาวเองก็เห็นชอบเพราะการเรียนรู้เรื่องราวต่างๆ ในสถานที่แห่งนี้จำเป็นต้องใช้เวลาสักกระยะ จึงจะเข้าใจอย่างถ่องแท้

“ผมจะกลับมาอีกทีในตอนเย็น” เขาบอกเจ้าของที่ดินแสนสวยแล้วเดินออกจากอาณาบริเวณพิพิธภัณฑ์อรรถสุนทรไปเรียกรถแท็กซี่ที่ถนนใหญ่

ครั้นเห็นว่าอีกฝ่ายขึ้นรถไปเรียบร้อยแล้ว พันดรากรก็หมุนตัวเดินกลับไปยังเรือนราชพฤกษ์เพื่อเริ่มงานในวันนี้เสียที ทันทีที่เปิดประตูกระจกเข้าไป ต้นตระการที่นั่งประจำเคาน์เตอร์ก็ก้มมือเรียกหย้อยๆ ให้เข้าไปหาพร้อมสอบถามความเป็นมาเป็นไปทันควัน

“ดาว ผู้ชายคนนั้นมาทำไมเหรอ” เขาถามด้วยความใคร่รู้เป็นอย่างมาก เพราะมาทันเห็นเพื่อนสาวพาชายหนุ่มรูปหล่อเดินไปยังพิพิธภัณฑ์ อรรถสุนทรพอดิบพอดี จากนั้นก็แอบมองตอนที่หญิงสาวเดินไปส่ง เขาคนนั้นขึ้นรถแท็กซี่จนกระทั่งกลับเข้ามาในร้านอาหาร

“มาสั้ครงานนะ เขาอยากมาทำงานที่นี่”

“มาสั้ครงาน!” อีกฝ่ายเปล่งคำเสียงดัง ก่อนจะรีบยกมือปิดปาก เพราะเกรงลูกค้าในร้านตกใจ

“เขาเป็นพนักงานฝ่ายขายที่บริษัททริเบล พี ทโรปิคอล โปรดัคส์ แต่เบื้องานที่ทำ ก็เลยลาออกจากบริษัทแล้วมาสั้ครงานที่นี่” พันดรากรแจงแก่เพื่อนสนิท “ฉันเองก็เห็นว่าที่พิพิธภัณฑ์ฯ มีแค่ลุงชมดูแลคนเดียว แล้วเขาเองก็เก่งภาษาเพราะโตจากเมืองนอกเมืองนา ก็เลยจ้างให้ไปดูแลที่นั่นนะ”

“แล้วเขาจะเริ่มงานเมื่อไร”

“พรุ่งนี้ แต่เขาจะมาอาศัยอยู่กับลุงชมที่เรือนหลังพิพิธภัณฑ์ฯ ตั้งแต่คืนนี้เป็นต้นไป เพราะบ้านเขาอยู่ไกล ไปมาไม่สะดวก และจะได้ฝึกงานด้วย”

“อ้อ...เหรอ...” ต้นตระการพยักหน้าหงึกๆ แต่นัยน์ตามีแววกังขาเล็กน้อย

“มีอะไรเหรอ”

“ฉันแค่สงสัยอะไรนิดหน่อย...เธอจำตอนที่ฉันชี้ให้ดูผู้ชายหล่อๆ ที่ขับรถเมื่อเย็นวานได้ไหม เขาคือคนคนนี้ละ” อีกฝ่ายเอ่ยบอก “ฉันละสงสัยจริงๆ...ทำไมเป็นแค่พนักงานฝ่ายขายแต่ดันขับรถเสียก็ ถ้าให้เดา

ราคาก็หลายล้านอยู่นะ”

“พื้นฐานทางบ้านเขาอาจจะรวยก็ได้นี่” หญิงสาวตอบพลางหยิบเอกสารรายรับรายจ่ายมาเปิดดูคร่าวๆ

“แต่เมื่อสักครู่นี้แกก็ซื้อ” ชายหนุ่มทักท้วงแล้วใช้มือสองข้างปิดแฟ้มเพื่อให้เพื่อนรักหยุดทำงานมาสนทนากันก่อน “ต่อให้ฉันชอบเขาที่หล่อลากดินจนอยากกินไปทั้งตัว แต่ฉันว่ามันแปลกๆ”

“โอ๊ย! คิดมากไปไหมยะ รถคันนั้นอาจเป็นของบริษัทหรือรถคันนั้นอาจเสียก็ได้” พันดราหวัหระเบาๆ “ไม่เอาแล้ว...ฉันไม่คุยด้วยแล้ว ทำงานดีกว่า” พูดจบก็ผละออกไปต้อนรับลูกค้ารายใหม่ที่เพิ่งมาถึง ทำให้ต้นตระการครุ่นคิดเพียงลำพัง

มีจริงๆ ใช้ใหม่...คนที่ยอมทิ้งตำแหน่งหน้าที่ซึ่งดูดีมีอนาคตไกลในบริษัทยักษ์ใหญ่ระดับประเทศ มาทำงานเป็นพนักงานธรรมดาในพิพิธภัณฑ์เล็กๆ เพียงเพราะความชอบจริงๆ

หากใช่...ก็นับเป็นคนรุ่นใหม่มีใจกล้าที่พร้อมจะสืบทอดวัฒนธรรมและมรดกทางปัญญาไว้ให้ชนรุ่นหลัง

แต่...หากไม่ใช่...อีกฝ่ายจะเข้ามาเพื่อจุดประสงค์ใด

บ้านสองชั้นขนาดย่อมในโครงการบ้านจัดสรรชื่อดังแห่งหนึ่งซึ่งตั้งอยู่ใจกลางกรุงเทพมหานคร คือ จุดหมายปลายทางของเควิน ที่ตั้งใจมาเก็บข้าวของเครื่องใช้จำเป็นบางส่วนเพื่อนำไปใช้ยังที่พักใหม่ในอาณาบริเวณพิพิธภัณฑ์อรรถสุนทร เขาล้วงธนบัตรสีแดงจากกระเป๋าตังค์ทำจากหนังราคาแพงส่งให้คนขับแท็กซี่ที่พามาส่ง แล้วเดินเข้าสู่พื้นที่บ้านอย่างไม่รีบร้อน ดวงตาสีฟ้าอมเทาทอดมองสวนหย่อมที่ละลานด้วยบุปผชาตินานาพันธุ์ ส่วนใหญ่เป็นกุหลาบหลากสีสีนที่มารดาของเขาชอบปลูกจนส่งกลิ่นหอมไปทั่ว

สตรีวัยกลางคนอายุราวห้าสิบกว่าที่กำลังง่วนกับการตกแต่งกิ่งใบ

ของดอกไม้เมียงหน้าขึ้นมองลูกชายคนเดียวที่เดินเข้ามาหา ผิวพรรณของหล่อนผ่องใสไร้ริ้วรอย ผมสีบลอนด์ชอยสั้นเสมอคอเข้ากับใบหน้าสวยและบุคลิก เลื้อยเชืตแขนยาวสีเทากับกางเกงยีนขาวาวสงให้หล่อนดูกระฉับกระเฉงตลอดเวลา

“เควิน! วันนี้ลูกไม่ทำงานหรือ ทำไมไม่กลับเร็วจัง” มิเชล พชรพลไพศาล’ สตรีชาวอเมริกันที่พูดภาษาไทยคล่องแคล่วแต่สำเนียงยังแปร่งๆ และรักประเทศไทยไม่ต่างกับแผ่นดินเกิดเอ่ยถามด้วยความสงสัย พลังถอดถุงมือเปื้อนดินออก

“ดูสิ...รถราไม่กี่ไม่เอาไปขับ นั่งแท็กซี่ทำไมให้ลำบาก” หล่อนทักท้วงถึงรถราคาแพงของลูกชายที่จอดสงบนิ่งในโรงจอด

“ผมกลับมาเอาของครับ” เขาตอบ “ตั้งแต่วันนี้ผมจะออกไปค้างที่อื่นสักกระยะนะครับ มีงานสำคัญต้องทำ แถมที่นั่นก็ไม่มีที่จอดรถเลย ไม่อยากเอารถไป” เควินจำใจโกหกด้วยไม่ปรารถนาให้มารดาล่วงรู้ถึงสิ่งที่กระทำ ที่สำคัญไม่อยากเอารถราคาแพงไปสร้างจุดเด่นให้คนภายนอกจดจำได้ว่าเป็นถึงรองผู้จัดการบริษัททรูเปิด พี ทรอปิคอล โปรดัคส์ หาใช้พนักงานฝ่ายขายที่แอบอ้าง

“ตามใจเถอะ...กลับมาเยี่ยมพ่อกับแม่บ้างละกัน” มิเชลตามใจลูกชาย เพราะเลี้ยงเขาแบบให้ช่วยเหลือตัวเองมาตั้งแต่เด็ก และเคารพในการตัดสินใจเสมอ

“จริงสิ แล้วคุณพ่อล่ะครับ” เควินเอ่ยถามถึงบิดา ‘พิชิต พชรพลไพศาล’ ซึ่งลาออกจากงานบริษัทไปเปิดร้านขายต้นไม้และของแต่งสวนที่ตลาดนัดจตุจักร แม้ชายหนุ่มไม่เห็นชอบเพราะเป็นงานที่ไม่มั่นคงเท่าไร ในความคิด แต่ก็ไม่ยกบ่นมากเพราะนี่คืองานอดิเรกที่บิดามารดาของเขาโปรดปรานทั้งคู่ “ผมจำได้ว่าวันนี้ร้านปิด คุณพ่อไม่น่าจะออกไปขายต้นไม้”

“อ้อ วันนี้เพื่อนๆ เขาโทร. มาชวนไปเที่ยวที่หัวหินจ๊ะ”

“แล้วทำไมคุณแม่ไม่ไปด้วยกันล่ะครับ”

“โหน่วว! นั่นเพื่อนพ่อไม่ใช่เพื่อนแม่เสียหน่อย อีกอย่างแม่ชี้แจงอยากจัดสวนอยู่บ้านมากกว่า แล้วตอนบ่ายก็ต้องเข้าไปอบคุกกี้ให้คุณชวนชมด้วย หล่อนขอให้แม่ช่วยทำคุกกี้ส่งร้านเบเกอรี่หน้าปากซอย ถ้าขายได้ กำไรเป็นพันเลยนะ” มิเชลแยมยิ้มสดใส

“ผมละไม่เข้าใจ คุณพ่อกับคุณแม่จะทำงานไปทำไม ในเมื่อตอนนี้เราก็ไม่ได้ลำบาก ผมคนเดียวหาเลี้ยงคุณพ่อกับคุณแม่ได้สบาย” เควินบ่นอย่างไม่เข้าใจความคิดของบุพการีทั้งสอง

“คนทำงานมาทั้งชีวิตจะให้อยู่บ้านเฉยๆ มันก็น่าเบื่อ ห่าอะไรทำเล่นให้มันเพลินๆ ก็สนุกดี”

ยังไม่ทันที่ทั้งคู่จะได้สนทนากันต่อ รถบีเอ็มดับเบิลยูราคาแพง ลีบลิวคันหนึ่งก็จอดเทียบหน้าประตูรั้ว พลอยใส่สวมเดรสรัดรูปสีดำสั้น เสมอเข้าเปิดประตูออกมาจากฝั่งคนขับ ช่างๆ กันนั้นมีสตรีวัยกลางคน อีกคนตามลงมาติดๆ หล่อนสวมเสื้อระบายจีบรอบคอสีม่วงลายดอกไม้ ทำจากผ้าชีฟอง กางเกงรัดรูปสีดำ ดัดลอนใหญ่ยาวจดกลางหลัง รับกับโบหน้าแต่งจัดจ้านด้วยเครื่องสำอาง แต่ดูอ่อนเยาว์กว่าวัย เห็นเพียงแค่นั้นเควินก็รีบตรงเข้าไปไหว้อีกฝ่ายอย่างนอบน้อมทันที

“สวัสดีครับ”

“ไหว้พระเถอะจ๊ะ”

“ไม่ทราบว่าคุณามีอะไรให้ผมรับใช้หรือครับ”

สตรีสะสวยตรงหน้าคือ แพรวไหม ว่าที่แม่ยายที่เขาจำเป็นต้องผูกมิตรให้แน่นแฟ้นมากที่สุด เนื่องจากหล่อนมีอำนาจในครอบครัวยิ่งกว่าเทพไทเสียด้วยซ้ำ เบื้องหลังความสำเร็จของธุรกิจเครื่องสำอางก็เกิดจากหล่อนเป็นหลัก เรียกได้ว่าเป็นผู้หญิงที่ทรงอิทธิพลคนหนึ่งในแวดวงสังคมก็ว่าได้

“พอดีอ่าเบ๊อ่า เลยจะมานั่งคุยเล่นกับคุณมิเชลเสียหน่อย กำลัง

คิดว่าเดือนหน้าจะชวนกันไปเที่ยวที่ภูกระดึง ส่วนยายพลอยก็เอาแต่คร่ำครวญถึงเราตลอดเวลาทั้งที่เจอกันทุกวัน” แพร่ไหมหันไปเห็นปลุกสาวคนเดียวอย่างนี้ก็ขึ้น

“ແหม คุณแม่ละก็...ผิดตรงไหนที่หนูจะคิดถึงคนรัก” พลอยใส่ชุดพลางเฝเข้าไปควงแขนเควินทันที ก่อนนึกขึ้นได้ว่าหลงลืมใครบางคน จึงหันไปหามิเชล “สวัสดีค่ะ...คุณแม่” หญิงสาวเรียกเต็มปากเต็มคำอย่างไม่เห็นอาย เพราะอย่างไรเสียในอนาคตอันใกล้หล่อนก็จะต้องเป็นสะใภ้ของตระกูลพรพลไพศาลอยู่แล้ว ผีกเรียกแต่เนิ่นๆ ก็ไม่เสียหลาย

พวกผู้ใหญ่ปล่อยให้ลูกๆ ของตนได้พูดคุยกันตามประสา แล้วพากันเข้าไปสนทนาปราศรัยต่อในบ้าน ขณะที่เควินกับพลอยใส่เลือกที่จะนั่งเล่นตรงชิงช้าไม้ที่ผูกไว้ใต้ต้นมะม่วงเขียวเสวย ซึ่งคุณพิชิตจ้างให้คนขุดมาจากสวนของเพื่อนสนิทด้วยเห็นว่าเป็นผลตกและอร่อยนักหนา

“เควิน งานนี้คุณต้องทำให้สำเร็จนะ” พลอยใส่ย้ำกับคนรัก

“ผมไม่คิดว่าคุณจะอยากได้รถสปอร์ตสวาทานรุ่นใหม่ขนาดนี้” ชายหนุ่มเอ่ย “แค่รถคันเดียว ต่อให้คุณพ่อของคุณไม่ซื้อให้ คุณแม่ของคุณก็ซื้อให้อยู่ดี” เป็นที่ล่องรู้ในแวดวงสังคมว่าแพร่ไหมรักปลุกสาวคนนี้มาก ตามใจทุกอย่าง แต่พลอยใส่เอ่ยปากขอก็จะสรรหาสิ่งนั้นมาประเคนให้จนหล่อนแทบเสียดคน แต่ยังโชคดีที่มีเทพไทคอยตักเตือนอยู่เนืองๆ

“คุณนี่ฉลาดสมเป็นคนรักของฉันจริงๆ” พลอยใส่ยิ้มกริ่ม “งานนี้เป็นงานใหญ่ที่คุณจะทำคะแนนให้คุณพ่อยอมรับและแรงงานแต่งงานของเราให้เกิดเร็วขึ้น” หล่อนต้องการผูกมัดคนเก่งอย่างเควินไว้เป็นของตัวเองไว้ๆ

“ไม่ต้องห่วง ผมจะเริ่มลงมือตั้งแต่วันนี้” เขาตอบ “อ้อ...แล้วตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไปผมจะย้ายไปอยู่ที่พิพิธภัณฑสถานธร เพื่อดำเนินการตามแผนที่วางไว้ เราอาจไม่ได้เจอกันสักพักใหญ่ๆ”

“ไม่เป็นไร ฉันจะรอ แต่คุณต้องโทร. มารายงานตัวกับฉันทุกวัน”

พลอยใส่สิ่งอย่างหึ่งหวง “แล้วอย่าให้ฉันรู้ว่าคุณไปจีบสาวที่นั่น”

“โธ้ย! ที่นั่นไม่มีสาวสวยๆ ให้คุณต้องเป็นกั๊กลอรอก สถานะที่โบราณๆ แบบนั้นมีแต่ยายแก่หนึ่งเหี่ยวเท่านั้น” เควินโกหกคำโตเพราะทราบนิสัยคนรักตัวซี้หึ่งเพียงใด เกิดหลอนล่องรู้ว่าเจ้าของที่ดินผืนงามนั้นสวยยิ่งกว่ามิสยูนิเวิร์สไทยแลนด์ มีหวังแผนที่สู้สุดส่าห้วางไว้ล้มไม่เป็นท่าแน่นอน

แท็กซี่สภาพกลางเก่ากลางใหม่พาเควินกลับมาที่พิพิธภัณฑ์อรรถ-

สุนทรอีกครั้งในเวลาเย็นย่ำ ชายหนุ่มสะพายเป้ใบเขื่องแนบแผ่นหลังแล้วเงยใบหน้าหล่อเหลามองท้องนาสีแดงฉานดูเดียวกับกระเบื้องเคลือบปลาบนอาคารหลังเก่า ต้นไม้มากมายในพื้นที่นี้สร้างร่มเงาในยามกลางวันได้เป็นอย่างดี แต่ในเวลาโพล้เพล้จนค่าแบบนี้กลับทำให้บรรยากาศน่าขนลุกพอกับในภาพยนตร์สยองขวัญที่เขากับพลอยใส่เคยดูในโรงภาพยนตร์เมื่อสองสัปดาห์ก่อน เควินเติบโตจากเมืองนอกเมืองนา จึงไม่เชื่อเรื่องผีสังเนื่องจากไม่มีหลักฐานทางวิทยาศาสตร์ยืนยันแน่ชัด กระนั้นเขาก็ไม่ชอบบรรยากาศอึมครึมสลดหดหู่แบบนี้เท่าไรนัก

สองเท้าก้าวเข้าไปในอาณาบริเวณพิพิธภัณฑ์อรรถสุนทรอย่างซ้าๆ เวลาที่นี่ไม่มีนักท่องเที่ยวเข้ามาเยี่ยมชมข้าวของเก่าคร่ำครึในตัวอาคารแล้วลานจอดรถจึงร้างรายนพาหนะอย่างที่ควรเป็น จากสนามหญ้าเขียวขุ่มที่ยืนอยู่เควินเห็นเรือนราชพฤกษ์ตั้งตระหง่านไม่ไกลไม่ไกล พันดารายืนอยู่ที่เฉลียงด้านหน้าร้านอาหารกับชายหนุ่มคนหนึ่ง ที่เขาเห็นเดินควงคู่กับเธอตรงบาทวิถีริมถนนเมื่อวาน

อาจเป็นคนรักกระมัง

ก็แน่ละ...สวยขนาดนี้ไม่มีคนรักก็น่าแปลก เควินครุ่นคิดอย่างเสียดายก่อนรีบสลัดความฟุ้งซ่านออกไป เมื่อตระหนักได้ว่าตัวเองก็มีคนรักเช่นกัน พลอยใส่เป็นดั่งบ่อเงินบ่อทองซึ่งจะเสกสรรทุกอย่าง

ให้เขาได้ตั้งใจปรารถนา จึงไม่ควรบั่นใจไปมองสาวใดอีก

หลังพันดาราล่าชายคนนั้นเสร็จสิ้นก็หันมาเห็นสมาชิกใหม่ของพิพิธภัณฑ์อรรถสุนทรที่เพิ่งกลับมาถึง จึงรีบไขกุญแจลงกลอนประตูร้าน แล้วตรงเข้ามาหาอย่างรวดเร็ว

“ฉันนึกว่าคุณจะเปลี่ยนใจไม่มาทำงานที่นี่แล้วเสียอีก”

“ไม่มีทาง... ในเมื่อคุณให้โอกาสผมแล้ว”

“ดีค่ะ ฉันชอบความตั้งใจของคุณ” หญิงสาวกล่าวพลางยื่นปิ่นโต สเตนเลสสองถาดให้ โดยที่มีมืออีกข้างยังหอบแพ้มเอกสารเอาไว้ “ฉันไม่รู้ว่าคุณกินอะไรมาหรือยัง แต่ที่นี่เรามีสวัสดิการอาหารเช้า กลางวัน และเย็น ให้พนักงาน นี่เป็นมือเย็นของคุณกับลุงชม ส่วนมือเข้ากับมือกลางวัน ให้ไปกินที่หลังเรือนราชพฤกษ์นะคะ”

“ขอบคุณครับ” ชายหนุ่มกล่าวพลางรับปิ่นโตมาถือไว้ “เอ่อ... คุณ จะกลับบ้านแล้วหรือครับ”

“ฉันพักที่นี่ค่ะ... ตรงห้องด้านหลังอาคาร” เธอตอบ “ส่วนคุณต้องพักกับลุงชมที่เรือนเล็กริมน้ำ” กล่าวจบก็ชี้ไปยังชายสูงวัยที่เดินยกแยะยกยันเข้ามาหลังปิดพิพิธภัณฑ์เรียบร้อยแล้ว “โน่น... ลุงชมมาแล้ว ฉันต้องขอตัวก่อนนะคะ” กล่าวจบก็เดินออกจากตรงนั้น

ดวงตาสีฟ้าอมเทาของพันดาราที่เดินหายไปทางด้านหลังอาคาร อย่างสนใจเล็กน้อย ก่อนจะหันไปยกมือไหว้ผู้อาวุโสอีกครั้งอย่างนอบน้อม

ลุงชมพาควีนลัดเลาะไปยังด้านหลังพิพิธภัณฑ์อรรถสุนทร ลักพักก็ถึงบ้านไม้หลังน้อยขนาดหนึ่งห้องที่ปลูกติดแม่น้ำเจ้าพระยา ลักษณะเป็นเรือนเก่าหลังคาทรงปั้นหย่าแบบเดียวกับเรือนราชพฤกษ์ แลคล้ายปลุกมานานนมแต่ได้รับการบำรุงรักษาเรื่อยมา แผ่นไม้ที่ตีฝาผนัง ลีกร่อนบ้างแต่สีชาวะสะอาดที่ทาทับหนาเตอะช่วยอำพรางไม่ให้ดูขมข่อ เฉลียงไม้ด้านหน้ามีโต๊ะเก้าอี้ตัวเล็กๆ หนึ่งชุดสำหรับนั่งพักผ่อน รอบๆ ประดับประดาด้วยกระถางคุณนายตีนทรายหลากสีล้วน เพิ่มความรื่นรมย์

ให้บ้านหลังนี้อยุ่น่าอยู่ขึ้น

คนทั่วไปอาจมองว่าบ้านหลังนี้พออยู่ได้ แต่ชายหนุ่มที่เติบโตมาพร้อมกับความสะตอกสบายรู้สึกว่าการคิดเป็นอย่างมากที่เลือกมาอาศัยร่วมชายคากับชายสูงวัย เขาควรรหาเช่าเพนต์เฮาส์หรือหาอยู่จะดีกว่า ทว่ามาถึงขั้นนี้แล้วคงได้แต่ยอมรับชะตากรรม

“คุณเอาข้าวของไปเก็บเสียแล้วไปอาบน้ำอาบทำ ผมจะเอาอาหารในปิ่นโตจัดใส่จานให้” ลุงชมกล่าวพลางชี้ไปยังห้องน้ำเล็กๆ ที่ตั้งอยู่นอกตัวบ้าน

“หา! ห้องน้ำทำไมไปอยู่ตรงนั้นล่ะครับ”

“บ้านเก่าของคุณ...มีห้องน้ำห้องส้วมแยกออกจากเรือน เพราะสมัยก่อนเป็นส้วมหลุม พวกระบบระบายน้ำก็ไม่ดี พอต่อมาปรับปรุงใหม่ก็ไม่อยากโยกย้ายเข้ามาในตัวบ้านเพราะพื้นที่ใช้สอยมันน้อย” ลุงชมอธิบายให้เควินฟังคร่าวๆ

เควินไม่ได้กลัวภูตผีปิศาจในยามราตรี เพียงแต่รู้สึกไม่สะดวกสบายก็เท่านั้น แต่จะทำอะไรได้ดีไปกว่าปฏิบัติตามคำสั่งด้วยเกรงเสียเวลาจนทำให้อีกฝ่ายอาบน้ำอาบทำช้า ชายหนุ่มผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าที่สวมใส่เป็นถุงผ้าเช็ดตัวสีเทาเปลือยแฉงออกกว้าง จากนั้นก็เดินเข้าไปในห้องน้ำที่สร้างด้วยอิฐฉาบปูนหยวบๆ ไม่มีการทาสี จึงกะด่ากะต่างไม่หน้าพิสมัยเท่าไรนัก

จากชักโครกเปลี่ยนเป็นส้วมซึม จากอ่างอาบน้ำกับฝักบัวเปลี่ยนเป็นโถงพาดสายมังกรตัวใหญ่ มีชั้นขนาดย่อมๆ หนึ่งใบลอยตีบปอง เควินได้แต่ทอดถอนใจรีบจ้วงน้ำอาบอย่างว่องไว โดยใช้ครีมอาบน้ำที่พกมาชำระล้างร่างกายแทนสบู่ก้อนที่วางไว้บนชั้นวาง

เมื่อถูระส่วนตัวเสร็จสิ้นชายหนุ่มก็ออกมาผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดลำลองง่ายๆ อย่างเสียดกับกางเกงผ้าร่มขาสั้น ลุงชมปูเสื่อบนพื้นกลางบ้านและตั้งลารับอาหารพร้อมแล้ว เท่าที่เห็นมีข้าวสวยพูน

ลุงชมขอตัวไปอาบน้ำก่อนจะกลับมาปูพูกนอนและกางมุ้ง ชายสูงวัยเอนกายลงนอนฟังเพลงลูกกรุง⁵ จากวิทยุเครื่องเล็ก เช่นเดียวกับชายหนุ่มที่ตั้งท่าจะทิ้งตัวลงนอน แต่โทรศัพท์มือถือเจ้ากรรมดันร้องเสียก่อน จึงต้องรีบขอตัวออกไปพูดคุยด้านนอก

“ว่ายังไงพลอย” เขารับสายคนรักหลังออกมาอยู่นอยู่ตรงเฉลียงนอกตัวบ้าน

“ก็แค่นี้... มาเช็กว่าคุณเถลไถลหรือเปล่า” พลอยใส่ส่งเสียงจ้อยแจ้ว “โธ่... ผมจะเถลไถลที่ไหนได้ นี่ผมกำลังจะเข้านอนแล้ว รู้สึกเพลียๆ แกรมเมื่อมาก” เขาโอดครวญ “คุณรู้ไหม... ที่ที่ผมอยู่นะ ชักโครกอ่างอาบน้ำ หรือฝักบัวก็ไม่มีในห้องน้ำ ที่หลับที่นอนก็ไม่มีเตียง ที่วีคอมพิวเตอร์ก็ไม่มี ยังดีมีตู้เย็นให้ เฮอะ ผมชักไม่มั่นใจแล้วว่่ามันใจกลางกรุงเทพฯ หรือต่างจังหวัด”

“น่าสงสารจัง ทนหน่อยนะ เพื่ออนาคตของเรา”

“ครับ เพื่ออนาคตของเรา” และเพื่อทรัพย์สินมหาศาลด้วย เควินคิดในใจแต่ไม่ได้พูด “ผมขอตัวไปนอนก่อนนะ ผันดีครับ”

เมื่อปลายสายตัดสายไปแล้วชายหนุ่มก็รีบกลับเข้าบ้าน ลงกลอนประตูแล้วมุดเข้ามุ้งหลังเดียวกับลุงชมที่ผล็อยหลับลงหน้าไปก่อนแล้ว แม้ในห้องจะมีพัดลมช่วยระบายอากาศ แต่ก็ยังอบอ้าวจนเหงื่อแตกซิกอยู่ดี เควินพยายามข่มตาอยู่นาน กว่าจะหลับก็เกือบเที่ยงคืน

เหนือขึ้นไปตรงหน้าต่างเหล็กดัดติดมุ้งลวดซาดๆ เยื้องพูกนอนปรากฏร่างเลื่อนรางของวิญญาณสองดวงยืนอยู่ด้านนอก ดวงตาคมลึกของคุณหญิงยี่สุนจด์จ้องสมาชิกใหม่ที่หลับไหลในมุ้งอย่างขุนเคืองใจ

⁵ เพลงลูกกรุง คือ เพลงไทยสากลประเภทหนึ่ง บอกเล่าถ่ายทอดความรู้สึกของสังคมและคนเมืองหลวง มีรูปแบบประณีต ละเอียดอ่อน นุ่มนวล เนื้อร้องเป็นร้อยแก้วและร้อยกรอง มีความหมายสลับซับซ้อนยกย่อน

ไม่น้อย

“เจ้าหนุ่มคนนี้ก็กลับมาอีกครั้งเหมือนที่ที่ผาดบอกจริงๆ นะเจ้าคะ”
พะยอมกล่าวกับผู้เป็นนายที่ยังจ้องมองอีกฝ่ายตาขวาง

“เราคงต้องจับตาดูเจ้าหนุ่มผมทองตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป” สตรี
สูงศักดิ์เอ่ยเสียงเย็นเยียบ “อย่าให้มันมาสร้างปัญหาให้บ้านของเรา!”

แม้สถานที่แห่งนี้จะถูกปรับปรุงเป็นพิพิธภัณฑร์ แต่คุณหญิงยี่สุ่น
ก็ยังคงมองว่าเป็นบ้านที่แวดล้อมด้วยความทรงจำงานับการ

“เจ้าคะ” บ่าวรับใช้ผู้ซื่อสัตย์รับคำพลางหันไปกำชับกุมารทอง
ตัวน้อยที่ป็นป้ายต้นชมพู่อยู่ไม่ไกล “จำไว้นะเจ้าเพียร”

อีกฝ่ายไม่พูดอะไรนอกจากเขย่ากึ่งชมพู่จนใบร่วงกราวแทน
คำตอบรับ

ความกังวลใจถาโถมโรมรันในอกคุณหญิงยี่สุ่นจนแสดงผ่านสีหน้า
และดวงตาที่ฉายความกลัดกลุ้มซัดเจิน สัมผัสพิเศษของวิญญาณที่มี
ต่อความรู้สึกนึกคิดของมนุษย์บ่งบอกให้ทราบว่ บุษบหนุ่มแปลกหน้าที่
เข้ามาพำนักในรั้วบ้านอรรธสุนทรไม่มีเจตนาดีแน่นอน ยิ่งใคร่ครวญ
ยิ่งนึกห้วงทหายาทคนสุดท้องของตระกูลที่บ้านนี้คงหลับใหลในห้องนอน
หลังอาคารหลังใหญ่แล้ว

ไม่ว่ากาลเวลาหมุนเวียนเปลี่ยนผันไปนานเท่าไร... พันดาราก็
ไม่ประสีประสาเรื่องผู้ชายเลยจริงๆ

4

ใครหลอกใคร

พิพิธภัณฑ์อรรถสุนทรเปิดทำการในเวลาเก้าโมงตรงของทุกวัน

กระนั้นพนักงานใหม่อย่างเควินก็ต้องตื่นเช้ากว่าที่เคยในเวลาที่ห้า หลังจาก ลุงชมใช้ความพยายามปลุกอยู่สักพักใหญ่จึงแซะร่างชายหนุ่มออกจาก พุกได้ การเริ่มงานวันแรกต้องเริ่มจากเรียนรู้สิ่งต่างๆ ในตัวอาคารว่ามี อะไรบ้าง และอะไรเป็นอะไร เพื่อจะได้แนะนำและให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยว ที่เข้ามาเยี่ยมชมได้ถูกต้อง

ดวงตาสีฟ้าอมเทาของฟ้าสีครามที่ยังไม่ทันจะสว่างด้อย่างเหนียว อ่อนไม่น้อย นานแค่ไหนแล้วที่เขาไม่ได้ตื่นเช้าตุงขนาดนี้เพื่อเตรียมตัว ทำงานทำการ เพราะตั้งแต่เป็นรองผู้จัดการที่บริษัททริเปิล พี ทโรปิคอล โปรดัคส์ เวลาเช้างานก็เปลี่ยนจากแปดโมงเช้าเป็นสิบโมง โดยที่เขาเป็น คนกำหนดให้ตัวเอง หาใช้เวลามาตรฐานของบริษัทที่ตั้งไว้แต่อย่างใด

อากาศยามเช้าค่อนข้างเย็นทำให้ชายหนุ่มโหยหาเครื่องทำน้ำอุ่น ขึ้นมากะทันหัน แต่ก็คงได้แต่वादหวังเท่านั้นเพราะตรงหน้ามีเพียง เจ้ามังกรตัวใหญ่ที่นอนสงบนิ่งรอเขาอยู่บนโถง

เครื่องแบบพนักงานดูแลพิพิธภัณฑ์ไม่พิถีพิถันมากนัก แค่อีเสื้อยืด สีดำที่ปกมากับกางเกงยีน ดิตบ้ตรประจำตัวเขียนคำว่า 'Museum Staff' เป็นอันเสร็จสิ้น

เนื่องจากต้องรอลุงชมอาบน้ำแต่งตัว เควินจึงไปเดินเล่นสูดอากาศ

บริสุทธีรอบๆ พิพิธภัณฑ์อรรถสุนทรแทนการนั่งรออย่างเปล่าประโยชน์
 ครั้งจะให้โทรศัพท์ไปพูดคุยกับพลอยใสแก้วเมื่อก็ไซ้ที่ ปานนี้ห่ล่อนคงยัง
 หลับอุตุบนเตียงนอนขนาดใหญ่ ชุกตัวในผ้าห่มหนาๆ ท่ามกลางไอเย็น
 ของเครื่องปรับอากาศหลังกลับจากบาร์เจ้าประจำเหมือนทุกๆ คืน

เมื่อเห็นประตูรั้วเหล็กถูกเปิดแง้มเอาไว้หลังพนักงานรักษาความ-
 ปลอดภัยยกกลางคืนกลับไปแล้ว เควินก็นึกตำหนิตัวพวกเขาซะเพราะ
 ไม่ปิดประตูและล็อกก็ให้เรียบร้อย ทว่าพอเดินไปถึงกลับพบว่าคนเปิด
 ไม่ใช่ใครอื่น แต่เป็นเจ้าของพิพิธภัณฑ์อรรถสุนทรและร้านอาหาร
 เรือนราชพฤกษ์แสนสวยที่สวมแม็กซีเดรสยาวสีน้ำตาลอ่อน ผมตัดลอน
 ถูกรวบไว้หลวมๆ ด้วยโบลีเดียวกัน เธอกำลังประคองถาดสเตนเลส
 ไว้ในอ้อมแขนซ้าย ส่วนมือขวาก็บรรจงหยิบอาหารที่ป่าเจิมอุตุสำห
 ปรุ้งสุดฝีมือใส่บาตรพระสงฆ์

ภาพหญิงสาวที่ค่อยๆ ทรุกลงนั่งยองๆ พนมมือรอรับพร โดย
 ถอดรองเท้าวางไว้ข้างๆ นั้นตรึงสายตาและสะกดใจชายหนุ่มให้จ้องมอง
 ด้วยความสนใจไม่น้อย

“อะภิวาทะนะสีลิสสะ นิจจัง วุฒาปะจายีโน จัตตาโร ธัมมาวัฑฒัน-
 ติ อายุ วุณฺโณ สุขัง พลัง”

เมื่อพระภิกษุสงฆ์ค่อยๆ เดินด้วยอาการสำรวมจากไป พันดารา
 ก็ใส่รองเท้าแล้วประคองถาดเปล่าตั้งท่าจะเดินกลับเข้าไปในรั้วพิพิธภัณฑ์
 อรรถสุนทร เพื่อดูแลความเรียบร้อยที่เรือนราชพฤกษ์ต่อ ทว่าเธอ
 กลับพบเควินยืนมองอยู่ตรงประตูรั้วเหล็กอย่างไม่วางตา

“คุณเควิน อรุณสวัสดิ์ค่ะ” หญิงสาวทักทายด้วยรอยยิ้ม

“อ้อ อรุณสวัสดิ์ครับ ใส่บาตรแต่เช้ามีอะไรเป็นพิเศษหรือเปล่าครับ”

“เปล่าค่ะ ฉันใส่บาตรแทบทุกวันเป็นปกติอยู่แล้ว” เธอตอบ

“คุณใส่บาตรทุกวัน!”

น้ำเสียงตลกอกตลกใจของเขาทำเอาคนฟังชะงักและมองด้วยความ

สงสัยทันที

ชายหนุ่มเห็นว่าตัวเองพูดไม่ชัดเจนจึงรีบอธิบายเพราะเกรงอีกฝ่ายเข้าใจผิด “ผมหมายความว่า...เท่าที่ผมเห็น คนไทยส่วนใหญ่มักใส่บาตรในวันสำคัญต่างๆ ของตัวเอง เช่นวันเกิด หรือวันพระอะไรแบบนั้น นะครับ”

“อืม ฉันเคยชินละมั้งคะ แม่ของฉันท่านสอนให้ใส่บาตร ทำบุญ ทำทานมาตั้งแต่จำความได้” พันดาราอธิบายพลางเดินตรงไปยังเรือนราชพฤกษ์ โดยมีเควินสาวเท้าตามติดๆ

“ใส่ไปเพื่ออะไรครับ” เขาถามอีก “ผมขอโทษที่ถามแปลกๆ ผมเป็นลูกครึ่งที่เติบโตที่อเมริกา พ่อของผมท่านเคยสอน แต่ผมก็ยังไม่เข้าใจ ดินกว่าการใส่บาตรหรือทำบุญทำทานแบบที่คนไทยทำกันเป็นเรื่องจำเป็นอย่างไร” อย่างว่าแต่คนที่เติบโตเมืองนอกเมืองนาและห่างไกลวัดอย่างเขาเลย ขนาดพลอยใส่เกิดที่ประเทศไทยแท้ๆ เขายังไม่เคยเห็นหล่อนตื่นเช้ามาใส่บาตรหรือเข้าวัดเข้าวาสักครั้งเดียวตั้งแต่รู้จักกันมากกว่าสามปี

“คนส่วนใหญ่ใส่บาตรเพื่อความเป็นสิริมงคลต่อตัวเอง และใส่บาตรเพื่ออุทิศส่วนบุญส่วนกุศลแก่ญาติพี่น้องที่ล่วงลับไปแล้วค่ะ” พันดาราอธิบายด้วยความใจเย็น “แต่สำหรับฉันเพื่อสืบทอดอายุพระศาสนาและรักษาพุทธประเพณีด้วย คงเหมือนกับที่ชาวคริสต์ต้องเข้าโบสถ์ทุกวันอาทิตย์ ชาวมุสลิมต้องละหมาดละมั้งคะ”

“อ้อ...ครับ...” เขาพยักหน้าหงึกๆ อย่างพอเข้าใจ แต่ก็ไม่ได้ลืมหูลืมปาก

อีกไม่นานก็จะถึงเวลาเปิดทำการของพิพิธภัณฑ์อรรถรสสุนทรแล้ว ขณะที่พันดาราช่วยลูกน้องจัดเตรียมข้าวของและดูแลความเรียบร้อยที่เรือนราชพฤกษ์ เควินก็ต้องเดินตามลุงชมต้อยๆ เพื่อรับฟังคำแนะนำและคำอธิบายว่าสิ่งต่างๆ ในอาคารเก่าหลังมืมนั้นมีความสำคัญอย่างไร

ภายในพิพิธภัณฑ์อรรถรสสุนทรนั้นค่อนข้างโอโถง พื้นส่วนใหญ่

ปุพรม โดยเฉพาะตามห้องต่างๆ อาทิ โถงรับแขกที่เขายืนอยู่ ณ ขณะนี้
 ใบบนหาล้อเหลาคมคายเงยมองพระบรมฉายาลักษณ์ของในหลวงรัชกาล
 ที่ 9 ที่ติดอยู่บนฝาผนัง แม้พระบรมฉายาลักษณ์นี้จะเก่าแต่ก็ได้รับการ
 ดูแลรักษาเป็นอย่างดี ดุจศูนย์รวมจิตใจของทุกคนในรั้วบ้านอรรถสุนทร
 ไม่ไกลกันนักมีตู้ไม้สักแกะสลักลวดลายป่าหิมพานต์ ในตู้จัดแสดง
 ข้าวของกระจุกกระจิกมีราคา ถัดออกไปมีตู้ไม้สักตัวเก่าตั้งอยู่อย่าง
 โดดเด่นเป็นสง่า บนนั้นมีหมอนขวานสามเหลี่ยมใบใหม่เอี่ยม คงเพราะ
 ใบบเก่าที่มีอยู่แต่เดิมเสื่อมสภาพไปตามกาลเวลาจึงต้องสรรหาใบใหม่
 มาทดแทนกันเพื่อให้ได้รูปลักษณ์ตั้งแต่ก่อน ใกล้เคียง กันมีโต๊ะไม้ตัวเล็ก
 วางก้าน้ำชากระเบื้องสีขาวลวดลายมังกรทำเล็บสีน้ำเงินเข้ม กับตะกร้าสาน
 ใบเล็กที่หุ้มทำจากทองคำเหลืองอร่ามสำหรับใส่เครื่องหอม เครื่องถม⁶
 ยาดม ผ้าเช็ดหน้า รวมไปถึงถุงใส่เงินเล็กๆ น้อยๆ ของเจ้าบ้านที่ล่องลับ
 ไปนาน แต่ได้รับการรักษาให้คงเดิม เพื่อที่นักท่องเที่ยวต่างชาติและ
 ชาวไทยรุ่นใหม่จะได้เห็นวิถีชีวิตของคนไทยในยุคสมัยหนึ่งที่ผ่านพ้น
 ไปนานแล้ว

ลุงชมอธิบายรายละเอียดของข้าวของเครื่องใช้ต่างๆ อย่างคร่าวๆ
 ซึ่งเควินก็จำได้แม่นยำเพราะความเฉลียวฉลาดและสังเกตเอาจากป้ายชื่อ
 ลิงของทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษที่ติดไว้ตามจุดต่างๆ

รูปภาพขนาดใหญ่ของเจ้าพระยาอรรถสุนทรกับคุณหญิงยี่สุน
 อรรถสุนทร สองประมุขของบ้านอรรถสุนทรแขวนอยู่บนผนังติดกับ
 ราวบันไดไม้สัก ขอบราวจับเป็นไม้ลูกระนาดขึ้นมันเงา ทอดตัวโค้งยาว

⁶ ถม ภาชนะหรือเครื่องประดับที่มีลวดลายแกะสลักเป็นร่องลึกลงไป โดยใช้ตัวยา
 ถมซึ่งเป็นโลหะผสมมีสีดําผสมกับน้ำประสานทองหลอมละลายแทรกลงไป ในช่อง
 ว่างระหว่างลาย เพื่อให้เห็นลายเด่นชัดขึ้น แบ่งเป็นสามชนิด คือ เครื่องถมเงิน หรือ
 ถมดํา เครื่องถมทอง และเครื่องถมนคร

ราวกับพญานาคเลื้อยพาดผ่านจากชั้นสามลงมายังชั้นล่างอันเป็นห้องโถงกว้าง ที่ปูกระเบื้องสีเหลืองม้วนแผ่นเล็กสีเทาสลัสน้ำตาลอ่อน แลคล้ายกับลวดลายของกลีบดอกไม้สวยงาม

เควินยอมรับว่าแวบแรกที่เขาเห็นก็รู้สึกเกรงขามสายตาดุดันของสตรีสูงศักดิ์สวมชุดไทยที่คล้ายจะทะลุภาพออกมาเฉียดตีเขาเสียให้ได้ จึงรีบเดินตามชายสูงวัยไปยังห้องอื่นๆ ต่ออย่างรวดเร็ว

ภายในห้องรับประทานอาหารขนาดใหญ่นั้นมีพระบรมฉายาลักษณ์ขาวดำของพระพุทธรูปเจ้าหลวงรัชกาลที่ 5 ประทับบนพระเก้าอี้ที่พระตำหนักเรือนต้น พระที่นั่งวิมานเมฆ เบื้องหน้าเป็นเตาอังโล่กับกระทะใบเล็ก พระหัตถ์ซ้ายถือพระโอสถมวน พระหัตถ์ขวาจับด้ามตะหลิวทำอาหาร

เควินมองด้วยความสำรวมก่อนเลื่อนสายตาไปยังโต๊ะหินอ่อนสีซีใ้เกอรูปวงรี ขอบเป็นไม้สักสีน้ำตาล ขาไม้สักแกะสลักอย่างงดงามด้วยลวดลายเท้ายิ่ง ก้าวที่ทุกตัวที่ตั้งล้อมรอบก็เป็นหินอ่อนลายเดียวกับโต๊ะ แม้เครื่องเรือนต่างๆ จะเป็นแบบเก่า แต่ชายหนุ่มสันนิษฐานได้ว่าบุคคลที่พำนัก ณ สถานที่แห่งนี้ในครั้งอดีตกาลคงร่ำรวยมหาศาลจึงได้มีที่กินที่อยู่หรูหรากลางพระนครเช่นนี้

ใกล้เวลาพิพิธภัณฑสถานสุนทรเปิดทำการเต็มที่ ลุงชมจึงยุติการแนะนำข้าวของเครื่องใช้ต่างๆ แก่เควินเพียงเท่านี้ ปล่อยให้เขาได้เรียนรู้เอง และหากมีข้อสงสัยค่อยไปสอบถามภายหลัง ชายสูงวัยรีบเดินไปประจำจุดเก็บค่าเข้าชมด้านหน้า

เควินรีบตามไปสมทบกับลุงชม เพื่อรอคอยนักท่องเที่ยวที่ต้องการคำแนะนำจากเขา

งานวันแรกดูเหมือนจะไม่มีอะไรน่าสนใจ เพราะตั้งแต่ช่วงสายจวบจนเที่ยงวันมีชาวต่างชาติเข้ามาเยี่ยมชมพิพิธภัณฑสถานแคสิบกว่าคนเท่านั้น ส่วนคนไทยเรียกว่าไม่เห็นเลยสักคนเดียว ยิ่งทำให้ชายหนุ่มประหลาดใจกับความคิดของพันदारามากขึ้น ทั้งที่สถานที่แห่งนี้ไม่ได้

ทำเงินทองให้มากมาย มีหน้าซ้ำ้อาจจะขาดทุนเสียด้วยที่ต้องเปิดไฟและเครื่องปรับอากาศให้เย็นตลอดเวลา แต่เธอก็ยังสู้สุดส่ำห์เก็บรักษาเอาไว้แล้วทำงานงๆ บำรุงดูแลรักษาเหมือนคนลีนคิด

“คุณ...ไปกินข้าวกินปลาก่อนเถอะ ประเดี๋ยวผมดูแลต่อเอง” ชายสูงวัยร้องบอกเควินที่นั่งอ่านหนังสือพิมพ์ฉบับรายวันมาเวลาระหว่างรอนักท่องเที่ยวอยู่ไม่ใกล้ไม่ไกล หลังเห็นว่าเลยช่วงพักกลางวันมาแล้วก็น้อยแล้ว

“แล้วลุงชมไม่ไปกินด้วยกันหรือครับ” เขาถาม

“ลุงเจียดจากรัวเมื่อตอนกินมื้อเช้าเพื่อไว้แล้ว จะนั่งกินแถวนี้ละจะได้คอยดูแลลูกค้าด้วย” พุดพลางหยิบปิ่นโตเถาประจำตัวขึ้นมาให้ดู

“โอเคครับ แล้วผมจะรีบกลับมา”

บริเวณเฉลี่ยงไม้หลังเรือนราชพฤกษ์คือจุดนัดพบของเหล่าพนักงานที่จะมารวมตัวกันรับประทานอาหารเช้าและอาหารกลางวันด้วยกันเป็นประจำ โต๊ะไม้ยาวทาสีขาวสะอาดตั้งอยู่ตรงกลาง มีม้านั่งสีฟ้าแบบไร้พนักพิงจำนวนหกตัวโอบล้อม บนโต๊ะมีโถบรรจุข้าวหอมมะลิหอมฉุยที่เพิ่งคุดจากหม้อหมาดๆ ถัดไปเป็นถาดสองใบบรรจุไข่เจียวดอกโสนกับแกงเขียวหวานไก่ ขวดน้ำดื่มกับหลอดพลาสติกถูกจัดวางไว้บนชั้นวางของไม้ไกลจากกันนัก

เควินสังเกตเห็นว่ามีเพียงพนักงานหญิงสองคนเท่านั้นที่กำลังรับประทานอาหารเช้า คงเพราะต้องผลัดเปลี่ยนกันมาพัก มิเช่นนั้นจะไม่มีใครคอยอยู่รับรองลูกค้าที่เข้ามาฝากท้องในร้านอาหารช่วงเที่ยงวันนั่นเอง

เมื่อดักข้าวและกับข้าวใส่จานเรียบร้อยเควินก็เริ่มรับประทานพร้อมพนักงานสาวคนอื่นๆ ที่แนะนำตัวทำความรู้จักกันไปตั้งแต่ตอนเช้า นำแปลกที่ความรู้สึกเดียวตั้นท์อาหารเรียบง่ายไม่มีอิกแล้ว หลังได้ลิ้มรสมือเย็นวานกับมือเช้าที่ผ่านมาชายหนุ่มก็สัมผัสได้ว่าฝีมือของบ้ำเจิมแม่ครัวใหญ่แห่งเรือนราชพฤกษ์ไม่ธรรมดาจริงๆ อาหารเอร็ดอร่อยจน

อยากลองลิ้มชิมรสอาหารอื่นๆ อีก และก็ไม่ผิดหวัง เพราะทันทีที่ตักไข่เจียวดอกโสนแก้มแดงเขี้ยวหวานโก๋เข้าปากก็แทบรี่ไปเติมข้าวเป็นจานที่สอง ทั้งที่จานแรกยังไม่ทันรับประทานหมดด้วยซ้ำ

“อ้าว! เจอตัวพอดีเลย คุณเควิน” พันดาราเอ่ยทักทันทีที่เห็นเขาหลังปลีกตัวจากหน้าร้านมารับประทานอาหารกลางวัน แต่หญิงสาวไม่ได้มาคนเดียว มีชายหนุ่มที่มักอยู่กับเธอบ่อยๆ มาด้วยกัน “คุณคงยังไม่รู้จักเพื่อนของฉัน เขาเป็นผู้ช่วยดูแลเรือนราชพฤกษ์...ชื่อ...”

“สวัสดิ์ครับคุณเควิน ผมชื่อ...ต้นตระกูล หรือเรียกว่าต้นเฉยๆ ก็ได้ครับ” เพื่อนชายหัวใจสีม่วงแนะนำตัวเองเสร็จสรรพ โดยไม่รอให้เพื่อนสาวคนสนิทพูดจบ

“สวัสดิ์ครับ...ยินดีที่ได้รู้จักครับ” เควินกล่าว “ผมเพิ่งเข้ามาทำงานวันแรก ยังไม่เชี่ยวชาญในงานนี้ หวังว่าจะได้รับคำแนะนำอะไรดีๆ จากพวกคุณทุกคนบ้างนะครับ”

“ผมเองก็ไม่เก่งงานด้านพิพิธภัณฑฯหรอกครับ คุณมากกว่าที่ควรให้คำแนะนำ ได้ข่าวจากดาวว่าคุณเรียนจบบริหารธุรกิจ การตลาด และจิตวิทยา แถมพูดได้ห้าภาษา ทั้งไทย อังกฤษ จีน ญี่ปุ่น และฝรั่งเศส เคยเป็นพนักงานฝ่ายขายที่บริษัททริเบล พี ทรอปีคอล โปรดักส์ ผู้จำหน่ายผลไม้เมืองร้อนแปรรูปรายใหญ่ของประเทศไทย ดูจากระดับการศึกษาและประสบการณ์การทำงานของคุณคงเหนือกว่าผมแน่นอน”

“ผมเองก็ไม่ได้ถนัดงานด้านพิพิธภัณฑฯหรอกครับ แต่ผมสนใจวัฒนธรรมประเพณีไทย เพราะที่อเมริกา เอ่อ...ที่ที่ผมเกิดไม่มีขนบธรรมเนียมอะไรแบบนี้”

“อ้อ! คุณหมายความว่า...คุณยอมทิ้งการงานมั่นคงที่บริษัทเก่ามาทำงานที่นี่เพราะความชอบ?” น้ำเสียงของต้นตระกูลสูงจนพันดารานึกแปลกใจ ไม่ต่างกับเควินที่เริ่มจับสังเกตได้ว่าอีกฝ่ายพยายามจับผิด

“ครับ ผมเห็นว่าเงินทองไม่สามารถซื้อความสุขทุกอย่างให้เราได้

ถ้าเราทำงานโดยไม่สนใจรักในสิ่งที่ทำก็เป็นการเอาเปรียบบริษัทและนั่นทอนความสุขตัวเองเปล่าๆ” คำตอบของเควินดีจินพันดาราพลอยยิ้มออกมา เธอขึ้นชอบความคิดของชายหนุ่มพอสมควร

หายากเหลือเกิน...คนรุ่นใหม่ที่น่าสนใจจากฐานชีวิตดั้งเดิมอันเป็นมรดกของคนไทยอย่างแท้จริง

“เอ่อ...เดี๋ยวผมคงต้องขอตัวกลับไปทำงานที่พิพิธภัณฑณ์ก่อนนะครับ” หนุ่มลูกครึ่งตัดบทแล้วยกงานเปล่าหลังรับประทานเสร็จไปไว้ใ้ในกะละมังตรงมุมหนึ่งของเคาน์เตอร์ ก่อนรีบสาวเท้าลงบันไดเตี้ยๆ หลังเรือนราชพฤกษ์ตรงดิ่งไปยังอาคารหลังใหญ่ที่ตั้งตระหง่านอยู่อีกฟากของสนามหญ้า

แท้จริงแล้วเควินไม่ได้ขยันขันแข็งแต่อย่างใด เพียงแต่ต้องการหลบเลี่ยงการจับผิดจากต้นตระกูลที่ทำท่าเหมือนจะสอบสวนเขาราวกับนักโทษ!

แน่นอนว่าพันดาราเองก็ล้มผัสได้ถึงความผิดปกติของเพื่อนชายที่พยายามรักษาภาพลักษณ์ด้วยการเค้นเสียงเครื่องขีมิและแสดงท่าทางฝั่งฝายออกมาขณะพูดคุยกับเควิน ประหนึ่งเป็นชายชาติตรีทั้งแ่ง หญิงสาวจับจ้องต้นตระกูลตั้งแต่เดินไปตักอาหารกระทั่งกลับมา นั่งยังฝั่งตรงข้ามของโต๊ะจนทำให้เขานึกขำขึ้นมา

“ดาว ต่อให้เธอจ้องฉันจนตาทะเล ฉันก็ไม่หลงผิดกลับมาชอบผู้หญิงหรือกนะยะ” ชายใจสาวพูดติดตลกลางดักข้าวกับไข่เจียวเข้าปาก

“ฉันแค่สงสัยว่า...เธอจะแสดงท่าทางเป็นผู้ชายทำไมในเมื่อความจริงแล้ว...” พันดาราเอ่ยก่อนทำสีหน้าตกใจเมื่อคิดอะไรขึ้นได้ “หรือเธอจ้องจะจับคุณเควิน โดยแกล้งทำเป็นผู้ชายเพื่อหลอกให้เขาตายใจจะได้ใกล้ชิด”

ชายหนุ่มหัวใจสาวแทบพ่นไข่เจียวที่กำลังเคี้ยวออกมาจากปาก โชคดีที่เขาใช้มือข้างหนึ่งปิดปากทัน มิเช่นนั้นใบหน้าสวยๆ ของเพื่อนสนิท

คงเต็มไปด้วยเศษอาหาร

“โอ๊ยยยย! ฉันเป็นกะเทยมีจรรยาบรรณนะยะ ไม่ทำอะไรแบบนั้น
ทรอกยะ จะจับก็ต้องจับแบบซึ่งๆ หน้าไปเลย” เขาร้องบอกเสียงหลง
“เอาเป็นว่าฉันมีเหตุผลของฉันละกัน แต่ฉันต้องให้อภัยเธอช่วย
อย่างหนึ่ง”

“ว่ามาสิ”

“ห้ามเธอและทุกคนบอกอีกตานั้นว่า...ฉันเป็นกะเทย”

“อ้าว ทำไมจะบอกไม่ได้ละ นี่เธอตั้งใจทำอะไรกันแน่เนี่ย” พันดารา
สงสัยเอามากๆ

“ถื่อนำ ออย่าบอกละกัน ฉันพร้อมเมื่อไรจะบอกเอง” ต้นตระการ
ย้ายพลาหงหันไปสั่งพนักงานสาวๆ ที่ยังรับประทานอาหารอยู่ “พวกหล่อนๆ
ด้วยนะยะ ห้ามใครเอาเรื่องของฉันไปบอกหมอนั้นเด็ดขาด”

ดูผิวเผินเหมือนต้นตระการจะเป็นคนมองโลกในแง่ร้ายเกินไป
ขณะที่พันดาราก็มองโลกในแง่ดีเกินไป นี่คือจุดอ่อนของหญิงสาวที่
ทำอะไรก็แก้ไม่หายเสียที่ตั้งแต่รู้จักกันมา แม้เธอจะเป็นคนเข้มแข็ง
แต่ก็เชื่อคนง่าย โดยเฉพาะคนที่มีความชอบแบบเดียวกันหรือพูดคุยกัน
ถุกคอ อาทิ คนที่ชื่นชอบความเป็นไทย หรือมีรสนิยมความชอบส่วนตัว
เหมือนๆ กันหญิงสาวจะเปิดรับอีกฝ่ายเข้ามาโดยปราศจากการไตร่ตรอง
ทำให้เพื่อนหลายคนที่สนิทสนมกับเธออดเป็นห่วงเป็นใยไม่ได้

สมัยยังเรียนระดับมหาวิทยาลัยด้วยกัน ต้นตระการยอมรับว่า
พยายามตีสนิทพันดาราด้วยหวังล่อการบ้าน รายงาน และข้อสอบจาก
หญิงสาว เลยหาข้ออ้างเรื่องความชอบอาหารไทยเหมือนกันมาตีสนิท
จนได้คบหาเป็นเพื่อน ขณะที่เขาคบเธอเพื่อผลประโยชน์ แต่เธอกลับ
คบเขาด้วยเหตุผลเดียวคือ มิตรภาพ พันดาราคอยปกป้องเขาเวลามีผู้ชาย
ปากไม่ดีมาพูดจาหยาบคายถากถางความเป็นกะเทยของเขา ในที่สุด
ต้นตระการก็คิดว่าพันดาราไม่ได้เป็นเพียงเพื่อน แต่เป็นเพื่อนแท้ ทำให้

เขาหยุดความคิดแยะๆ แล้วเปิดใจคบหาเธอเป็นเพื่อนจริงๆ และคอยปกป้องเธอจากคนที่เข้ามาเพราะหวังผลประโยชน์จากหญิงสาวเพื่อเป็นการไถ่โทษ

การเข้ามาทำงานในรั้วพิพิธภัณฑ์อรรถสุนทรของเควินจึงผิดปกติ ในความรู้สึกของต้นตระการพอสมควร เขายังไม่ปักใจเชื่อว่าหนุ่มลูกครึ่งผู้นี้จะยอมทิ้งตำแหน่งหน้าที่การงานดีๆ มาเป็นพนักงานกินเงินเดือนต่ำๆ เพราะชื่นชอบความเป็นไทยเพียงเท่านั้น

หากอีกฝ่ายเข้ามาด้วยต้องการจีบพันดารา เขาก็จะสนับสนุนเต็มที่เพราะเห็นใจในความทุ่มเท แต่...หากอีกฝ่ายเข้ามาด้วยหวังผลประโยชน์จากพันดารา ไม่ว่าจะเรื่องใดก็ตาม เขาจะจัดการไอ้หมอนั้นชนิดให้เซ็ดหลายไปชั่วชีวิต!

ฟ้าเริ่มเปลี่ยนสีเมื่อยามเย็นศิบลานมาถึง บ่งบอกว่าใกล้ถึงเวลา

ปิดทำการพิพิธภัณฑ์อรรถสุนทรแล้ว นั่นหมายความว่าการทำงานวันแรกของเควินกำลังจะเสร็จจลิ่งลง หลังจากต้องเที่ยวขึ้นเที่ยวลงอาคารหลังใหญ่ตั้งแต่ชั้นหนึ่งไปยังชั้นสาม และจากชั้นสามลงมาชั้นหนึ่งหลายครั้ง เพื่อแนะนำให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยวต่างชาติจนเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า เวลานี้เขายืนอยู่ที่ระเบียงทางเดินชั้นสอง ทอดมองทัศนียภาพภายนอกผ่านหน้าต่างบานกว้างอย่างเสียบๆ จากบนนี้ทำให้เห็นชัดเจนขึ้นว่าพื้นที่โดยรอบโอบล้อมด้วยต้นไม้ใหญ่อายุนานหลายสิบปี และบางต้นก็ใหญ่มากจนสันนิษฐานได้ว่าคงแก่เฒ่าราวอายุปู่ตายายทีเดียว น่าเสียดายเหมือนกันที่พวกมันจะต้องถูกตัดทิ้งเพื่อสร้างโรงแรมในเครือภิรมย์ชัยในเร็ววันนี้

“ฮึๆ” จู่ๆ เสียงหัวเราะของเด็กผู้ชายก็ดังแว่วมาจากเควินชะงัก รีบเหลียวซ้ายแลขวาหาที่มาที่ไปทันที

ทว่าไม่ว่าจะเป็นด้านซ้ายหรือด้านขวาของระเบียงทางเดินที่

ทอดยานั้นกลับไม่มีใครสักคน ก็แน่ละ ในเมื่อพิธีภักดิ์กำลังจะปิดทำการในไม่ช้า บรรดานักท่องเที่ยวจึงทยอยกลับกันแล้ว ไม่น่าจะมีใครหลงเหลืออยู่บริเวณชั้นสามกับชั้นสอง นอกจากชั้นหนึ่งที่มีตู้รับฝากสิ่งของและพื้นที่รอบนอก

“ฮึๆๆ” เสียงนั้นดังขึ้นอีกครั้ง

คราวนี้เควินตาไวพอที่จะเห็นเด็กชายคนหนึ่งวิ่งผลุบหายไปยังทางลิ้นวาลูบูกขาของตัวอาคาร เขาไม่รอช้ารีบสาวเท้าตามอย่างรวดเร็ว ด้วยเกรงจะเป็นลูกหลานของนักท่องเที่ยวที่พลัดหลงจนลืมเวลากลับ ประเดี๋ยวผู้ปกครองจะเป็นห่วงและตามหากันให้วุ่นวายเปล่าๆ ทว่าทันทีที่ลิ้นวาลูบูกขาหายไปก็ไม่มีพบเด็กหรือผู้ใหญ่สักคน ทั้งที่บริเวณนั้นเป็นทางตัน และห้องหับที่อยู่ในส่วนนั้นก็ถูกปิดตายไว้โดยล็อกแม่กุญแจจากภายนอก

หรือว่า...เขาจะตาผาด

ความเป็นคนรุ่นใหม่และเติบโตจากเมืองนอกเมืองนา เขาจึงคิดแบบเป็นเหตุเป็นผลตามหลักวิทยาศาสตร์ ไม่มั่งมายเรื่องผีสังเวทดา เควินสันนิษฐานว่าเขาอาจจะตาผาดหูผาดเพราะเหน็ดเหนื่อยจากการทำงานวันแรก งานที่ไม่คุ้นเคยและไม่ได้ชื่นชอบสักนิดเดียวเสียด้วย!

เมื่อไม่พบอะไรผิดปกติชายหนุ่มก็หมุนตัวเดินออกจากตรงนั้นทันที จึงไม่ทันสังเกตเห็นร่างเลือนรางของกุมารทองตัวอ้วนกลมที่ยืนเท้าเอวอย่างหงุดหงิด เพราะไม่อาจทำให้อีกฝ่ายหวาดกลัวได้ แม้กระทั่งสีหน้าตื่นตระหนกตกใจของเขาก็ยังไม่ให้เห็น แต่ดูเหมือนโชคจะเข้าข้างกุมารน้อย เมื่อพะยอมเห็นดีเห็นงามกับตน รีบปรากฏตัวในโถงรับแขกจากจุดนั้นค่อนข้างโดดเด่น ทำให้เควินที่เพิ่งลงบันไดมาและต้องเดินผ่านเห็นเข้าพอดี

สตรีแปลกหน้าสวมชุดไทยโบราณราวปลายรัชกาลที่ 6 นั่งพับเพียบเรียบร้อยบนตั่งไม้สัก ตั่งทำเสมือนเป็นเจ้าของคนนายคนชั้นผู้ใหญ่ ทั้งที่

ความจริงเป็นเพียงบ่าวรับใช้ของเจ้าของบ้านตัวจริง ซึ่งอยู่ที่ไหนสักแห่ง ในรั้วบ้านอรุณสุนทร อาจจะมีช่างตีเหล็กอีกฟากฝั่งของแม่น้ำที่เปลี่ยนแปลงไป ตามกาลสมัยอยู่ที่ท่าหน้า หรืออาจกำลังจับตาดูพันดาราทำงานทำการ อยู่ที่เรือนราชพฤกษ์ และเพราะเหตุนี้เองพะยอมจึงกล้าขึ้นไปนั่งบนที่ของเจ้านายเพื่อหลอกเควินที่กำลังเดินเข้ามาในโถงรับแขกให้ตกใจกลัว

“คุณ! พิพิธภัณฑ์กำลังจะปิดแล้วนะครับ” เขาบอกโดยไม่แปลกใจ ลักษณะท่าทางของอีกฝ่าย เพราะสันนิษฐานว่านักท่องเที่ยวที่มาเยี่ยมชม พิพิธภัณฑ์อรุณสุนทรก็ต้องชื่นชอบวิถีชีวิตความเป็นไทยแบบดั้งเดิม และก็เป็นไปได้ที่พวกเขาจะแต่งตัวย้อนยุค อีกทั้งสถานที่นี้ก็อนุญาตให้ผู้คนสัมผัสจับต้องข้าวของเครื่องใช้ต่างๆ ได้เพื่อการเรียนรู้อย่างแท้จริง

อีกฝ่ายไม่ตอบรับกลับมา บ่นหน้านิ่งเฉย ไร้รอยยิ้ม ดวงตาคู่งามที่แต่เมื่่วรอยแห่งวัยก็แลดูต้นจนแข็งกร้าว ตัวแข็งที่อดดูหุ่นขี้ผึ้งไร้ชีวิตมากกว่าจะเป็นมนุษย์ธรรมดา

“คุณครับ ทางเราจำเป็นต้องปิดพิพิธภัณฑ์แล้วนะครับ” เขาย้ำอีกครั้ง

“คุณเควิน!!!”

เสียงที่ตั้งขึ้นจากด้านหลังทำเอาชายหนุ่มสะดุ้งเล็กน้อย พลางหันไปหาลุงชมที่ยืนอยู่ตรงประตูทางเข้าโถงรับแขก

“ตกอกตกใจหมดเลยครับ” ชายหนุ่มพ่นลมหายใจแรงๆ “มีอะไรครับ”

“พิพิธภัณฑ์กำลังจะปิดแล้ว เดี่ยวผมจะขึ้นไปสำรวจรอบๆ ว่ายังมีนักท่องเที่ยวหลงเหลืออยู่ไหม วานคุณไปรับปิ่นโตอาหารเย็นที่เรือนราชพฤกษ์ให้หน่อยนะครับ”

“อ้อ ได้ครับ” เควินรับคำสั่งชมที่สาวเท้าเดินออกไป ก่อนจะหันไปหาสาวชุดไทยอีกครั้งด้วยความหงุดหงิดเล็กน้อย “ได้ยินไหมครับ ทางพิพิธภัณฑ์ของเรากำลังจะปิด...”

สตรีสวมชุดไทยบนตั่งไม้สักอันตระทานไปตั้งแต่เมื่อไรไม่ทราบ ครั้นกวาดตามองรอบโถงรับแขกขนาดใหญ่ก็ไม่พบใครแม้แต่เงา นอกจากตัวเขาที่ยืนอยู่เพียงลำพัง เป็นไปไม่ได้ที่อีกฝ่ายจะเดินหรือวิ่งออกทางประตู เพราะชายหนุ่มเพิ่งจะสายตาได้ประเดี้ยวเดียวเท่านั้น มีหน้าซ้ำหน้าต่างทุกบานก็ปิดสนิท หรือว่า...

จู่ๆ โทรศัพทที่มีมือถือในกระเป๋าทางเกงก็ร้องดังขัดจังหวะความคิด ชายหนุ่มรีบล้วงเอามันขึ้นมาแล้วกดรับสายทันทีที่เห็นว่าเป็นเบอร์คนรักของตนเอง

“ว่ายังไงพลอย”

“คุณทำงานเสร็จแล้วหรือยัง เราไปกินข้าวเย็นด้วยกันไหม”

“โอ้! พลอย...ผมจะไปได้อย่างไร รถผมก็ไม่ได้ขับ ไปไหนมาไหนก็ไม่สะดวก ถ้าไปกินข้าวเย็นข้างนอกกับคุณกว่าจะกลับคงตึกตื่น ถ้ามีใครเห็นเข้ามันจะดูไม่ดี จะคิดว่าผมเป็นพวกเที่ยวกลางคืนเปล่าๆ ผมต้องพยายามสร้างภาพลักษณ์ที่ดีให้พวกเขาตายใจ...หวังว่าคุณจะเข้าใจนะ” เควินอธิบายเหตุผล ใจจริงเขาไม่อยากจะออกไปตระเวนราตรีกับพลอยใส่ด้วยเพราะเหนื่อยจากการทำงานมาทั้งวัน

“โอ๊ย! ฉันทละเบื่อดีจริงๆ แบบนี้เมื่อไรเราจะได้เจอกัน ให้ฉันไปหาที่นั่นไหม” อีกฝ่ายยื่นข้อเสนอ

“อย่า!” เขาร้องห้ามเสียงดัง “ตอนนี้พีพีธภัณฑ์ปิดแล้ว เขาไม่อนุญาตให้คนนอกเข้ามานะ”

ขึ้นพลอยให้พลอยเฝ้ามาคงเกิดเรื่องวุ่นวายตามมาไม่หยุดหย่อน หากหล่อนเจอเงาเจอปันดาราที่สวยงามกว่า ดูดีกว่าทุกกระเบียดนิ้วจะต้องแสดงความหึงหวงเหมือนตอนที่ไล่ล่าพนักงานสาวๆ ในบริษัททริเปิล พี ทรอปิคอล โปรดัคส์ ที่ใกล้ซิดเขาอย่างสาดเสียดเสียด จนบางรายทนไม่ไหวถึงขั้นลาออกจากบริษัทเลยทีเดียว

“เอาแบบนี้ดีกว่า ผมได้สิทธิ์หยุดทุกวันอาทิตย์ ผมจะพาคุณ

ไปเที่ยวในวันอาทิตย์ที่จะถึงนี้ดีไหม” ชายหนุ่มยื่นข้อเสนอ

“โห อีกตั้งหลายวัน” อีกฝ่ายโอดครวญ

“เอาน่า คุณเป็นคนบอกผมเองไม่ใช่เหรอว่างานนี้เป็นงานใหญ่ ที่จะทำให้ผมได้คะแนนจนคุณพ่อของคุณต้องยอมรับและแรงงานแต่งงานของเราให้เร็วขึ้น เพื่ออนาคตของเราละ” เควินพยายามตะล่อมคนรักให้เชื่อฟัง

“ผมจะเอาที่ดินผืนนี้มาเป็นสินสอดแต่งงานของเรา” พุดจบชายหนุ่มก็กวดวงสายแล้วเดินออกจากโถงรับแขก โดยลืมเรื่องเด็กผู้ชายกับสตรีชุดไทยโบราณปริศนาที่หายตัวไปเสียสนิท

พะยอมซึ่งยังคงนั่งอยู่บนตั่งไม้สักตลอดเวลาแต่พรางตัวไม่ให้อีกฝ่ายเห็นได้ยื่นสิ่งที่เควินกล่าวทุกถ้อยคำ และเด็ดดาลในใจจนต้องรีบแจ้นไปแจ้งให้คุณหญิงยี่สุ่นทราบความทันที

วัดอรุณราชวรารามจากฝั่งตรงข้ามพิพิธภัณฑ์อรรถสุนทรยังคง

สวยจับตา ไม่ว่าจะกาลเวลาผ่านไปยุคก็สมัย ยิ่งยามโพล้เพล้แบบนี้ด้วยแล้วแสงอาทิตย์อัสดงที่ฉาบเมฆาเบื้องหลังยอดพระปรางค์ทอแสงสีส้มประหนึ่งรัศมีร่วมจันฉวีอาจจะสลายตาไปยังที่ใดได้ เรือด่วนที่พาผู้โดยสารข้ามฟากไปมาแลลับสนวนวนาย่นาเวียนหัว ไกลออกไปเห็นเรือสำราญขนาดย่อมลอยล่องอยู่ที่ท่าเรือรอคอยลูกค้าที่ปรารถนาจะรับประทานอาหารเย็นพร้อมชมทัศนียภาพสองฟากฝั่งแม่น้ำอู่ลิบลึบๆ สตรีสูงศักดิ์ยืนประดานมือไว้ด้านหน้าขณะดื่มด่ำบรรยากาศอันคุ้นเคย แม้ทุกอย่างจะเปลี่ยนแปลงไปแล้วก็ตาม

“คุณหญิงเจ้าขา!” เสียงของบ่าวรับใช้คนสนิทดังมาก่อนร่างเลื่อนรางของหล่อนจะปรากฏขึ้นแทบเท้าคุณหญิงยี่สุ่น

“อะไร! ไวยวายเอ็ดอึ้งเป็นเจ๊กตื่นไฟไปได้” ผู้เป็นนายตำหนิทันทีทันใด

“อิฉันได้ยินเจ้าหนุ่มผมทองพูดกับคนรักในโทรศัพท์ว่าต้องการที่ดินผืนนี้ไปเป็นสินสอด” พะยอมพูดเร็วจนลิ้นแทบพันกัน “อิฉันว่าเจ้าหมอนั้นต้องเข้ามาตีสนิทคุณพันดาราเพื่อหวังที่ดินผืนนี้แน่ๆ เลยเจ้าคะ”

“หนูยืนยันได้ หนูก็ได้ยิน” เพียรตีลูกล้อ⁷ ที่ผาดทำให้เล่นเข้ามาทางผู้อาวุโสทั้งสอง

“ฉันก็คิดไว้แล้วละ” คุณหญิงยู่สุนแลจะไม่ประหลาดใจกับคำบอกเล่าเสียเท่าไร

“คุณหญิงไม่ตกใจเลยหรือเจ้าคะ” ต้นห้องคนสนิทผิดหวัง

“มีอะไรให้ต้องตกใจ พะยอมเองก็รู้มิใช่หรือว่า...แม่พันดารานิสัยใจคอเป็นอย่างไร ก็ยุคที่สมัยก็ยังเชื่อคนง่าย จนทำอะไรผิดพลาดซ้ำแล้วซ้ำเล่า” ผู้อาวุโสสายศีระชะอย่างเอือมระอาเมื่อหวนคิดถึงเรื่องในอดีตที่ผ่านมาแสนนาน

“แล้วเราจะทำอะไรดีเจ้าคะ ขึ้นปล่อยไว้แบบนี้คุณพันดาราต้องพลาดท่าเสียทีให้เจ้าคนมากเล่ห์แน่ๆ” พะยอมร้อนใจเพราะรักบ้านอรรถสุนทรหลังนี้ไม่แพ้ใคร “เอาแบบนี้ไหมเจ้าคะ ให้อิฉันกับเจ้าเพียรไปหลอกเจ้าหนุ่มผมทองคนนั้นให้เผลนป่าราบ ไม่กลับมายุ่งวุ่นวายกับเราอีก” หล่อนเสนอความคิด พลังนึกเสียดายที่เมื่อสักครู่ผู้ดูแลพิพิธภัณฑสถานเก่าคนแก่มาขัดจังหวะเสียก่อน มิเช่นนั้นควินคงได้จับใช้หัวโกร๋นตั้งแต่เนิ่นๆ

“อย่าเชื่อว! จะทำสิ่งใดก็ตามควรตรึกรตรองให้ถ่องแท้ จำไม่ได้”

⁷ ตีลูกล้อ การละเล่นของเด็กไทยสมัยก่อน บ้างก็เรียก ‘หมากกลิ้งล้อ’ อุปกรณ์การเล่นมีลูกล้อที่อาจจะเป็นยางรถจักรยานหรือวงล้อไม้เป็นซี่ๆ ขนาดเหมาะสมมือ หรือขอบกระดิ่งไม้ใช้แล้ว พร้อไม้ส่งซึ่งเป็นไม้ท่อนตรงขนาดเหมาะสมมือสำหรับตีลูกล้อให้กลิ้งไปข้างหน้า

หรือว่า...เราทำอะไรผิดพลาดกันมาบ้าง”

ถ้อยคำของคุณหญิงยี่สุ่นทำให้พะยอมหน้าสลดเมื่อหวนคิดถึงอดีตอันเลวร้ายที่เคยทำผิดไว้เรื่องหนึ่ง นั่นคือทำให้อบเชย คนรักของ สวัสดิ์ดีกับมารดาของหล่อนต้องจมน้ำตายอย่างน่าสังเวชโดยไม่เจตนา

“เฮ้อ! อัจฉริยะไม่คิดเลยว่าคนสมัยนี้จะร้ายเล่ห์เพทุบายนัก เรา เป็นผีแท้ๆ ยังหลอกไม่เก่งเท่าคนเลย ไม่รู้ว่าใครหลอกใครกันแน่” พะยอมบ่นพึมพำ

“อย่าคิดมากเกินไป ถึงวันนั้นจะจัดการก็คงไม่สาย” รอยยิ้มหยิ่งยาก ปราบกฏบนใบหน้าของสตรีสูงศักดิ์ หล่อนเองก็จะมีวันยอมให้ใคร หน้าไหนมาพรากบ้านอรรถสุนทรไป รวมถึงไม่มีวันยอมให้พันดารา ดำเนินรอยตามอดีตที่ผิดพลาดอีกแล้ว!

5

เริ่มแผนร้าย เริ่มแผนรัก

นำหอมกลิ่นโปรดในขวดคริสตัลหรรษาถูกฉีดพรมบนเสื้อเชิ้ต

แขนสั้นสีเทาตามสมัยนิยมจนหอมฉุย รับกับกางเกงยีนที่สวมใส่อย่างเข้ากัน เควินใช้เจลแต่งทรงผมเป็นอันดับสุดท้ายตรงหน้ากระจกบานเล็กที่แขวนติดผนังไว้ข้างฟูกนอน ก่อนตรวจตราความเรียบร้อยของเสื้อผ้าราคาแพงบนร่างกำยำอีกครั้งว่า ดูดีและเหมาะสมที่จะไปเจอคนรักแล้วหรือไม่ จากนั้นก็สวมรองเท้าหนังหุ้มส้นขัดมันแล้วเดินออกจากเรือนไม้ริมน้ำที่เขาใช้เป็นสถานที่พักอาศัยมานานเกือบหนึ่งสัปดาห์

นี่ๆ แล้วก็แทบไม่ยอมเชื่อตัวเองว่าเขาจะกินอยู่ในสถานที่อึดอัดคับข้องของอำนวยการความสะดวกสบายได้นานขนาดนี้ หากไม่ใช่เพราะที่ดินผืนที่กำลังเหยียบย่ำอยู่จะสร้างผลประโยชน์ให้เขามหาศาล เควินคงไม่ทนทำงานเป็นพนักงานดูแลพิพิธภัณฑ์อรรถสุนทรตั้งแต่วันแรกจวบจนวันนี้

ชายหนุ่มเดินผิวปากเพลงที่ผู้เป็นบิดาโปรดปรานและร้องบ่อยๆ ขณะอยู่ที่สหรัฐอเมริกา แม่ไม่รู้จกชื่อเพลงแต่ก็ได้ยินมาตั้งแต่จำความได้ เพลงเพลงนี้จึงติดตรึงในความทรงจำของเขา และเขามักผิวปากหรือร้องเพลงนี้เป็นประจำเช่นกัน

ดูเหมือนรถราบนถนนหน้าพิพิธภัณฑ์อรรถสุนทรในช่วงสายของวันอาทิตย์จะเบาบางกว่าวันอื่นๆ เพราะเป็นวันหยุดของผู้คนส่วนใหญ่

เควินจึงได้รับสิทธิ์ให้หยุดในวันนี้เหมือนคนอื่นๆ ต่างกับลุงซมและเหล่าพนักงานในเรือนราชพฤกษ์ที่ยังคงทำงานไม่หยุดหย่อน กระนั้นพวกเขากลับไม่มีสีหน้าท่าทางเบื่อหน่ายงานที่ทำ หรือโอดครวญอยากหยุดงานสักครั้งเดียว ต่างจากเขาที่เกลียดตอนเช้าเพราะต้องไปทำงาน และภาวนาให้ถึงตอนเย็นเร็วๆ เพื่อเลิกงาน ไม่ว่าจะเป็นที่บริษัททริเปิล พี ทรอปีคอล โปรดัคส์ หรือที่นั่นก็ตาม

ตอนแรกชายหนุ่มตั้งใจจะทำโบกแท็กชิ้นหนึ่งให้ไปส่งที่บ้านของพลอยใส แต่สายตากลับเหลือบไปพบเจ้านายแสนสวยสวมเสื้อเซ็กซี่ชมพู แขนสั้นทรงตุ๊กตากับกางเกงยีนสีน้ำเงินทะมัดทะแมง ยืนอยู่ตรงบาทวิถีไม่ใกล้ไม่ไกลกัน มือข้างหนึ่งพยายามรวบผมไม่ให้พลั่วสยายไปตามสายลมที่พัดมา ส่วนมืออีกข้างก็ยึดกระเป๋าสะพายสีขาวยาวไว้แน่นราวกับเกรงว่าจะมีใครช่วงชิงไป

“คุณพันดารา” หนุ่มลูกครึ่งเรียกหญิงสาวที่หันมาส่งยิ้มให้ทันที

“ฮ่าว! คุณเควิน” เธอทักทายเขา “อรุณสวัสดิ์ค่ะ”

“อรุณสวัสดิ์ครับ เอ่อ...นี่คุณกำลังจะไปเที่ยวหรือครับ” เควินนึกสงสัย เพราะวันนี้เรือนราชพฤกษ์และพิพิธภัณฑ์อรรถสุนทรยังเปิดทำการตามปกติ และเท่าที่สังเกตมาตลอดเกือบสัปดาห์ พันดาราเป็นคนบังงานจึงไม่น่าจะทิ้งงานไปเที่ยวได้

“เปล่าค่ะ ฉันอยากได้ต้นไม้สักต้นสองต้นมาตกแต่งข้างพิพิธภัณฑ์เลยว่าจะไปดูที่ร้านต้นไม้แถวปทุมธานีค่ะ” เธอบอกด้วยน้ำเสียงสบายๆ “ว่าจะรีบซื้อแล้วรีบเอากลับมาปลูก ฉันฝากร้านอาหารให้ต้นตระการช่วยดูแลอยู่คนเดียว เกรงใจเขานะค่ะ”

“อ้อ เออ...จริงสิ! พ่อของผมเปิดร้านขายต้นไม้และของแต่งสวนที่ตลาดนัดจตุจักร คุณจะลองไปดูก่อนไหมครับ ถ้ามีต้นไม้ที่ต้องการจะได้ไม่ต้องถ่อไปไกลถึงปทุมธานี” เควินเสนอ “เดี๋ยวผมจะพาคุณไปเอง รับรองว่าไปกับผมได้ส่วนลด เผลอๆ ฟรี ฮ่าๆๆ”

“จะดีหรือคะ ฉันเกรงใจนะคะ” เธอยิ้มน้อยๆ “ของซื้อของขายลดราคาหรือแจกฟรีมากไปก็ขาดทุนเปล่าๆ”

“อើย ไม่ต้องเกรงใจหรอกครับ” ชายหนุ่มโบทมีเอื่อยๆ “พ่อของผมท่านไม่ได้เปิดร้านค้าขายเอากำไร แค่ทำเป็นงานอดิเรกแก้เบื่อเท่านั้นครับ”

“ถึงแบบนั้นฉันก็เกรงใจอยู่ดีค่ะ”

“อย่าเกรงใจเลยครับ” เควินไม่คิดมาก ต้องการทำความสนิทสนมกับพันดาราให้มากขึ้นอยู่แล้ว เพื่อจะง่ายต่อการซื้อขายที่ดินในภาคหน้า และยิ่งถือโอกาสหาลูกค้าให้ผู้เป็นบิดาด้วย “เอาเป็นว่าตกลงนะครับ ไปครับ...ผมจะพาไปเอง” ชายหนุ่มรวบรัดตัดบทกลางโบทเรียกรถแท็กซี่คันหนึ่งที่แล่นเข้าจอดเทียบบาทวิถี จากนั้นก็เปิดประตูพร้อมผายมือเชื้อเชิญหญิงสาวให้เข้าไปโดยไม่ปล่อยให้เธอปฏิเสธ

ภายในรถแท็กซี่กลางเก่ากลางใหม่ ผู้โดยสารชายหญิงนั่งที่เบาะหลังห่างกันเล็กน้อยอย่างรักษาระยะ การจราจรไม่ติดขัดจึงทำให้สารถึอายุรุ่นราวคราวน้อยอมซบยานพาหนะหากินจากใจกลางเมืองมุ่งตรงไปยังจตุจักร โดยไม่สรรหาข้ออ้างมาบ่นเบี่ยง

เมื่อเห็นว่าบรรยากาศในรถชวนอึดอัดเพราะพันดาราไม่คิดจะคุยกับเขาก่อน เควินจึงเปิดประเด็นเสียเอง

“คุณพันดาราคิดยังไงถึงมาเปิดพิพิธภัณฑ์คู่กับร้านอาหารครับ ผมว่ามันดูใหญ่โตเกินตัวสำหรับผู้หญิงตัวเล็กๆ อย่างคุณไปหน่อย”

“อืมมม...จะพูดแบบนั้นก็ถูกค่ะ ธุรกิจของฉันมันค่อนข้างใหญ่โตเกินกว่าจะทำคนเดียวไหว ฉันถึงจ้างพนักงานมาช่วยดูแลค่ะ” หญิงสาวยิ้มน้อยๆ

“ถ้าคุณคิดว่าดูแลคนเดียวไม่ไหว ทำไมถึงไม่เลือกเปิดกิจการเพียงอย่างเดียวล่ะครับ...ไม่พิพิธภัณฑ์ ก็ร้านอาหาร” เควินใคร่รู้เหมือนกัน

“ฉันเลือกอย่างใดอย่างหนึ่งไม่ได้หรอกค่ะ เรือนราชพฤกษ์เป็นร้านอาหารของแม่ฉันที่เปิดมานานหลายสิบปี ฉันไม่อยากทำลายความฝันของแม่เลยช่วยสานต่อกิจการ และตัวฉันเองก็ชอบทำร้านอาหารด้วย” พันดารารออธิบายคร่าวๆ “ส่วนพิพิธภัณฑน์ แต่เดิมเป็นบ้านของเราซึ่งตากับยายมอบให้แม่ แต่พวกท่านแก่ชรา แม่ฉันเลยพาไปอยู่ที่บ้านสวนแถบชานเมืองโดยยกบ้านหลังนี้ให้ฉันดูแลต่อ ฉันเองก็เคยคิดว่าบ้านมันใหญ่เกินกว่าจะอาศัยคนเดียวและดูแลบำรุงรักษาก็ยาก แต่จะให้ขายทิ้งก็กระไรอยู่”

“ทำไมล่ะครับ...ถ้าขายคงได้ราคาสูงทีเดียว เพราะที่ดินติดถนนและแม่น้ำ แถมตั้งอยู่ใจกลางเมืองหลวงด้วย” ชายหนุ่มได้ที่รับถามต่อเพื่ออีกฝ่ายคล้อยตามจะได้โน้มน้าวใจให้ขายเสียเลย

“ฉันเสียตายนะค่ะ อย่างที่บอกว่ที่ดินผืนนี้เป็นมรดกตกทอดจากบรรพบุรุษ ฉะนั้นฉันต้องรักษาสถมบัติชิ้นนี้ไว้ให้ได้ อีกอย่างภายในตัวอาคารก็เต็มไปด้วยเรื่องราวจากอดีตมากมาย ไม่ว่าจะป็นรูปถ่ายหรือข้าวของเครื่องใช้บางอย่างที่ฉันคิดว่าสมัยนี้คงหาดูไม่ได้อีกแล้ว ก็เลยคิดเปิดเป็นพิพิธภัณฑน์ให้เด็กรุ่นใหม่เข้ามาเยี่ยมชม จะได้เป็นวิทยาทานและเป็นประโยชน์ต่อสังคมด้วย” คำตอบนั้นทำให้ควินไม่กล้าเสี่ยงจะซักถามอะไรต่อด้วยเกรงเธอสงสัยหรือแคลงใจ

“คุณพันดารานั่นเก่งนะครับ” เรื่องนี้เขาชื่นชมจากใจจริงโดยไม่มีอะไรแอบแฝง

หากเทียบกับผู้หญิงที่ผ่านเข้ามาในชีวิต นับว่าพันดารามีข้อพิเศษที่แตกต่างจากทุกคนที่เคยเจอเจอ นั่นคือ เรียบร้อยแต่ดูริ้นลึกๆ ำเริงสดใส ไม่เรื่องมากเอาแต่ใจ และมีความรับผิดชอบต่อหน้าที่การงาน รวมถึงชีวิตค่อนข้างสูง จนบางครั้งเขาแทบไม่ยอกเชื่อว่าเธออายุเพียงยี่สิบกว่าๆ เท่านั้น

“ขอบคุณค่ะ จริ่งสิ! คุณไม่ต้องเรียกฉันว่าคุณพันดารารอกค่ะ

จากประวัติที่คุณบอก คุณแก่กว่าฉันตั้งสองปี ฉะนั้นเรียกว่าดาวเฉยๆ ก็ได้ค่ะ” หญิงสาวเอ่ยด้วยรอยยิ้มอีกครั้ง

ไม่รู้ทำไมทุกครั้งที่เขายิ้ม หัวใจของเควินเต้นแรงอย่างน่าประหลาดเสมอ “ถ้าแบบนั้น...คุณ...เอ่อ...ดาวก็ไม่ต้องเรียกผมว่าคุณเหมือนกัน”

“โอเคค่ะ...พี่เควิน”

“โอ๊ย ไม่เอาพี่สิครับ...ฟังแล้วมันแก่พิกล เควินเฉยๆ พอ”

“โอเคค่ะ...เควิน” พันดาราหัวเราะเบาๆ

จากใจกลางเมืองมาจนถึงจตุจักรดูเหมือนระยะทางที่ว่าไกลจะร่นลงกว่าครึ่ง เมื่อต่างฝ่ายต่างเปล็ดเปล็นกับเรื่องราวที่ผลัดกันเล่าแลกเปลี่ยนกระทั่งถึงจุดหมายปลายทาง

ตลาดนัดจตุจักรในวันอาทิตย์แบบนี้นักท่องเที่ยวต่างชาติและนักช็อปชาวไทยต่างยงหนวดตา ต่างพากันเดินขวักไขว่หาข้าวของที่ปรารถนา ซึ่งมีให้เลือกสรรมากมาย แผงขายของจำนวนนับไม่ถ้วนที่ตั้งอยู่ในอาคารและกลางแจ้งทำให้พันดาราตื่นตาตื่นใจ ทั้งที่นี้ไม่ใช่ครั้งแรกที่มา ไม่ว่าจะ เป็นอาหารอร่อยๆ ของเก่าจริงและเก่าปลอม หนังสือมือหนึ่งและมือสอง เสื้อผ้าสำเร็จรูปสีสันทันสมัย เครื่องประดับหัตถกรรม หรือสัตว์เลี้ยงน่ารักๆ ล้วนทำให้หญิงสาวสนใจสนอกสนใจ ไม่ต่างจากเควินที่ไม่เคยมาที่นี่สักครั้งเดียว ทั้งที่ผู้เป็นบิดาเปิดร้านขายต้นไม้มานานนับปี เนื่องจากเขาไม่ชอบอากาศร้อนอบอ้าวของประเทศไทย จึงเลือกไปหาซื้อของพร้อมตากไอนเย็นของเครื่องปรับอากาศที่ห้างสรรพสินค้าชั้นนำมากกว่าตลาดนัดกลางแจ้ง

ป้ายไม้แกะสลักอักษรไทยตัวบรรจงเขียนว่า ‘พืชิตพฤกษา’ ที่ติดอยู่หน้าทางเข้าร้านต้นไม้และของแต่งสวนขนาดใหญ่บ่งบอกให้รู้ว่าทั้งคู่มาถึงจุดหมายปลายทางแล้ว ภายในร้านตกแต่งด้วยไม้ดอกและไม้ประดับหลากชนิดหลายพันธุ์ โดยการจัดวางและแขวนไว้รวมกับสวนหย่อมขนาดเล็กย่อมหน้าทางเข้า ชายสูงวัยอายุราว 60 ปีสวมเสื้อเชิ้ตสีน้ำตาลกับกางเกง

ผ้าฝ้ายสีดําสบายๆ สวมหมวกปานามาसानซึ่งมีปีกครอบๆ กำลังยืนพนปุยให้กล้วยไม้สีส้มสดสวยด้วยอารมณ์เบิกบานใจเพราะได้ใกล้ชีวิตธรรมชาติทุกวัน

“คุณพ่อครับ” เขาร้องเรียกผู้อาวุโสที่หันมาส่งยิ้มให้

“อ้าว! เจ้าเควิน วันนี้ฝนคงตกหนักแน่ถึงได้มาหาพ่อที่ร้านได้”

คุณพิชิตหัวเราะเบาๆ ก่อนหันไปมองพันดาราที่ยืนเยื้องอยู่หลังลูกชายเล็กน้อย

“สวยดีค่ะ” หญิงสาวกล่าวพลางยกมือไหว้อย่างนอบน้อม โดยไม่ต้องรอให้เควินแนะนำ เนื่องจากรำลึกในคำสอนของรัตติกาลได้เสมอว่าเด็กควรเคารพผู้ใหญ่

“สวยดีจ๊ะ” ชายสูงวัยรับไหว้พลางหันไปพยักหน้าให้เจ้าตัวแสบอธิบายมาว่าสตรีผู้นี้เป็นใคร

“เอ่อ...นี่คือคุณพันดารา หรือเรียกว่าดาวก็ได้ครับ เป็นเจ้าของร้านอาหารเรือนราชพฤกษ์กับพิพิธภัณฑ์อรรถสุนทรครับ”

“อ้อ ร้านอาหารตำรับชาววังที่มีชื่อเสียงมากนี่เอง ที่แท้ก็เป็นของหนูเองเธอ” คุณพิชิตถามหญิงสาวที่พยักหน้ารับเบาๆ

“ค่ะ...แต่เดิมเป็นกิจการของแม่หนู แต่ตอนนี่หนูรับช่วงต่ออยู่ค่ะ” เธอตอบด้วยรอยยิ้มพิมพ์ใจ

“หืมมม แล้วนี่หนูดาวไปรู้จักเจ้าเควินได้อย่างไรเนี่ย” คุณพิชิตคั่งคาใจ ไม่คาดคิดว่าเจ้าลูกชายตัวดีจะรู้จักมักจี่และสนิทสนมกับผู้หญิงคนไหนถึงขนาดพามาพบเขา เนื่องจากสามปีที่ผ่านมาเควินผูกติดอยู่กับพลอยใส ว่าที่ลูกสะเฒ่าแสนเปรี๊ยะเซ็ดฟันเท่านั้น

“อ้อ...เขามาทำงานที่พิพิธ...”

“โหย้! เกือบลืมบอกคุณพ่อไปเลยว่า...คุณพันดาราต้องการหาซื้อต้นไม้ไปปลูกที่พิพิธภัณฑ์นะครับ คุณพ่อพอจะมีต้นไม้สวยๆ แนะนำบ้างไหมครับ” เควินรีบพูดแทรกด้วยเสียงสูงปรี๊ด

เกือบไปแล้วเชียว หากผู้เป็นบิดาทราบว่าเขาใช้สิทธิ์ลาพักงานสามเดือนแบบพิเศษสุดๆ จากประธานบริษัททริเปิล พี ทรอปีคอล โปรดักส์ ในฐานะที่เจรจาธุรกิจกับบริษัทต่างๆ ที่ประเทศญี่ปุ่นประสบความสำเร็จ และสร้างกำไรให้บริษัททริเปิล พี ทรอปีคอล โปรดักส์มหาศาลเพื่อไปทำงานในใหญ่ให้ว่าที่พ่อตาที่พิพิธภัณฑณ์อรรถสุนทร มีหวังโดนสอบสวนและไต่สวนยาวแน่นอน

“หนูดาวอยากได้ต้นอะไรเป็นพิเศษไหม”

“ว่านมหาหงส์กับพู่เรือหงส์ค่ะ” คำตอบของเธอทำเอาคนฟังประหลาดใจ

“พู่เรือหงส์?” คุณพิชิตย่า “นี่หนูรู้จักชื่อต้นไม้ด้วยเหรอเนี่ย”

“ทำไมเหรอครับ” เควินสงสัยขึ้นมาบ้าง

“เฮ้! ก็ชื่อมันนี่เป็นชื่อเก่า ไม่ค่อยมีใครเขาเรียกกันแล้ว ตอนนี้นิยมเรียกว่าพู่ระหงมากกว่า” ชายสูงวัยหันไปอธิบายให้ลูกชายฟัง

“จะชื่อเก่าชื่อใหม่ผมก็ไม่เห็นเคยได้ยินเลย” เควินพูดพลางส่ายศีรษะ

“แกมันจะไปรู้อะไร...เจ้าเด็กหัวนอก”

“ช่วยไม่ได้ ก็แม่ผมเป็นสาวอเมริกันแท้ๆ นี่ครับ” ชายหนุ่มหัวเราะพร้อมยกไหล่สองข้างอย่างขบขัน

“แม่แกเขาเป็นคนอเมริกันก็จริง แต่เขาก็เปิดรับสองวัฒนธรรมจนรู้เรื่องราวในไทยไม่ต่างจากพ่อ แกเสียอีกที่เป็นลูกไม้หล่นไม่ไกลต้น ไม่ยอมรับวัฒนธรรมด้านนี้เลย”

เควินใจหายวาบ! รู้สึกเหมือนหัวใจร่วงหล่นไปอยู่ที่ตาตุ่ม เพราะจู่ๆ ผู้เป็นบิดาก็แฉเรื่องนี้ขึ้นมา เกิดพันดาราเอ๊ะใจสงสัยว่าหากเขาไม่สนใจวัฒนธรรมไทย แล้วเหตุใดจึงกล่าวอ้างว่าชอบจนถึงขนาดสมัครเป็นพนักงานดูแลพิพิธภัณฑณ์อรรถสุนทร มีหวังความแตกตั้งแต่นั้นยังไม่ทันเริ่มแผนการอะไรเลยแน่ๆ แต่ดูเหมือนโชคจะเข้าข้างเพราะหญิงสาว

หันไปสนใจเสียงเจี๊ยบแจ้วของเด็กตัวเล็ก ๆ ที่วิ่งเล่นกันอยู่หน้าร้านพอดี จึงไม่ทันเฉลียวใจ

“หนูชอบเรียกชื่อเก๋ๆ นะคะ ไพเราะดี อีกอย่างชื่อออกจะเป็นมงคลเพราะเป็นการเทียบเคียงว่าดอกไม้ชนิดนี้ละม้ายคล้ายคลึงกับพู่ห้อยของเรือสุพรรณหงส์ด้วย” พันดารารอบอกตามที่ได้ยินได้ฟังมาจากผู้ใหญ่ “แม่หนูเคยอ่านกาพย์เห่เรือให้ฟังว่า สุพรรณหงส์ทรงพู่ห้อยงามชดช้อยลอยหลังสินธุ์ เพียงหงส์ทรงพรหมินทร์ ลินลาเคลื่อนเดือนตาชาม...ก็รู้สึกว่ดอกไม้พู่เรือหงส์คงสวยมากจนถึงขนาดเอามาเทียบกับความสวยงามของพู่ห้อยเรือสุพรรณหงส์ เลยอยากจะถูกไ้เป็นสิริมงคลบ้างนะคะ”

“บ๊ยะ! หนูดาวนี่คือเดียวกับลุงเลยนะเนี่ย” คุณพิชิตหัวเราะชอบใจ ไม่ค่อยนึกที่จะเจอเด็กสมัยใหม่ที่มีความรู้เรื่องวรรณคดีและความรู้รอบตัวเกี่ยวกับเรื่องราวในอดีตของประเทศไทย “ตัวลุงเองก็ชอบดอกไม้พู่เรือหงส์เหมือนกัน แต่เสียดายที่ในร้านไม่มีขายเพราะหายากมากๆ”

“ว้า! เสียดายจังเลยคะ” พันดาราสแดงสีหน้าท่าทางผิดหวังออกมาชัดเจน

“ไม่เป็นไรๆ ลุงพอจะมีคนรู้จักปลุกอยู่ ไว้จะไปขอตัดกิ่งปักชำให้”

“จริงเหรอคะ ขอขอบคุณมากคะ” หญิงสาวยกมือไหว้ทันที สีหน้าเศร้าสลดแปรเปลี่ยนเป็นดีใจอย่างเห็นได้ชัด เรียกรอยยิ้มจากผู้อาวุโสที่นึกเอ็นดูพันดารารขึ้นมาทั้งที่เพิ่งรู้จักกัน

“แต่ที่ร้านมีว่านมหาหงส์เหลืออยู่ต้นหนึ่งพอดี ลุงจะไปหยิบมาให้ ส่วนพู่เรือหงส์หนูดาวค่อยมาเอาคร่าวหน้าละกันนะ” พิชิตเอ่ยบอกพันดาราทียกมือไหว้อีกครั้ง

“ขอบคุณคะ”

“ไม่เป็นไรจ้ะ”

หญิงสาวมองตามคุณพิชิตที่ผลุบหายเข้าไปหลังร้านเพื่อหยิบ

ว่านมหาหงส์มาให้ ก่อนจะเปลี่ยนไปสนอกสนใจดอกกล้วยไม้สีส้มสด
ที่แขวนอยู่ไม่ไกล โดยไม่ทันสังเกตเห็นสายตาของชายหนุ่มที่จับจ้องมอง
มาอย่างไม่วางตา ในสายตาเควิน พันดาราเป็นผู้หญิงสวยและน่ารัก
ทว่าราบเรียบจนดูเฉินๆ ไม่ค่อยน่าสนใจ แต่ความสดใสสว่างที่เธอมี
กลับกลายเป็นจุดเด่นที่น่าประหลาด

ไม่นานนักชายสูงวัยก็หัวกระถางว่านมหาหงส์ออกมาจากหลังร้าน
แม้ต้นจะยังไม่ใหญ่มากแต่ก็มีช่อดอกสีขาวสะอาดอวดโฉม ตัดสีเขียว
ของใบยาวแหลมนำดูชม ความที่อยู่กับธรรมชาติจึงเป็นคนอารมณ์ดีเลย
ฮัมเพลงเบาๆ ในลำคอขณะเดินไปด้วย

*“Now let me say, just to say, What I'll say. And do
you say, just to say, What you'll say. Let us all sing the song,
we want to be happy today”*

“เพลง “Oh I Say” นี้คะ”

“หนูตา! นี่มีอะไรบ้างที่หนูไม่รู้จ้ะ อ่าๆๆ” ผู้อาวุโสหัวเราะชอบใจ
ในความรอบรู้ของหญิงสาว

“หนูเปิดเพลงนี้ที่ร้านอาหารทุกวันคะ เป็นหนึ่งในเพลงโปรดที่
หนูชอบเลย ฟังแล้วมีความสุข” เธอพูดพร้อมส่งยิ้มให้อีกฝ่าย

“อะไรกัน! ทำไมดาวรู้แต่ผมไม่รู้ละเนี่ย รู้ไหมว่าเพลงนี้ก็เป็น
เพลงโปรดของผมเหมือนกัน ผมได้ยินคุณพ่อร้องเพลงนี้มาตั้งแต่
ผมเด็กๆ จนร้องตามได้เหมือนกัน แต่ผมไม่ยักรู้ว่าชื่อเพลงอะไร หรือ
ใครเป็นคนแต่งและร้อง” เควินเอ่ย และจำได้ว่าเพิ่งผิวปากเพลงนี้เมื่อเช้า

“ถ้าคุณรู้ แล้วคุณจะมีใจคะ” หญิงสาวกล่าว “เพลงนี้เป็นเพลง
พระราชนิพนธ์ของในหลวงค่ะ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ หม่อมราชวงศ์
เสนีย์ ปราโมช ประพันธ์คำร้องภาษาอังกฤษ แล้วพระราชทานให้นำออก
บรรเลงในงานของสมาคมนักเรียนเก่าสหรัฐอเมริกาในพระบรมราชูปถัมภ์
ณ สโมสรสวนสราญรมย์เมื่อนานมาแล้ว”

คำตอบของพันดาราทำให้พิชิตพอใจมาก “หนูดาวเก่งมากๆ ลุงขอชื่นชม”

“ไม่หรอกค่ะ เป็นเรื่องที่ใครๆ น่าจะรู้อยู่แล้ว” เธอปฏิเสธอย่างถ่อมตัว

“ยกเว้นเจ้าเควิน!” ผู้อาวุโสเห็นบลูกชายที่หน้าหงอยลงถนัดตา

“โห! แล้วทำไมคุณพ่อไม่บอกผมล่ะ”

“แกมันไม่รู้จักขวนขวายเองนี่หว่า” พิชิตยกไหล่ใส่เควิน “แต่ความจริงแกก็ไม่ผิดหรอก ยิ่งโตเมืองนอกเมืองนาด้วยแล้ว ยิ่งไม่รู้อะไรเกี่ยวกับประเทศไทยสักซึ่งเท่ากับคนที่เติบโตที่นี่จริงๆ แต่ก็ไม่เสมอไปอีก เพราะเด็กสมัยนี้จะมีสักกี่คนกันเชื่อว่ารู้จักเพลงพระราชนิพนธ์อื่นๆ นอกจาก “ใกล้รุ่ง” “ยามเย็น” “พรปีใหม่” หรือ “ชะตาชีวิต” ทั้งที่ในหลวงของเรามีพระอัจฉริยภาพด้านดนตรี ทรงพระราชนิพนธ์เพลงไว้ถึง 48 เพลง “Oh I Say” ที่แกชอบก็เป็นหนึ่งในนั้น”

“โอเคครับ แล้วมีเพลงอะไรของในหลวงที่คุณพ่อร้องแต่ผมไม่รู้อีกไหม” เขาริบซักถาม

“ไม่บอกเว้ย อยากรู้ต้องไปศึกษาเอง แกจะได้รู้อะไรเพิ่มอีกมากมาย” พิชิตปฏิเสธที่จะเล่าเพราะต้องการตัดสินใจเสียรักสบายของลูกชายที่มีมากเกินไปในระยะหลังๆ

น่าเสียดายสมัยยังอาศัยอยู่ที่สหรัฐอเมริกาเขาไม่มีเวลาสอนเรื่องราวเกี่ยวกับประเทศไทยให้เควินมากนัก เพราะต้องทำงานหนักที่บริษัทท่ามกลางการแข่งขันทางสังคมซึ่งสูงจนกระดิกตัวไปไหนมาไหนได้ยาก มาตอนนี้คิดจะปลูกฝังอีกฝ่ายก็เป็นหนุ่มเสียแล้ว จึงสอนสั่งแบบเด็กๆ ไม่ได้ เลยให้เรียนรู้อะไรต่างๆ ด้วยตัวเองคงดีกว่า แล้วค่อยให้คำปรึกษาเมื่อเควินต้องการความช่วยเหลือจริงๆ

“ไม่เป็นไรค่ะ ที่ร้านอาหารของหนูเปิดเพลงพระราชนิพนธ์ให้ลูกค้าฟังทั้งวัน เอาไว้ถ้าเขามีเวลาให้ไปนั่งฟังบ้างคงจะทราบเองว่าเคยรู้จัก

เพลงไหนบ้าง” พันดาราส่ายอย่างอารมณ์ดี “จริงสิ ว่านมหาหงส์ต้นนี้ราคาเท่าไรคะ หนูเกรงว่าจะต้องขอตัวกลับก่อน เพราะยังมีงานต้องทำที่ร้านอีกเยอะทีเดียวค่ะ”

“ไม่เป็นไรๆ ลุงไม่คิดเงิน”

“แต่ว่า...” พันดารากร่งใจที่จะรับมาฟรีๆ

“เอาน่า ถือว่าเป็นค่าตอบแทนที่หนูดาวทำให้ลุงประหลาดใจในเรื่องต่างๆ ฮ่าๆ” อีกฝ่ายโบกมือขณะที่พันดาราไหว้ขอบคุณอย่างนอบน้อม

เจ้าของร้านพิชิตพฤษามองลูกชายช่วยหญิงสาวหิวรุ่งพลาสติกใบใหญ่ใส่กระถางว่านมหาหงส์ไปจนลับตาอย่างนึกเสียดาย เขาเอ็นดูสตรีคนนี้อย่างประหลาด อาจเพราะเธอเป็นคนร่าเริงสดใส เรียบร้อยน่ารัก นอบน้อมและเข้ากับผู้ใหญ่ง่าย รวมถึงรอบรู้เรื่องต่างๆ หากไม่คิดว่ามีพลอยใสเป็นที่ลูกสะใภ้อยู่แล้ว เขาคงจะให้เควินจีบพันดารามาเป็นลูกสะใภ้ให้ได้

น่าเสียดายจริงๆ!!!

ยามเย็นที่แดดร่มลมตกแบบนี้เป็นช่วงเวลาเหมาะสำหรับการปลูกต้นไม้ เพราะอากาศไม่ร้อนจนคนและพืชเหี่ยวเฉาไปตามๆ กัน พันดาราเลือกตำแหน่งที่จะปลูกว่านมหาหงส์ไม่ไกลจากโคนต้นสารภีที่แผ่กิ่งก้านสาขาสาร้างร่มเงา เนื่องจากพันธุ์ไม้ชนิดนี้ชอบแสงแดดรำไร จึงไม่ควรปลูกกลางแจ้งเกินไปนัก

เควินยิ้มเสียมจากลุงชมาช่วยหญิงสาวขุดดินอย่างสมัครใจ ต่อให้ไม่ใช่งานที่ชอบ แต่เขาก็ไม่ปรารถนาให้สตรีตัวเล็กๆ บอบบางลงมือลงแรงขุดดินปลูกต้นไม้เองต่อหน้าต่อตา

“ความจริงเควินไม่ต้องมาช่วยก็ได้นะคะ ฉันเองก็ขุดดินปลูกต้นไม้อยู่บ่อยๆ” พันดาราส่ายอย่างเกรงใจ

“ไม่เป็นไรเหอหอกค้บ ไม่ไ้หน้กหน้หอะไร” เขาตอบด้วยรอยยิ้ม
แม้ว่าเหือเม็ตไ้ใหญ่จะผุดพราวเต็มใบหน้า “เอ๊ะ ดาวบอกว่าชูดดินปลุก
ตันไม้บ่อยๆ แล้วคุณตันตระการเขาไม่ช่วยอะไรเลยเหอหอกค้บ”

“ไม่ค้ะ รายนั้ชอบหยิบจับงานเบาๆ ในร้านอาหารมากกว่า”
พันดาราไม่กล้าเล่าว่าในอดีตเพือนชายก็เคยอาสามาช่วยพรวนดิน
กอมะลิลารอบเรือนราชพฤกษ์ แต่พอเจอหนอนตัวอ้วนเพียงค้บเดียว
เสียงก็รีดก็ตั้งล้นบริเวณ ล้อมพรวนไปทาง คนไปทาง จากนั้นมาเขาก็
ไม่เคยมายุ่งวุ่นวายอะไรกับตันไม้่อีกเลย ขอทำงานดูแลร้านอาหารเพียง
อย่างเดียวก่อนั้

“แยจ้งนะค้บ เป็นแฟนกันน่าจะช่วยกันบ้าง งานเล็กๆ น้อย
แบบนี้” ชายหนุ่มตำหนิ

“อะไรนะค้ะ ใครเป็นแฟนใคร” หญิงสาวถามอย่างงุนงง

“ค้บ ก็คุณกับคุณตันตระการ”

“อ้อย! เควิน เข้าใจผิดไปกันใหญ่แล้วค้ะ” เธอหัวเราะร่วนทันทีที่
ไ้ได้ยิน “ตันตระการเป็นเพือนฉันค้ะ เราไม่ใช่แฟนกัน” พันดารารอธบาย
“แล้วฉันก็ยังไม่ม่ีแฟนด้วย”

“อ้าว! ผมเห็นคุณสนนิทสนมกับเขา เลยนึกว่าเป็นแฟนกันเสียวอีก”
เควินรู้สึกหน้าแตกพิกล

“การสนนิทสนมกับใครบางคนไม่จำเป็นเสมอไปว่าจะต้องคบหากัน
แบบคนรักกันค้ะ”

“ก็จ้ริงค้บ ผมต้องขอโทษด้วยที่เข้าใจผิด”

“ไม่เป็นไรค้ะ” เธอตอบแล้วยิ้มขำ

ไม่นานนักหลุมปลุกตันไม้้ขนาดย่อมๆ ก็ถูกชูดจนเส็จ ชายหนุ่ม
ไ้ให้หญิงสาวปลุกว่านมหาหงส์ด้วยตัวเองเหือจกเกรงจะทำมันตาย
เพราะเขาไม่ม่ีความสามารถด้านนี้เลย ระหว่างที่พันดารากำลังนำตันไม้้
ออกจากกระถาง เควินก็ลอมมองเธอเจ็บบๆ จากด้านหลังพร้อมประเมินว่า

ผู้หญิงคนนี้น่าสนใจ ทั้งที่ไม่มีอะไรโดดเด่นเหมือนอย่างคนรักของเขา ท่ามกลางความรุ่มร้อนของเงาไม้ในนั้นทั้งคู่ไม่เห็นว่าคุณวิญญานของพระยอมยื่นหลบมุมอยู่หลังโคนต้นสารภีไม่ไกลนัก ดวงตาของหล่อนวาวโรจน์อย่างมิไทรธราที่เจ้าหนุ่มผมทองเข้ามาตีสนิทพันดาราด้วยเจตนาแอบแฝง เยไปหน้าขาวซีดขึ้นมามองเพียรที่ยืนจังก้าอยู่บนกิ่งสารภีเหนือศีรษะควิน แล้วพยักหน้าส่งสัญญาณบางอย่าง เพียงเท่านั้นกุมารทองตัวอ้วนก็เริ่มเขย่ากิ่งไม้จนสั่นไหวอย่างแรง ทว่ามีเพียงชายหนุ่มเท่านั้นที่สังเกตเห็นก่อนจะเยหน้าหล่อเหลาขึ้นมามอง กระนั้นก็ไม่พบเห็นอะไรนอกจากการโยกโคลนของกิ่งไม้ทั้งที่ไร้ลม

นกตีกัน?

กระรอกวิ่ง?

อะไรก็ตาม แต่ควินตัดเรื่องภูตผีวิญญานออกไปโดยสิ้นเชิง ด้วยความเป็นเด็กสมัยใหม่ที่เติบโตจากเมืองนอกจึงไม่มมายเรื่องลึกลับตอหนั้นเอง ดอกสารภีหลงฤดูก็ร่วงหล่นลงมาติดที่เรือนผมของพันดารา ซึ่งตั้งหน้าตั้งตาปลุกว่านมหาหงส์อยู่ ชายหนุ่มเอื้อมมือจะหยิบออกให้ แต่แล้วกลับชะงัก กลีบดอกสารภีสีขาวนวลแต่มีเกสรสีเหลืองทองยามติดเส้นผมสีดำขลับของหญิงสาวนั้นดูเข้ากันราวกับเธอเป็นนางฟ้าท่ามกลางสวนสวยแห่งนี้ก็ไม่ปาน คนตัวโตเพลอຍ็มอย่างไม่ได้ตั้งใจ จนหลงลืมเรื่องกิ่งไม้ปริศนาที่สั่นไหวได้เองไปโดยปริยาย

มือเย็นเพิ่งเสร็จสิ้นไปหลังพระอาทิตย์ตกดินได้ชั่วโหม่งกว่าๆ ควินรับอาสาล้างจานชามในกะละมังที่ตั้งอยู่นอกชานเหมือนทุกครั้ง เพื่อแบ่งเบาภาระของชายสูงวัยที่อุตสาหะให้เขาพักร่วมชายคาที่เรือนไม้หลังน้อยริมแม่น้ำเจ้าพระยา

เมื่อภาระหน้าที่ต่างๆ เสร็จสิ้น ชายหนุ่มก็จะไปนั่งเล่นที่ท่าน้ำเพื่อรับลมเย็นๆ ก่อนเข้านอน ห้อยเท้าลงไปกวาดน้ำเพื่อรับความเย็นฉ่ำจาก

กระแสดร จากบริเวณนี้มองเห็นวัดอรุณราชวรารามได้ถนัดชัดเจน แม้ อยู่ประเทศไทยมาเกือบสี่ปีแต่เขาก้ยังไม่มีโอกาสได้ไปที่วัดนี้สักครั้งเดียว ก่อนหน้านี้เคยเห็นวัดอรุณราชวรารามในโปสการ์ดที่ญาติจากทาง ประเทศไทยส่งไปให้ที่สหรัฐอเมริกาที่รู้สึกลัวว่าสวยดี แต่ไม่จับตาจับใจ เท่าของจริงตรงเบื้องหน้าชณะนี้

หากมีโอกาสเควินก็อยากจะไปเยี่ยมชมสถานที่จริงสักครั้ง ไม่ใช่ เพียงแค่มองอยู่ห่างๆ ทั้งที่อยู่ใกล้เพียงแค่อ้อม และหากไปคงต้องพวง คนที่มีความรู้เกี่ยวกับสถานที่นี้ดีพอไปด้วย เพื่อตอบคำถามยามสงสัย และชายหนุ่มก็มั่นใจว่าพันดาราจะต้องตอบปัญหาต่างๆ ได้แน่นอน ไม่รู้ เพราะเหตุใดพอคิดถึงหญิงสาวขึ้นมาก็อดยิ้มไม่ได้ ภาพที่เธอกำลัง ปลุกว่านมมหาหงส์เมื่อตอนเย็นยังติดตรึงในความทรงจำ อีกทั้งภาพที่เธอ ใช้มือเล็กๆ เบือนดินปาดเหงื่อไคลบนใบหน้าชาวผ่องจนเบือนประอะ รวเด็กน้อยก็น่ารักน่าเอ็นดูอย่างน่าประหลาด

และทำไมพอทราบว่ต้นตระกูลไม่ใช่คนรักของพันดารา เขากลับ โลงใจอย่างบอกไม่ถูกทั้งที่ตัวเองก็มีคนรักอยู่แล้วแท้ๆ เพราะอะไรหนอ...

ตอนนั้นเองเสียงโทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้นขัดความคิดฟุ้งซ่านของ เควิน ทันทีที่เห็นชื่อคนรักสาวปรากฏบนหน้าจอ เขาก็รีบกดรับสายอย่างรวดเร็ว เพราะไม่ปรารถนาจะมีเรื่องทะเลาะวิวาทกับหล่อนให้วุ่นวายใจ

“ว่ายังไงพลอย”

“เควิน!” อีกฝ่ายตะโกนดั่งลั่นจนเจ้าของชื้อต้องเอาหูออกห่าง โทรศัพท์

“โอ๊ย! พุดเบาๆ ก็ได้ ผมได้ยิน”

“คุณลีมอะไรหรือเปล่า” หล่อนถามด้วยระดับเสียงเท่าเดิม ไม่สนใจ ว่เขาจะหนวกหูหรือไม่เพราะโกรธจัด

“ลีมอะไร ถ้าเป็นเรื่องที่ต้องโทร. หากุ่นทุกวัน ผมจำได้เสมอ กำลัง คิดว่จะโทร. ไปก่อนนอนในอีกไม่กี่นาทีนี้ละ” เขาตอบ

“ฉันหมายถึงเรื่องนัดของเราต่างหาก คุณสัญญาว่าจะพาฉันไปเที่ยววันนี้ แล้วทำไมคุณถึงไม่มาตามสัญญา!” พลอยใส่แปดเสียงดังกว่าเดิม “คุณรู้ใหม่ว่า...ฉันรอคุณทั้งวัน!”

ช่วยแล้ว...ลีม!

“ผมลีม คงเพราะทำงานหนักหลายวันก็เลยรู้สึกเพลียๆ เบลอๆ หน่อยแล้วผมก็ไม่ค่อยสบายด้วย นี่เพิ่งลุกจากที่นอนได้เมื่อตอนเย็นเอง” เขาแก้ตัวน้ำขุ่นๆ “แล้วทำไมพลอยไม่โทร. มาเตือนผมล่ะ”

“ก็ฉันอยากรู้ว่าคุณจะมาตามที่พูดไว้ไหม คุณนัดฉันเองแล้วทำไมต้องให้ฉันตามง้อตามทวงด้วย” อีกฝ่ายโวยวายตามประสาคุณหนูเอาแต่ใจ แต่ดูเหมือนเรื่องนี้หล่อนจะไม่ใช้คนผิดเสียทีเดียว

“ผมขอโทษจริงๆ พลอย ผมขอแก้ตัวเป็นอาทิတ်ย์หน้าละกันนะ รับรองว่าคราวนี้ผมจะไม่ลีมแน่นอน ผมจะพาคุณไปดินเนอร์ในเรือสำราญกลางแม่น้ำเจ้าพระยาเลยดีไหม”

“สัญญาแล้วนะ” อีกฝ่ายหายโกรธทันทีที่ได้ยินเช่นนั้น

“ครับ” เขารับปากเป็นมั่นเป็นเหมาะ นึกดีใจที่คืนนี้ไม่ต้องผจญกับความตื้ออึดอันเอาแต่ใจของคนรัก

“แล้วคุณดำเนินแผนการไปถึงไหนแล้ว” พลอยใส่อยากรู้ขึ้นมาด้วยเห็นว่าเควินปลอมตัวไปทำงานที่พิพิธภัณฑ์อรรถสุนทรมากกว่าสัปดาห์แล้ว

“ผมยังคิดแผนการไม่ค่อยได้เลย กำลังหาจุดอ่อนอยู่” หนุ่มมลูกครึ่งสารภาพตรงๆ โดยไม่ปิดบัง

“นานจังนะ...หรือคุณแอบมีผู้หญิงอื่นที่นั่น”

“เปล่าๆ! ไม่มี” เขารับปฏิเสธทันที “ที่นี่มีผู้หญิงก็จริง แต่ไม่สวยเท่าคุณหรอก” เขาโกหกคำโตทีเดียว แม้พันดารจะดูเรียบร้อยกว่า พลอยใส่ที่สวยงามเปรี้ยวเซ็ดฟัน แต่เธอก็สวยน่ารักในแบบฉบับของเธอ “ที่นี่มีแต่ยายแก่หนังเหี่ยว หน้าตาขยับยู่ยี่ดูไม่ได้ ผมไม่เอามาทำเมียหรอก

วางใจเถอะ”

ถ้อยคำของเควินส่งผลให้ปลายสายหัวเราะชอบใจ แต่ทำให้พะยอมที่ปรากฏร่างเลื่อนรางอยู่เบื้องหลังหน้าตาตึงทึง ดวงตาดุดันฉาบความโกรธเคืองของหล่อนมองลงไปในการแสถรรสสีดำทะมึนยามคำคืนที่ยังคงไหลแรง รวากับส่งสัญญาณให้ใครบางคนได้น้ำอันเย็นเฉียบทราบความนัย

ทันใดนั้นเองข้อเท้าของเควินก็ถูกจับหมัดด้วยมือใครบางคนที่เขา มองไม่เห็น แล้วถูกกระตุกอย่างแรงในจังหวะที่เขากำลังจะลุกขึ้นพอดี มือปริศนาได้นำจึงไม่อาจเห็นยิวร่างสูงโปร่งให้ตกลงไปในแม่น้ำเจ้าพระยาได้

“เป็นอะไรไปเควิน” พลอยใส่ร่องถามผ่านปลายสายมา “คุณเงียบทำไม เกิดอะไรขึ้นเธอ”

“เปล่า ผมรู้สึกเจ็บๆ ที่ข้อเท้านะ คงเพราะเซ่เท้าในน้ำนานเกินไปเลยเป็นตะคริวมั้ง” เขาสันนิษฐานคร่าวๆ แต่ลึกๆ อดสงสัยไม่ได้ เพราะยังรู้สึกถึงรอยสัมผัสของปลายนิ้วที่จับตรงข้อเท้าอยู่ “พลอย คุณกลัวผีไหม”

“ว้าย! ถามอะไรแบบนี้ตอนมืดๆ คำๆ ฉันทกลัวนะ” คำตอบนั้นเฉลยความรู้สึกของหล่อนโดยไม่ต้องตอบตรงๆ

“โอเค ถ้าเช่นนั้นผมพอนึกแผนการอะไรดีๆ ออกแล้ว ผมจะใช้เรื่องผีมาทำลายพิพิธภัณฑท์กับร้านอาหารแห่งนี้” เควินยิ้ม “ผมจะไปนอนแล้วพลอย ฝันดีครับ” พูดยบเขาก็ตัดสายไป

นับว่าเข้าท่าไม่น้อย เพราะหากที่ดินผืนนี้เป็นมรดกตกทอดจากบรรพบุรุษ พันธการคงไม่มีวันขายง่ายๆ ถ้าไม่จำเป็นจริงๆ นอกเสียจากว่า จะมีเหตุการณ์บางอย่างส่งผลกระทบต่อธุรกิจของเธอจนล้มจม และทำให้ค่าใช้จ่ายต่างๆ เกินตัว ถึงตอนนั้นหญิงสาวคงแบกรับค่าใช้จ่ายต่างๆ ไม่ไหว ถ้าหนี้สินท่วมหัวอาจทำให้เกิดภาวะจำยอมขายสมบัติชิ้นสุดท้าย

เพื่อแลกกับความอยู่รอด

เควินไม่รู้ว่สิ่งผิดปกติที่มักเกิดขึ้นรอบตัวในระยะหลังๆ คืออะไร ทั้งก็งไม่ไหวเองโดยปราศจากลม เงาปริศนาที่วูบวาบผ่านไปผ่านมาตรงทางตา หรือแม้แต่บางสิ่งใต้น้ำเมื่อสักครู่ แต่ก็น่าขอบคุณสิ่งเหล่านั้นที่ทำให้เขาคิดวิธีดีๆ ออก

ภาพชายหนุ่มเดินกลับเข้าไปในเรือนไม้หลังเล็กริมน้ำฉายชัดอยู่ในดวงตาของพะยอมกระทั่งลึบหายไป หล่อนอยากกรีดร้องเหลือเกินที่ไม่อาจทำให้ชายหนุ่มหวาดกลัว มิหนำซ้ำยังทำให้เรื่องราวต่างๆ กลับตาลปัตรโดยสิ้นเชิง

“เจ้าหนุ่มคนนี้ดวงแข็ง คงยากที่จะทำร้ายเขาง่ายๆ” ผาดกล่าวหลังโพล่ศีรษะขึ้นมาเหนือผิวน้ำ

“มิหนำซ้ำยังไม่กลัวพวกเรา แล้วเอาแผนลอบก่ของพวกเราไปใช้สร้างแผนการของตัวเองด้วย” เพียรเอ่ยพลางปราศภูตว่ขึ้นตรงจุดที่เควินเพิ่งลุกไปเมื่อสักครู่ “หากคุณหญิงทราบความว่าพวกเราทำอะไรโดยพลการ คุณหญิงต้องโกรธแน่ๆ เลย หนูหนีดีกว่า” พุดจบร่างกลมๆ ของกุมารทองก็หายวับไป ทิ้งไว้แต่ดวงวิญญาณสองตนซึ่งสีหน้าเคร่งเครียดท่ามกลางความมืด

